B
Biblioteca Polirom

P.G. Wodehouse

# Nori grei deasupra Castelului Blandings

POLIROM

**P.G. WODEHOUSE**

# NORI GREI DEASUPRA CASTELULUI BLANDINGS

**CASTELUL BLANDINGS**

* *

Razele soarelui străpunseră ceaţa care învăluise Londra, coborâră pe Fleet Street, o luară la dreapta, se opriră la sediul Editurii Mammoth şi intrară printr-o fereastră de la etaj, radiind o căldură plăcută deasupra lordului Tilbury, fondatorul şi patronul acestei fabrici colosale de literatură populară, în vreme ce acesta şedea şi citea teancul de săptămânale pe care secretara i le pusese pe birou pentru a le verifica. Printre secretele succesului acestui bărbat grandios se număra şi faptul că supraveghea personal toate produsele firmei.

Având în vedere ce raritate încântătoare sunt razele soarelui la Londra, te-ai fi putut aştepta ca omul din spatele Editurii Mammoth să radieze şi el, în schimb, acesta doar apăsă butonul soneriei. Secretara îşi făcu apariţia. El arătă în tăcere cu degetul. Secretara trase draperiile, iar razele soarelui, venite fără o programare prealabilă, au fost înlăturate.

— Mă scuzaţi, lord Tilbury...

— Da?

— O doamnă pe nume Julia Fish a sunat adineauri la telefon.

— Şi?

— Spune că ar vrea să vă vadă în dimineaţa asta.

Lordul Tilbury se încruntă. Îşi amintea de lady Julia Fish, o doamnă agreabilă pe care o cunoscuse de curând în timpul concediului la Biarritz şi care stătuse în acelaşi

hotel cu el, dar acum era în Casa Tilbury şi nu-şi dorea să se întâlnească în Casa Tilbury cu cunoştinţe din hoteluri, indiferent cât de agreabile ar fi fost ele.

— A spus ce vrea?

— Nu, lord Tilbury.

— Bine.

Secretara se retrase. Lordul Tilbury îşi reluă lectura.

Revista care se întâmplase să-i pice în mână era numărul cel mai recent al acelei publicaţii admirabile pentru copii, *Gâgâlica* şi, pentru câteva clipe, îşi plimbă privirea de-a lungul paginilor ei, încercând să fie la fel de conştiincios şi temeinic ca de obicei, însă era clar că nu-i stătea mintea la muncă, *Aventurile lui Pinky*, *Winky şi Pop în Ţara Somnului* îl lăsau rece. Trecu la un articol serios de Laura J. Smedley despre ce poate face o fetiţă pentru a-şi ajuta mama, dar era evident că de această dată Laura J. nu reuşea să-l captiveze. Numaidecât aruncă cu un mârâit ziarul pe jos şi, pentru a treia oară de când o primise cu poşta de dimineaţă, ridică o scrisoare care zăcea pe birou. Deja o învăţase pe dinafară, aşa că nu mai avea nevoie s-o recitească, însă înclinaţia umană de a răsuci cuţitul în rană este universală.

Era o scrisoare scurtă. Strămoşii autorului ei, care trăiseră în secolul al XVIII-lea, încredinţaţi fiind că trebuie să umple douăsprezece foi de hârtie când luau tocul în mână, s-ar fi crispat dacă ar fi văzut-o. În ciuda stilului ei laconic, scrisoarea reuşise să îi strice lordului Tilbury întreaga zi.

Suna în felul următor:

*Castelul Blandings,*
*Shropshire*

*Dragă domnule,*

*Am ataşat cecul avansului pe care mi l-aţi plătit pentru Amintirile mele.*

*M-am mai gândit şi m-am decis până la urmă să nu le*

*public.*

*Al dumneavoastră, cu sinceritate,*
*G. Threepwood*

— Fui! făcu lordul Tilbury, o exclamaţie pe care căpătase obiceiul s-o rostească în momente de zbucium mental.

Se ridică de pe scaun şi începu să străbată camera în lung şi-n lat. Avusese întotdeauna o ţinută napoleonică, fiind scund, solid şi bondoc, cu aproape treisprezece kilograme în plus faţă de greutatea normală, iar acum arăta ca Napoleon când îşi făcea plimbarea matinală pe insula Sfânta Elena.

Cu toate acestea, într-un mod destul de straniu, existau oameni în Anglia care ar fi chiuit de bucurie la vederea acelei scrisori. Câţiva dintre aceştia ar fi putut ajunge chiar să aprindă focuri de tabără şi să frigă bivoli întregi pentru arendaşi în cinstea ei. Puţinele cuvinte de deasupra semnăturii ar fi putut răspândi fericire în fiecare comitat, din Cumbria până în Cornwall. Foarte adevărat este că pe lumea asta totul depinde de perspectiva din care priveşti lucrurile.

Când, cu câteva luni în urmă, se răspândise vestea că onorabilul Galahad Threepwood, fratele contelui de Emsworth, la fel de zurbagiu acum la bătrâneţe ca pe vremea când era dat afară de la vreun spectacol victorian de cabaret, se îndeletnicea cu scrierea amintirilor din pestriţa sa carieră de om de lume al anilor '90, mulţi membri în prezent foarte respectabili ai claselor conducă-toare, care îl cunoscuseră în tinereţea lor arzătoare, au fost puternic zdruncinaţi. Pe întreg cuprinsul ţării, duci cuviincioşi şi viconţi sobri, care altădată îşi făcuseră de cap în compania tânărului Galahad, şedeau în papuci dârdâind, gândindu-se ce fantome ţinute de veacuri sub cheie ar putea năvăli din hăul Amintirilor.

Îl ştiau bine pe Gally şi imaginaţia le permitea să-şi închipuie cu o limpezime de cristal ce fel de carte urma el

să scrie. Simţeau până în măduva oaselor lor îmbătrânite că va fi în esenţă una dintre acele cărţi despre care criticii spun: „Un veritabil tezaur de anecdote amuzante”. Nu pentru puţini — vecinul lordului Emsworth, sir Gregory Parsloe-Parsloe de la Matchingham Hall, se număra printre ei — era ca şi cum îngerul care înregistrează toate păcatele s-ar fi hotărât subit să-şi tipărească însemnările, însă lordul Tilbury privea lucrurile din altă perspectivă. Ştia mai bine ca oricine cât de mulţi bani se câştigă din acest gen de literatură. Tirajul micului şi dezgustătorului său ziar — *Sarea şi piperul societăţii* — o dovedea. Deşi Percy Pilbeam, micul şi dezgustătorul lui editor, îşi dăduse demisia şi plecase să-şi deschidă o agenţie de detectivi particulari, încă mai rămăsese o mină de aur. Pe vremuri îl cunoscuse pe Gally Threepwood, nu îndeaproape, dar suficient de bine încât să se grăbească acum să pună mâna pe drepturile asupra poveştii vieţii lui, fără să o fi văzut dinainte, i se părea cu neputinţă să nu devină *„le succès de scandale”* al anului.

Prin urmare, oricât de intensă fusese consternarea ducilor şi viconţilor la aflarea veştii că trecutul mort era pe cale să fie deshumat, nici nu se compara cu cea pe care o simţise lordul Tilbury când primise brusc informaţia că nu se va publica nimic. Toţi bărbaţii iluştri au câte o slăbiciune. Ahile avea călcâiul, lordul Tilbury, buzunarul. Detesta să vadă cum pierde banii, cu atât mai mult cu cât se aşteptase să câştige o mică avere de pe urma cărţii lui Gally Threepwood.

Aşadar nu-i de mirare că îşi plângea de milă şi nu se putea concentra. Încă îşi mai plângea de milă când secretara intră cu o bucată de hârtie în mână.

*Nume:* lady Julia Fish.
*Problema:* personală.

Lordul Tilbury fornăi agasat. Tocmai într-un moment ca ăsta!

— Spune-i că sunt...

Şi apoi îl fulgeră brusc amintirea unor cuvinte rostite de cineva despre această lady Julia Fish. Vorbele „Castelul Blandings" păreau să aibă legătură cu ele. Se întoarse la birou, luă *Aristocrata* lui Debrett şi îl căută la litera E pe „Emsworth, conte de".

Da, uite-l. Lady Julia Fish fusese înainte lady Julia Threepwood. Era una dintre surorile neseriosului de Galahad.

Asta schimba lucrurile. Acum, simţea el, avea încântătoarea ocazie de a se descotorosi parţial de năduful acumulat. Experienţa vieţii îi spunea că această femeie nu l-ar fi căutat decât pentru a obţine ceva de la el. Să o înştiinţeze personal că nu va căpăta cu siguranţă nimic ar fi fost un balsam pentru sentimentele sale sfâşiate.

— Spune-i să urce, zise el.

Lady Julia Fish era o femeie frumoasă de vârstă mijlocie, o blondă solidă, cu o personalitate autoritară şi jovială deopotrivă. Câteva clipe mai târziu, intră în cameră navigând ca un galion, bărbia sa fermă şi ochii albaştri de porţelan vestindu-i încrederea de nezdruncinat în capacitatea ei de a obţine orice de la oricine, iar lordul Tilbury, după ce se înclină băţos, rămase privind-o cu o ostilitate holbată. Chiar dacă făcea abstracţie de rubedeniile sale scârboase, exista în manierele ei o bună dispoziţie indulgentă pe care o detesta. Şi, fără îndoială, dacă manierele acestei lady Julia Fish aveau vreo hibă, aceea era că o făceau să semene prea mult cu o nobilă trufaşă de la ţară care se amuză încercând să se împrietenească cu copilul înapoiat al unuia dintre arendaşii săi.

— Măi, măi, măi, spuse ea fără ca totuşi să-l mângâie pe creştet pe lordul Tilbury, însă lăsând impresia că ar putea găsi de cuviinţă să o facă în orice moment, arătaţi înfloritor. Biarritz v-a prins bine.

Lordul Tilbury, cu amabilitatea unui lup prins în

capcană, recunoscu că se bucura de o sănătate zdravănă.

— Aici scoateţi revistuţele dumneavoastră adorabile, nu-i aşa? Trebuie să spun că am rămas impresionată. Destul de înfricoşător tot ritualul ăla de la intrare. Amirali din flota elveţiană care te pun să completezi formulare cu numele şi problema ta şi paji micuţi care te privesc de parcă orice ai spune ar putea fi folosit împotriva ta.

— Ce problemă *aveţi?* întrebă lordul Tilbury.

— Practic! zise lady Julia cu o indulgenţă aprobatoare. Atât de încurajator! Timpul înseamnă bani şi aşa mai departe. Bine. Păi, sărind peste introducere, vreau o slujbă pentru Ronnie.

Lordul Tilbury semăna cu un lup prins în capcană care chiar se aşteptase la aşa ceva.

— Ronnie? spuse el cu răceală.

— Fiul meu. Nu l-aţi cunoscut la Biarritz? Era acolo. Mic şi rozaliu.

Lordul Tilbury trase aer în piept pentru a aplica lovitura mârşavă.

— Regret...

— Ştiu ce aveţi de gând să spuneţi. Aveţi foarte puţin spaţiu aici, înghesuială înfiorătoare şi aşa mai departe, ei bine, Ronnie n-o să vă ocupe prea mult spaţiu. Şi n-aş crede că ar putea dăuna unui concern atât de solid ca ăsta. Nu-i aşa că-l puteţi lăsa s-o aburească şi el pe aici cu *ceva,* fiindcă sir Gregory Parsloe, vecinul nostru din Shropshire, mi-a spus că l-aţi angajat pe nepotul lui, Monty. Şi chiar dacă sunt ultima care ar zice despre Ronnie că e un munte de inteligenţă, cel puţin e mai sclipitor decât tânărul Monty Bodkin.

Un spasm cutremură trupul bondoc al lordului Tilbury. Femeia asta îi descoperise secretul ruşinos. Un individ care se mândrea că nu se lasă convins să împartă slujbe în dreapta şi-n stânga avusese cu câteva săptămâni în urmă un moment de rătăcire când, aflându-se într-o cârciumă sub influenţa îmblânzitoare a unei cine deosebit de gustoase, a cedat în faţa rugăminţii comeseanului din

stânga de a-i găsi nepotului său o slujbă la Casa Tilbury.

Şi-a regretat scăparea a doua zi dimineaţă. Şi-a regretat-o şi mai dihai când l-a văzut pe nepot. Nu încetase *s-o* regrete nici în momentul de faţă.

— Una, spuse el crispat, n-are nimic de-a face cu alta.

— Nu înţeleg de ce. Asta înseamnă, aş spune eu, să înghiţi găluşca şi să te pierzi în nimicuri.

— Nu-i nici o legătură, repetă lordul Tilbury. Începea să creadă că întâlnirea nu decurgea aşa cum plănuise. Intenţionase să fie puternic, aspru, hotărât, ce mai, un om de fier, iar femeia asta îl făcuse să-i dea explicaţii şi argumente, îl pusese într-o poziţie aproape defensivă. Asemenea multor oameni care veneau în contact cu ea, şi el începea să simtă că exista ceva dezgustător de hipnotic la lady Julia Fish.

— Dar *pentru ce* vreţi ca fiul dumneavoastră să lucreze aici? se interesă el, dându-şi seama în vreme ce vorbea că unui om de fier i s-ar fi părut umilitor să pună o astfel de întrebare.

Lady Julia Fish reflectă.

— O, pentru o nimica toată, doar flecuşteţul cu care vă plătiţi sclavii.

Lordul Tilbury se exprimă mai limpede.

— Voiam să spun — de ce? A manifestat vreo înclinaţie către jurnalism?

Aceasta păru s-o amuze pe lady Julia Fish.

— Dragul meu, spuse ea, înveselită de presupunerea lui caraghioasă, nici un membru al familiei mele nu a manifestat vreodată vreo înclinaţie către altceva în afară de somn şi mâncare.

— Atunci de ce vreţi să se angajeze aici?

— Păi, mai ales ca să îi distrag atenţia.

— Ce?

— Să-i distrag... Ei bine, cred că aş putea s-o numesc cu indulgenţă şi „atenţie”.

— Nu vă înţeleg.

— Păi, uitaţi cum stă treaba. Bietul nătâng încearcă să

se însoare cu o dansatoare, iar mie mi se pare că dacă ar sta în siguranţă la Casa Tilbury, mânjindu-se cu cerneală pe nas şi învârtindu-se printre editori şi alte persoane, ar putea să-şi scoată din minte pasiunea lui bolnavă.

Lordul Tilbury inspiră adânc şi hârâit. Momentul de slăbiciune îi trecuse, acum putea fi puternic. Această insultă revoltătoare la adresa afacerii pe care o iubea îi destrămase vraja pe care ochii aceia albaştri de porţelan şi siguranţa de sine afişată o ţesuseră în jurul lui. Vorbi pe un ton tăios, vârându-şi degetele mari în buzunarele jiletcii pentru a-şi întări spusele.

— Mi-e teamă că aţi înţeles greşit menirea Casei Tilbury, lady Julia.

— Poftim?

— Noi publicăm ziare, reviste, săptămânale, nu suntem un azil pentru inimi îndurerate.

Urmă o scurtă tăcere.

— Înţeleg, zise lady Julia. Îl privi iscoditor. Sunteţi foarte urâcios, continuă ea. Deloc jovial ca la Biarritz. Nu v-a priit micul dejun azi-dimineaţă?

— Fui!

— S-a întâmplat ceva. Păi, la Biarritz vi se spunea Hlizitul.

Lordului Tilbury nu-i ardea de glume.

— Da, spuse el, s-a întâmplat ceva. Dacă chiar vă doriţi să ştiţi, nu prea am azi dispoziţia necesară pentru a mă chinui să le fac servicii membrilor familiei dumneavoastră, după tot ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Fratele dumneavoastră, Galahad..., se sufocă lordul Tilbury. Uitaţi-vă la asta, zise el.

Îi întinse scrisoarea de parcă ar fi ars de nerăbdare să se descotorosească de un şarpe care intrase cumva în posesia lui. Lady Julia o examină cu un interes placid.

— E oribil. Abominabil. A acceptat contractul şi ar fi trebuit să-l respecte. Măcar din bun-simţ ar fi putut să-mi spună motivele pentru care se poartă în felul ăsta atât de

imoral şi perfid. Face el asta? Nicidecum. Explicaţii? Deloc. Scuze? Păreri de rău? Of, nu. El doar „se decide să nu le mai publice”, în toţi cei treizeci de ani de când...

Lady Julia nu fusese niciodată un ascultător prea priceput.

— Ciudat, spuse ea înapoindu-i scrisoarea. Fratele meu Galahad este un om care se poartă foarte misterios şi te uimeşte peste măsură, are o mentalitate de neînţeles. Desigur, ştiam că scrie o carte, dar habar n-am de ce s-a răzgândit atât de brusc. Probabil că vreun duce care nu vrea să se regăsească în capitolul „Nobilii împreună cu care am fost dat afară de prin cârciumi” l-a ameninţat că-i face de petrecanie.

— Fui!

— Sau vreun conte cu conştiinţa vinovată, sau vreun baronet. „Scrib al societăţii căpăcit de baroneţi” ar fi un titlu numai bun pentru unul dintre ziarele dumneavoastră.

— Nu găsesc nimic de râs în asta.

— Păi, în orice caz, scumpul meu, n-aveţi de ce să mă agresaţi pe *mine,* nu sunt responsabilă pentru excentricităţile lui Galahad, sunt doar o văduvă inocentă care vrea să pună laba pe o slujbuliţă călduţă pentru unicul ei fiu. Revenind la asta, înclin să înţeleg din ce mi-aţi spus că n-aveţi intenţia să-l angajaţi pe Ronnie?

Lordul Tilbury dârdâia din cap până-n picioare. Ochii îi sclipeau sumbru. Firea umană este rareori blajină în esenţă.

— Refuz cu îndârjire să-i ofer vreo slujbă fiului dumneavoastră la Casa Tilbury.

— Ei bine, ăsta e un răspuns cinstit la o întrebare cinstită şi mi se pare că pune capăt discuţiei noastre.

Lady Julia se ridică în picioare.

— Păcat de micul efort literar al lui Gally, spuse ea cu o voce mieroasă. O să pierdeţi o grămadă de bani, nu-i aşa? O carte de Amintiri indiscrete e o mină de aur. Am aflat că *Şaizeci de ani lângă pungaşii din Mayfair* a doamnei Wensleydale, sau cum s-o fi numit ea, s-a

vândut într-o sută de mii de exemplare. Cunoscându-l pe Gally, pun pariu că şi-a început amintirile din punctul în care s-a oprit bătrâna Jane Wensleydale. O dimineaţă *bună,* lord Tilbury. Mă bucur că v-am revăzut.

Uşa se închise. Patronul firmei Mammoth rămase holbându-se în gol, zvârcolindu-se, prea disperat să mai spună chiar şi „Fui!”

Îi trecuse bâţâiala, deocamdată viaţa părea să intre din nou pe făgaşul normal. Ar fi prea mult să spunem că lordul Tilbury îşi revenise pe deplin, dar măcar începu să lucreze din nou. Deşi durerea şi suferinţa îi încreţeau fruntea, munca trebuia dusă mai departe. Ca un convalescent care se întinde după poţiunea întăritoare, el îşi întinse o mână tremurândă şi luă iar *Gâgâlicea.*

Acum ar fi fost mai agreabil să-l părăsim — un om cumsecade care îşi ridică moralul sorbind din izvorul proaspăt şi hrănitor al literaturii, numai că nu ne-a fost dat să asistăm la un final fericit. Încă o dată se va dovedi că lordul Tilbury nu avea parte de o dimineaţă norocoasă. Abia începuse să citească şi ochii îi ieşiră brusc din orbite, corpul lui robust zvâcni vârtos, iar printre buzele întredeschise se prelinse un sforăit ascuţit, parcă o năpârcă ar fi ţâşnit dintre pagini şi l-ar fi muşcat de bărbie.

Ciudată reacţie, pentru că *Gâgâlicea* nu era un jurnal care să provoace de obicei izbucniri sentimentale violente. Editat cu dibăcie de acel faimos scriitor de povestiri pentru copii — reverendul Aubrey Sellick —, se străduia întotdeauna să ţină calea sănătoasă de mijloc; în special, pagina cu editorialul era un model de chibzuinţă nepărtinitoare. Cu toate acestea, într-un mod surprinzător, tocmai această pagină îi ridicase tensiunea lordului Tilbury pe noi culmi măreţe.

Se gândi că poate zbuciumul mental îi afectase vederea. Clipi şi o privi din nou.

Nu, era acolo, la fel ca înainte.

UNCHIUL ŢOPĂILĂ CĂTRE PUIUŢII LUI: Ei bine, puişorilor, ce mai faceţi voi? Aţi ascultat-o pe Sorela şi v-aţi păpat spanacul ca nişte micuţi cuminţei? Foarte bine. Ştiu că verdeaţa aia e la gust ca mănuşa unui şofer, dar se spune că are fier şi îţi face să crească părul de pe piept.

Lordul Tilbury, luându-şi un răgaz pentru a scoate un sunet aidoma unui sifon care dă pe afară, îşi reluă lectura.

Ei bine, hai să trecem la treabă. Săptămâna asta, scumpele mele sufleţele, unchiul Ţopăilă are de gând să vă înveţe ceva bun. Cu toţii vrem să câştigăm uşor niscaiva bănuţi în vremurile astea grele, nu-i aşa? Păi, uitaţi un pont venit direct de la sursă. Tot ce aveţi de făcut este să puneţi mâna pe un gogoman şi să-l ademeniţi să parieze cu voi că într-o sticlă de whisky de un litru încape un litru de whisky.

Sună aiurea, nu? Vreau să zic că exact atâta te-ai gândi că încape. Aşa crede şi gogomanul. Dar nu-i aşa. De fapt, intră mai mult şi vă spun şi de ce.

Mai întâi umpleţi sticla. Asta înseamnă un litru. Apoi împingeţi dopul înăuntru. Şi pe urmă, fiţi foarte atenţi aici, întoarceţi sticla cu capul în jos şi o să vedeţi că există un soi de adâncitură pe fundul ei. Ei bine, umpleţi-o cu nişte whisky şi gata. Fiindcă acum în sticlă încape mai mult de un litru, aşa că vă puteţi aduna câştigul.

Mai trebuie să menţionez misiva drăgălaşă de la Frankie Kendon (Hendon) despre un canar care face piu-piu-piu. Şi pe cea de la Muriel Poot (Stow-on-the-Wold) care îşi va pierde şi cămaşa de pe ea dacă pune pariu cu cineva că ştie cum se scrie „broască ţestoasă”...

Lordul Tilbury citise destul. Exista mai departe şi un material bunicel despre Willy Waters (Pondera End) şi pisica lui, Martica, dar nu continuă. Apăsă nervos butonul

soneriei.

— *Gâgâlicea!* zbieră el sufocându-se. *Gâgâlicea!* Cine editează acum *Gâgâlicea?*

— De obicei domnul Sellick este editor, lord Tilbury, replică secretara, care le ştia pe toate şi care purta şi ochelari cu ramă de baga pentru a o dovedi, dar e plecat în concediu. În lipsa lui, editorul adjunct se ocupă de ziar, domnul Bodkin.

— Bodkin!

Atât de stridentă fusese vocea lordului Tilbury şi atât de mult i se bulbucaseră ochii, încât secretara sări un pas înapoi de parcă ar fi pocnit-o ceva.

— Filfizonul ăla! spuse lordul Tilbury pe un ton bizar, răguşit şi scârţâit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să prevăd una ca asta. Trimite-l imediat la mine pe domnul Bodkin.

Era o pedeapsă, credea el. Asta se întâmplă dacă te duci la masă în cârciumi şi îţi permiţi să nu-ţi respecţi principiile de o viaţă. Un singur pas greşit, un moment de slăbiciune când şerpii de baroneţi din vecinătate te duc cu zăhărelul şi la aşa plată, primeşti aşa răsplată!

Se rezemă de spătarul scaunului, bocănind în birou cu un cuţit de tăiat hârtie. Tocmai îl rupsese când se auzi o ciocănitură în uşă şi tânărul său subaltern intră.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa, bună dimineaţa, zise el îndatoritor. Aţi vrut să vorbiţi ceva cu mine?

Monty Bodkin era un filfizon destul de atrăgător, aşa cum sunt filfizonii de obicei. Era înalt, subţire, zvelt şi foarte multă lume îl considera chipeş. Nu şi lordul Tilbury. Îi dezaprobase înfăţişarea de când dăduse prima dată ochii cu el, considerându-l mult prea bine îmbrăcat, mult prea ferchezuit şi prea asemănător cu ceea ce era el de fapt, adică un membru de vază şi credincios al Clubului Trântorilor. Patronul Editurii Mammoth nu ar fi reuşit să descrie în cuvinte idealul său de tânăr jurnalist, dar şi-l imagina şleampăt, de preferinţă ochelarist şi cu siguranţă fără ghetre. Şi chiar dacă Monty Bodkin nu purta în acel

moment ghetre, nu exista vreo urmă de îndoială că tânărul emana un soi de aură ghetruită.

— Ha! spuse lordul Tilbury remarcându-l.

Îl privi sumbru. Se comporta acum ca Napoleon, torturat de o durere de măsele, care se gândeşte cum să-şi descarce furia pe unul dintre mareşalii din subordine.

— Intră, mârâi el.

— Închide uşa, grohăi.

— Şi nu mai rânji aşa, îşi miji el colţii. De ce naiba rânjeşti?

Aceste cuvinte dovedeau cât de adâncă era neînţelegerea care se căsca între editorul adjunct al *Gâgâlicii* şi el. Fără îndoială că ceva ce-ţi sărea în ochi se lăţea pe faţa lui Monty Bodkin, dar tânărul ar fi putut să jure că era un surâs îndatoritor. Îşi dorise să fie un surâs îndatoritor şi, dacă nu cumva ceva mersese foarte prost în procesul de asamblare, aşa ar fi trebuit să-i iasă.

Cu toate acestea, fiind un filfizon binevoitor şi întotdeauna nerăbdător să fie pe placul tuturor, îi puse capăt. Se simţea puţintel nedumerit. I se părea că din atmosferă lipseşte cordialitatea şi nu izbutea să găsească motivul.

— Frumoasă zi, observă el cu prudenţă.

— Dă-o-ncolo de zi.

— S-a făcut. Aţi mai vorbit în ultima vreme cu unchiul Gregory?

— Dă-l încolo şi pe unchiul Gregory.

— S-a făcut.

— Şi nu mai spune „S-a făcut”.

— S-a făcut, zise Monty respectuos.

— Citeşte asta.

Monty luă exemplarul din *Gâgâlicea* oferit.

— Vreţi să vă citesc cu voce tare? spuse el, crezând că asta era hiba.

— Nu-i nevoie. Deja am văzut pagina în cauză. Aici, unde îţi arăt eu.

— O, aha, da. Unchiul Ţopăilă. S-a făcut.

— Mai spui mult „S-a făcut”?... Ei bine?

— Hî?

— Tu ai scris asta, înţeleg?

— A, mda.

— Fui!

Monty era acum cu desăvârşire buimac. Nu se mai putea îndoi de faptul că în aer plutea ostilitatea. Lordul Tilbury nu avusese niciodată o fire poznaşă, dar fusese întotdeauna mult mai fermecător decât acum.

Un posibil motiv al supărării şefului său îi trăsni prin cap.

— Vă întrebaţi dacă e un fapt real, nu-i aşa? Dar e în regulă, îl am de la cea mai mare autoritate în domeniu, de la un vechi fârtat pe nume Galahad Threepwood, fratele lordului Emsworth. Probabil că n-aţi auzit de el, dar a fost un petrecăreţ nemaipomenit pe vremuri şi poţi avea încredere în tot ce zice despre sticlele de whisky.

Se opri, încă o dată buimăcit. Nu izbutea să priceapă ce îl făcuse pe interlocutorul său să lovească biroul într-o manieră atât de violentă.

— Ce mama dracu' ai vrut să faci, imbecil nenorocit? îl chestionă lordul Tilbury, vorbind puţintel mormăit întrucât îşi sugea pumnul, când ai pus un asemenea material în *Gâgâlicea!*

— Nu vă place? spuse Monty tatonând terenul.

— Cum îţi închipui că or să se simtă mamele când or să citească porcăriile alea copiilor lor?

Monty deveni interesat. Asta îi oferea o nouă perspectivă asupra lucrurilor.

— Credeţi că are un limbaj nepotrivit?

— Gogomani... Pariuri... Whisky... Probabil că o să pierdem vreo zece mii de abonaţi din cauza ta.

— Hei, nu m-am gândit la asta. Da, pe cinstea mea, înţeleg acum ce vreţi să spuneţi. O scăpare nefericită, nu? Poate foarte uşor să provoace mâhnire şi nelinişte. Da, da, da, precis. O, da, într-adevăr. Păi, nu pot să zic decât că îmi pare rău.

— Poţi nu numai să zici că îţi pare rău, spuse lordul Tilbury corectându-i această părere, poţi să te duci la casierie, să-ţi iei salariul pe o lună, să te cari dracului de aici şi să te asiguri că n-o să-ţi mai văd vreodată mutra în clădire.

Interesul lui Monty spori.

— Dar asta pare o concediere. Nu-mi spuneţi că vreţi să mă daţi afară.

Lordul Tilbury rămăsese fără glas. Îi arătă uşa cu degetul mare. Atât de magică era personalitatea lui, încât, o clipă mai târziu, Monty se regăsi cu mâna pe clanţa uşii. Rigiditatea ei rece păru să-l scoată din transă. Se opri pentru a se lansa într-o ultimă bătălie.

— Mai gândiţi-vă! spuse el.

Lordul Tilbury îşi căută de treabă cu hârtiile.

— Unchiul Gregory n-o să fie deloc încântat, zise Monty pe un ton de reproş.

Pentru o clipă, lordul Tilbury tresări de parcă cineva l-ar fi împuns cu o sulă, dar păstră o tăcere distantă.

— Păi, ştiţi, n-o să fie. Monty nu-şi dorea să fie necruţător, dar se simţea obligat să sublinieze acest lucru. Adică se chinuie atâta să-mi facă rost de o slujbă şi acum se întâmplă una ca asta. O, nu, să nu vă mire, unchiul Gregory va fi foarte supărat.

— Ieşi, zise lordul Tilbury.

Pentru un scurt răstimp, Monty mângâie clanţa uşii, punându-şi ordine în gânduri. Avea ceva de spus, un lucru care i-ar fi înmuiat binişor inima celuilalt, dar nu era hotărât cum să înceapă.

— N-ai plecat? zise lordul Tilbury.

Monty îl linişti.

— Nu încă. Chestia e că aş fi vrut să vă mai spun ceva. N-o ştiaţi, dar din motive intime şi personale aş vrea neapărat să-mi păstrez pentru un an slujba la *Gâgâlicea.* Lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere. De fapt e un *soi* de pariu. Aţi cunoscut vreodată o fată pe nume Gertrude Butterwick?... Oricum, e o poveste lungă şi n-o

să vă plictisesc acum cu ea, dar puteţi să mă credeţi pe cuvânt că lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere şi că, dacă nu rămân angajat aici până cândva pe la mijlocul lui iunie, viaţa mea o să fie pustie şi toate visele şi speranţele mele, năruite. Aşa că ce ziceţi de asta? N-aţi vrea să vă răzgândiţi şi, ţinând cont de asta, să binevoiţi a amâna actul pripit până atunci? Dacă aveţi dubii asupra muncii mele, alungaţi-le. O să muncesc ca un catâr, o să vin primul la birou şi o să plec ultimul, o să lucrez viguros şi fără rezerve tot timpul, fără să mă uit la ceas, fără să stau cu mâinile în sân...

— IEŞI! zise lordul Tilbury.

Urmă o tăcere.

— Nu vă răzgândiţi?

— Nu.

— Nu vă impresionează nimic?

— Nu.

Monty Bodkin îşi îndreptă ţinuta.

— Of, s-a făcut, spuse el scorţos. Acum ştiu unde suntem. Acum ştiu cum stăm. Dacă asta e atitudinea dumneavoastră, presupun că nu se poate face nimic. Cum nu aveţi suflet, compasiune, sentimente, maţe — milă am vrut să zic —, nu am altă alternativă decât s-o şterg. Mai am doar două lucruri de spus, lord Tilbury. Unul este că aţi distrus viaţa cuiva. Celălalt este pa-pa.

Ieşi din cameră ţeapăn şi demn, aidoma unui tânăr aristocrat din vremea revoluţiei franceze păşind spre căruţa care îl va duce la ghilotină. Secretara lordului Tilbury îşi dezlipi urechea de uşă exact la timp pentru a evita o rană urâtă.

Cu salariul pe o lună în buzunar, amărăciune în suflet şi dorinţa arzătoare de a trage o duşcă pe care tinerii o nutresc în asemenea situaţii, Monty Bodkin zăbovi şovăind în pragul uşii de la Casa Tilbury. Iar Destinul, veghindu-l, se simţi obligat să gândească rapid.

— Şi acum, medită Destinul, să-l trimit pe amărâtul ăsta să tragă o beţie la Ciorchinele de struguri de după

colţ? Sau să-l urc într-un taxi şi să-l expediez la Clubul Trântorilor unde se va întâlni cu vechiul lui prieten, Hugo Carmody, cu consecinţe însemnate?

Era o hotărâre deloc uşor de luat. Foarte multe depindeau de ea. Afecta soarta lui Ronald Fish şi a logodnicei sale, Sue Brown; a lui Clarence, al nouălea conte de Emsworth, şi a purcelei lui, Împărăteasa din Blandings; a lordului Tilbury de la Editura Mammoth; a lui sir Gregory Parsloe-Parsloe, baronet, de la Matchingham Hall; şi a omuleţului nesuferit, Percy Pilbeam, fost editor al ziarului *Sarea şi piperul societăţii,* actual patron al A-genţiei de Detectivi Particulari Argus.

— Hmm! spuse Destinul.

— Of, la naiba! zise Destinul. Hai să fie Clubul Trântorilor.

Şi aşa se făcu că Monty, cam cu douăzeci de minute mai târziu, şedea în fumoarul clubului, cot la cot cu tânărul Carmody, sorbind dintr-un cocteil „Suflarea şopârlei” şi istorisind povestea carierei sale distruse.

— Dat afară! încheie el cu un râset amar. Aruncat în mocirlă! Ei bine, aşa e viaţa, presupun.

Hugo Carmody nu era lipsit de compasiune, dar dispunea de o judecată dreaptă şi în sinea lui avea convingerea că acţiunea lordului Tilbury fusese plină de bun-simţ. Lui Hugo i se părea evident că secretul deplin al succesului, când diriguieşti o afacere, iar Monty Bodkin lucrează pentru tine, este să te descotoroseşti de el cât mai curând.

— Ghinion, spuse el. Şi totuşi de ce vrei o slujbă? Te tăvăleşti în bani.

Monty admise că avea norocul să se scalde în bunuri lumeşti, dar spuse că nu ăsta era motivul.

— Banii n-au nimic de-a face cu asta. Ar fi contat să-mi păstrez slujba. Lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere. Vrei să-ţi povestesc de ce?

— Nu, mersi.

— Cum vrei. Încă un pahar? Ospătar, încă două pahare.

— Oricum, zise Hugo din dorinţa binevoitoare de a sublinia partea luminoasă a lucrurilor, dacă nu ai fi fost concediat acum, tot ai fi fost concediat mai devreme sau mai târziu, nu? Adică nu văd cum ai fi putut să fii de folos unei firme precum Mammoth, poate doar pe post de press-papier, şi bag mâna-n foc că ai dat-o în bară şi cu sticla aia de whisky.

Buna dispoziţie a lui Monty se micşorase considerabil în urma ultimelor evenimente, dar peste asta nu putea să treacă.

— Pun pariu că nu, spuse el înfierbântat. Am căpătat informaţia direct de la o sursă foarte de încredere. Fratele lordului Emsworth, bătrânul Gally Threepwood. Casa unchiului meu Gregory se află la doar trei kilometri de Blandings. Când eram copil, obişnuiam să trec mereu pe acolo şi, într-o zi, bătrânul Gally m-a luat deoparte...

Hugo deveni interesat.

— Unchiul tău Gregory? E cumva sir Gregory Parsloe?

— Da.

— Măi să fie. N-am ştiut că eşti nepotul lui Parsloe.

— Păi ce, l-ai cunoscut?

— Bineînţeles că l-am cunoscut. Am stat la Blandings toată vara.

— Ei, nu zău? O, dar sigur, uitasem. Tu şi Ronnie Fish sunteţi prieteni de când lumea şi pământul, nu-i aşa? Ai fost musafirul lui?

— Nu. Am fost secretarul bătrânului Emsworth. O slujbă bunicică şi uşoară, acum am renunţat la ea.

— Credeam că un individ pe nume Baxter e secretarul lui.

— Dragul meu amic, nu eşti la curent. Baxter a plecat demult.

Monty suspină, la fel ca orice tânăr căruia i se aminteşte că timpul trece.

— Da, îl aprobă el. Am cam pierdut legătura cu Blandings. Cred că se fac trei ani de când n-am mai fost pe acolo. Într-un fel sau altul, încă de când a început

lumea să se ducă vara în sudul Franţei, n-am mai reuşit niciodată să ajung prin partea locului. Cum o mai duc? Bătrânul Emsworth s-a schimbat?

— Cum era când bântuiai pe acolo?

— O, un bătrânel blajin, visător şi cu capul în nori. Nu vorbea decât despre trandafiri şi dovleci.

— Atunci a rămas la fel, numai că acum vorbeşte numai despre porci.

— Cum adică porci?

— Împărăteasa din Blandings a câştigat anul trecut medalia de argint la categoria „Porci graşi” la Expoziţia Agricolă din Shropshire şi se aşteaptă cu toată încrederea să repete performanţa şi anul ăsta. Chestia asta îi oferă conversaţiei celui de-al nouălea conte o tentă porcină.

— Cum e bătrânul Gally?

— Încă în putere.

— Şi Beach?

— Valeţeşte cu nădejde ca întotdeauna.

— Măi, măi, măi, spuse cu nostalgie Monty. Fără îndoială, vechiul loc pare că nu s-a schimbat prea mult de când... Doamne, apără-mă! exclamă el pe neaşteptate, vărsându-şi pe pantaloni ce mai rămăsese din cocteil, fără să observe măcar, de emoţie. O idee subită tocmai îl fulgerase.

Cu toate că, de la sosirea lui la club, l-am văzut pe Monty Bodkin relaxat, degajat, sporovăind de una, de alta, nu uitase nici o clipă că tocmai pierduse o slujbă şi că, lucrurile nefiind ceea ce par la prima vedere, trebuia neapărat să facă rost de alta. O lumină strălucitoare tocmai se pogorâse asupra lui.

Creiere ca al lui Monty Bodkin nu funcţionează mereu cu o mare viteză, dar cad pradă aceloraşi procese subconştiente ca şi cele ale altor oameni mai bine dotaţi. Chiar din secunda în care Hugo pomenise că a lucrat ca secretar al contelui Emsworth, îi încolţise un soi de idee nebuloasă cum că ar exista un mesaj însemnat şi preţios îndărătul acestei informaţii, numai să-l poată dibui.

Subconştientul lui încerca încă de atunci să rezolve problema şi acum pasă soluţia centrului de comandă. Fremăta de entuziasm.

— Stai puţin, zise el. Hai să ne lămurim. Spui că ai fost secretarul bătrânului Emsworth.

— Da.

— Şi ai fost concediat?

— N-am fost concediat, zise Hugo Carmody cu o iritare explicabilă, mi-am dat demisia. Dacă chiar vrei să ştii, sunt logodit cu nepoata lordului Emsworth şi o duc la Worcestershire peste vreo jumătate de oră să mă întâlnesc cu şeful clanului.

Monty era prea preocupat ca să-l felicite.

— Când ai plecat de acolo?

— Alaltăieri.

— A fost angajat altcineva în locul tău?

— Nu, din câte ştiu.

— Hugo, zise cu tărie Monty, am de gând să capăt slujba asta. Am de gând să-i telefonez imediat unchiului Gregory să o înhaţe pentru mine.

Hugo îl privi compătimitor. Era dureros pentru el să se găsească în ipostaza de a fi nevoit să facă harcea-parcea iluziile unui vechi amic, dar credea că bietul om trebuie să afle adevărul.

— N-aş pune prea mare preţ pe succesul lui sir G. Parsloe în a-ţi obţine vreo slujbă la bătrânul Emsworth, spuse el. Aşa cum am zis mai devreme, nu prea mai eşti la curent cu istoria contemporană a Castelului Blandings. Relaţiile dintre Castelul Blandings şi Matchingham Hall sunt puţin încordate la ora actuală. Nu cu multă vreme în urmă, unchiul tău i-a jucat un renghi bătrânului Emsworth, ademenindu-l pe porcarul său să lucreze la el.

— Eh, o chestie neînsemnată ca asta...

— Ei bine, mai e ceva. Lordului Emsworth i-a intrat în cap ideea fixă că unchiul tău complotează să-i şterpelească Împărăteasa din Blandings.

— Hă? De ce?

— Are totul aranjat. Unchiul tău deţine un porc pe nume Mândria Matchingham-ului, iar dacă Împărăteasa dispare, atunci probabil o să înhaţe el medalia de argint la expoziţie. Aşa că, acum câteva zile, când Împărăteasa a fost furată...

— Furată? Cine a furat-o?

— Ronnie.

Creierul lui Monty, niciodată prea zdravăn, începu să vâjâie.

— Care Ronnie? Cumva Ronnie Fish?

— Da. E o poveste complicată. Ronnie e logodit şi se poate căsători numai dacă bătrânul Emsworth îi scuipă bănuţii.

— E tutorele lui Ronnie?

— Da.

— Tutorii sunt căpoşi, spuse meditativ Monty. Am avut şi eu unul până la douăzeci şi cinci de ani şi îmi lua de obicei săptămâni întregi de muncă asiduă să scot de la el măcar zece lire.

— Aşa că, în scopul de a se da bine pe lângă bătrânul Emsworth, Ronnie i-a şparlit porcul.

Încă o dată, Monty deveni conştient de senzaţia de vâjâială. Nu reuşea să priceapă.

— Dar de ce...?

— Foarte simplu. Ideea era să răpească porcul, să-l ascundă undeva pentru o zi sau două şi apoi să pretindă că l-a găsit pentru a câştiga recunoştinţa babacului, după care, să pună şaua pe el ar fi fost floare la ureche. Era într-adevăr un plan beton. Bineînţeles că totul a mers anapoda. Orice plan al lui Ronnie ar fi mers la fel.

— Ce a mers anapoda?

— Păi, s-au petrecut diverse evenimente neprevăzute, ca până la urmă animalul să fie descoperit într-o rulotă care îi aparţinea lui Baxter. Ţi-am spus că e cam complicat, zise cu blândeţe Hugo, căci remarcase expresia crispată de pe chipul amicului lui.

Monty îl aprobă, totuşi un lucru i se părea destul de

limpede.

— Atunci bătrânul Emsworth ar fi trebuit să ştie că unchiul meu nu i-a furat porcul, nu? Adică, dacă a fost găsit la Baxter în...

— Nu. Crede că Baxter lucra pentru unchiul tău. Îţi mai spun încă o dată ce ţi-am spus şi la început, că, după toate astea, în locul tău nu cred că m-aş bizui prea mult pe influenţa lui sir Gregory.

Monty îşi muşcă buza gânditor.

— N-am nimic de pierdut dacă încerc.

— O, încearcă negreşit. Eu spun numai că nu există o certitudine de nezdruncinat că bătrânul Emsworth o să te angajeze ca secretar numai din iubire faţă de sir G. Parsloe. Hugo îşi privi ceasul şi se ridică în picioare. Trebuie să-mi iau tălpăşiţa, zise el, dacă nu vreau să pierd trenul.

Monty îl însoţi până la scara de la intrare şi Hugo chemă un taxi.

— Ar putea ţine, spuse Monty meditativ.

— O, da. Precis.

— Ar fi putut să se — cum se zice — reconcilieze până acum.

— N-am văzut nici un semn când am plecat. Iar acum chiar trebuie să mă grăbesc, spuse Hugo urcând în taxi. O, apropo, adăugă el aplecându-se peste fereastră, mai e ceva. Dacă te duci la Blandings, o să dai acolo peste a doua cea mai drăguţă fată din Anglia. Te sfătuiesc să te ţii foarte departe de ea.

— Hă?

— Logodnica lui Ronnie. Sunt amândoi la Castel şi dacă manifeşti prea mult entuziasm pentru ea, e în stare să te strângă de gât cu mâinile goale. Eu personal, spuse Hugo, cred că gelozia e pentru zevzeci, părerea mea fiind că unde e nu-ştiu-ce ar trebui să fie şi cum-îi-zice. Iubire perfectă, încredere idem, dar Ronnie face parte mai mult din curentul de gândire în stil Othello sau monstrul cu ochii verzi. Era atât de gelos pe un individ pe nume

Pilbeam, încât o dată a ajuns la un pas de a distruge un restaurant când l-a găsit acolo aparent luând cina cu Sue. O, da, bătrânul Ronnie e un tip cu sentimente viguroase şi sensibilităţi acute.

— Cum adică aparent lua cina?

— De fapt, ea cina cu mine, inocentul Hugo. Dar Ronnie nu ştia asta. A găsit-o pe Sue în toiul unei conversaţii cu alde Pilbeam — şi pe el o să-l găseşti la Castel...

— Sue? spuse Monty.

— Numele ei este Sue. Sue Brown.

— Ha!

— Sue Brown.

— Chiar Sue Brown? Vrei să spui că e acea fată pe nume Sue Brown care era în trupa de la Regal?

— Chiar ea. S-ar zice că o cunoşti.

— O cunosc? Aş putea spune că o cunosc. Fără îndoială că o cunosc. N-am mai văzut-o de vreo doi ani, dar la un moment dat... Draga de Sue! Scumpa de Sue! Una dintre cele mai drăgălaşe fiinţe de pe lume, draga de ea. Nu întâlneşti prea des asemenea splendoare. De ce...

Hugo clătină dezaprobator din cap.

— Exact atitudinea în legătură cu care te avertizam. Ai face bine să eviţi până şi tonul ăsta. Am putea spune, cred eu, că e o chestie nemaipomenită că ai şanse neglijabile să ajungi la Castel. Aş detesta să citesc în ziarul de dimineaţă că ţi s-a găsit trupul umflat plutind pe lac.

Câteva clipe după ce taxiul se îndepărtă, Monty rămase pe trepte adâncit în gânduri. Vestea că tocmai Sue Brown se afla la Castelul Blandings fără îndoială că făcea perspectiva de a obţine un post acolo şi mai atractivă. Ar fi fost grozav să o revadă pe draga de Sue.

Refuza să se simtă descurajat de afacerea aia porcină. Probabil că se exagerase mult. Un individ extraordinar Hugo Carmody ăsta, unul dintre cei mai straşnici, dar având mereu tendinţa să înflorească totul.

Plin de optimism, Monty Bodkin străbătu coridorul

înspre cabina de telefon.

— Aş vrea o convorbire telefonică interurbană, spuse el. Matchingham 8-3.

Cam cu douăzeci şi patru de ore după ce Monty Bodkin a cerut convorbirea telefonică interurbană cu Matchingham 8-3, o pasăre cu spirit de observaţie, fluturându-şi aripile deasupra Castelului Blandings şi aruncând o privire de ansamblu asupra parcurilor, grădinilor şi fermelor, ar fi remarcat un cuplu plimbându-se de colo-colo pe terasa din faţa intrării principale a acelui conac impunător din Anglia, îngustându-şi câmpul vizual şi ferindu-şi ochii cu o gheară, întrucât soarele de dimineaţă lumina puternic, ar fi sesizat că unul din cei doi era un tânăr scund şi voinic, cu tenul rozaliu, iar celălalt, o fată nemaipomenit de drăguţă, într-o rochie verde din pânză de in, cu guler de quaker. Ronald Overbury Fish îşi lua rămas bun de la Sue înainte de a pleca cu maşina la Market Blandings pentru a lua trenul de douăsprezece patruzeci spre est. Se ducea la Norfolk ca să fie cavaler de onoare la nunta vărului său, George.

Nu se aştepta ca despărţirea să fie de lungă durată fiindcă socotea că se va întoarce a doua zi, cu toate acestea, se simţea dator să îi dea lui Sue câteva sfaturi despre cum să se comporte în lipsa lui.

În primul rând, îi recomandă el, trebuie să recurgă la toate şiretlicurile feminine pentru a-l vrăji pe unchiul Clarence.

— Bine, spuse Sue.

Era o fată micuţă, cu un zâmbet fermecător şi ochi mari, albaştri care sclipeau acum cu o inteligenţă vioaie. Îi înţelegea pe deplin raţionamentul. Lordul Emsworth, deşi îi făgăduise lui Ronnie că îi va da banii, încă nu îi dăduse şi ar fi putut foarte bine să se răzgândească. De aceea, evident, trebuia neapărat vrăjit. Mai mult, sarcina nu era deloc dezagreabilă. În scurtul răstimp de când

avusese plăcerea să-l cunoască, ea se ataşase mult de nobilul cel blajin şi visător.

— Bine, spuse ea.

— Ţine-te de el ca scaiul.

— Bine, zise ea.

— De fapt, cred că cel mai bine ar fi să te duci şi să vorbeşti cu el despre porci imediat după ce plec.

— Bine, spuse Sue.

— Cât despre mătuşa Constance...., zise Ronnie. Făcu o pauză, încruntându-se. Întotdeauna se încrunta când se gândea la mătuşa lui, lady Constance Keeble.

Când Ronald Fish, ultimul vlăstar al familiei Fish, unicul fiu al lady-ei Julia Fish şi nepot al lui Clarence, al nouălea conte de Emsworth, a anunţat că are de gând să se căsătorească în curând cu o membră a trupei Teatrului Regal, a avut parte de reacţii amestecate. Unele comentarii au fost binevoitoare, altele nu.

Lui Beach, majordomul de la Castel, care se comportase vreme de optsprezece ani aproape părinteşte cu Ronnie şi care se îndrăgostise de Sue la prima vedere, îi surâdea ideea. Tot aşa şi onorabilului Galahad Threepwood care, pe vremea când era un om de lume fermecător, în anii '90, îşi dorise să se însoare cu mama lui Sue. În ceea ce-l priveşte pe lordul Emsworth, acesta la aflarea veştii spusese „O, ha?” cu o voce distrată şi continuase să mediteze la porci.

Aşa cum se întâmplă în astfel de ocazii, comentariile discordante veniseră dinspre ramura feminină a familiei. Rareori femeile nu au prejudecăţi legate de clasă. Opiniile lor despre rangul social se deosebesc de cele ale poetului Burns. Am văzut ce credea lady Julia despre această căsătorie, dezaprobarea surorii ei, Constance, era la fel de pronunţată. Se necăjea din pricina petei cu care era pe cale să fie mânjit blazonul unei familii mândre şi arăta întregii lumi că se necăjeşte. Ofta multicel şi când nu ofta îşi ţinea buzele strâns lipite una de cealaltă.

Aşa că acum Ronnie se încruntă când îi pomeni

numele.

— Despre mătuşa Constance...

Tocmai avea de gând să adauge că, dacă mătuşa Constance avea îndrăzneala ca în absenţa lui să-şi dea aere şi să-i arunce în faţă logodnicei lui vreo remarcă dispreţuitoare de aristocrată, Sue să facă bine şi să-i tragă un şut în gură, când din casă ieşi un tânăr cu părul ondulat, o expresie vicleană şi o mustaţă mică şi respingătoare. Zăbovi pentru o clipă în pragul uşii şovăind, surprinse privirea lui Ronnie, zâmbi firav şi dispăru din nou. Ronnie rămase zgâindu-se crispat la locul în care acesta se aflase.

— Ce pacoste! mârâi el, scrâşnind cu gingăşie din dinţi. Imaginea lui P. Frobisher Pilbeam avea întotdeauna tendinţa să trezească monstrul care dormea în Ronald Fish. Presupun că pe tine te căuta!

Sue tresări nervoasă.

— O, n-aş crede asta, n-am vorbit de zile întregi.

— Acum nu te mai agasează deloc?

— O, nu.

— Oricum, ce caută aici? Credeam că a plecat.

— Presupun că lordul Emsworth l-a rugat să rămână. Dar de ce-ţi baţi capul cu el?

— Obişnuia să-ţi trimită flori!

— Ştiu, dar...

— Te-a urmărit la restaurant în noaptea aia.

— Ştiu. Dar fără îndoială că nu-ţi mai faci griji acum din pricina lui, nu?

— Eu? zise Ronnie. Nu! Bineînţeles că nu. Vorbi puţin gâjâit, fiindcă se simţea ruşinat.

Pentru un tânăr sensibil este întotdeauna ruşinos să-şi dea seama că se face de râsul curcilor. Ştia foarte bine că nu exista nimic între Sue şi gunoiul de Pilbeam şi că niciodată nu existase ceva. Şi totuşi, când îl vedea prin preajmă, uneori se înroşea, se încrunta ameninţător şi vorbea răguşit.

Fireşte, problema lui era că, atunci când venea vorba

de Sue, suferea de un complex de inferioritate. I se părea teribil de dificil să creadă că unei fete ca ea ar putea să-i pese cu adevărat de un individ atât de scund şi de rozaliu. Mereu îl cuprindea teama că într-una din zile îşi va da subit seama ce greşeală a făcut considerându-se îndrăgostită de el, o va lua la sănătoasa şi se va îndrăgosti de altul. Nu de Pilbeam, bineînţeles, însă dacă ar apărea cineva înalt şi zvelt...

Sue îşi susţinea punctul de vedere, voia să lămurească o dată pentru totdeauna problema asta. Singurul nor care îi întuneca fericirea era această înclinaţie către gelozie a lui Ronnie, cea de care pomenise Hugo Carmody cu atât de multă duioşie în discuţia lui cu Monty Bodkin. Când doi oameni sunt împreună şi ştiu că se iubesc, gelozia i se păruse întotdeauna o aiureală de neînţeles. Avea o minte sinceră şi necomplicată, ca de copil.

— Promiţi că n-o să-ţi mai faci griji din pricina lui?

— Da.

— Nici din pricina altuia?

— Neapărat. Nu o să se mai întâmple niciodată. Făcu o pauză. Singura chestie e, spuse el meditativ, că sunt *atât* de scund!

— Eşti exact cât trebuie de înalt.

— Şi roz.

— Culoarea mea favorită. Eşti un îngeraş scump şi roz şi te iubesc.

— Chiar mă iubeşti?

— Bineînţeles că da.

— Şi dacă te răzgândeşti?

— Eşti un nătăfleţ, Ronnie.

— Ştiu că sunt un nătăfleţ şi totuşi... Dacă te răzgândeşti?

— E mult mai probabil să te răzgândeşti tu.

— Ha?

— Dacă mama ta, când o să vină, o să te convingă să te răzgândeşti?

— Ce imensă tâmpenie!

— Nu cred că o să mă privească cu ochi buni.

— Bineînţeles că o să te privească cu ochi buni.

— Lady Constance nu o face.

Ronnie emise un ţipăt avântat.

— Mătuşa Constance! Încercam să-mi amintesc despre cine vorbeam când s-a copt buboiul de Pilbeam. Ascultă. Dacă mătuşa Constance încearcă să facă pe aristocrata cu tine în lipsa mea, dă-i un pumn în nas. Nu tolera nici o clipă chestii de genul buze-ţuguiate-şi-lorniete.

— Şi ce să fac dacă mama ta se întinde după lornieta ei?

— N-o să păţeşti aşa ceva de la mama.

— Nu are lornietă?

— Mama e în regulă.

— Nu e ca lady Constance?

— Seamănă puţin, dacă te uiţi bine, dar e diferită, zău. Mătuşa Constance e leit Regina Elisabeta, mama are o fire veselă.

— Tot o să încerce să te convingă să te răzgândeşti.

— Ba nu.

— Ba da. „Ronald, scumpul meu, zău aşa! Ce pasiune absurdă. Extraordinar!” O simt până-n măduva oaselor.

— Mama n-ar putea vorbi aşa nici dacă o plăteşti, îţi spun încă o dată că e o tipă pe cinste.

— N-o să mă placă.

— Bineînţeles că o să te placă. Nu fi... cum dracu' se spune?

Sue îşi muşcă buza cu dinţii ei mici şi foarte albi. Ochii săi albaştri se umbriră.

— Mi-aş fi dorit să nu pleci, Ronnie.

— Numai seara asta.

— Chiar trebuie neapărat să pleci?

— Mă tem că da. Nu pot să-l las baltă pe sărmanul George. Se bizuie pe mine. Unde mai pui că vreau să văd ce face în preajma altarului, să culeg niscaiva sugestii de tehnică, folositoare când tu şi cu mine...

— Dacă o să mai reuşim.

— Nu vorbi aşa, o rugă Ronnie.

— Îmi pare rău. Dar tare aş fi vrut să nu fii nevoit să pleci. Sunt speriată. Castelul ăsta. E atât de vechi şi de mare. Mă face să mă simt ca un căţeluş care a intrat într-o catedrală.

Ronnie se răsuci şi aruncă o privire apreciativă căminului copilăriei sale.

— Presupun că e o şandrama de dimensiuni apreciabile, admise el, plimbându-şi privirea până la creneluri şi înapoi. Nu cred că m-am gândit vreodată prea mult la asta, dar acum, că ai adus vorba, am văzut şi case mai mici. Însă aici nu există nimic care să te sperie.

— Ba da, dacă te-ai născut şi ai crescut într-o casă din suburbii. Am senzaţia că, dintr-un moment într-altul, toate fantomele strămoşilor tăi or să apară pe neaşteptate, or să mă arate cu degetul şi or să urle: „Ce cauţi *tu* aici, ticăloasă mică?”

— Ar fi mai bine să nu-i prind asupra faptei, spuse Ronnie pătimaş. Nu mai fi aşa de... cum naiba se zice? Ştiu că începe cu „m”. Nu trebuie să crezi asta. Eşti ca o gură de aer proaspăt pe aici. Unchiul Clarence te place, unchiul Gally te place, toată lumea te place, mai puţin mătuşa Constance. Iar nouă mult ne pasă ce crede mătuşa Constance, nu?

— Tot îmi fac griji în ceea ce-o priveşte pe mama ta.

— Iar eu îţi repet...

— Ştiu. Dar am o presimţire ciudată, aşa cum ţi se întâmplă uneori când crezi că e pe cale să se petreacă ceva. Un necaz, un necaz, o doamnă oacheşă care vine peste apă.

— Mama e blondă.

— Asta nu rezolvă nimic. Am o presimţire.

— Păi, nu înţeleg de ce, toate au mers ca pe roate până acum.

— Tocmai la asta mă refeream. Am fost atât de înspăimântător de fericită şi simt că toate lucrurile hidoase care îţi strică fericirea pândesc de după colţ.

Aşteaptă, nu pot face nimic până nu ajunge Martin aici.

— Cum?

— Mă gândeam la o chestie pe care una dintre fete obişnuia să o pună la gramofon în vestiar la ultimul spectacol al meu. Era despre un negru care intră într-o casă bântuită de stafii, unde duhuri rele de pisici îşi fac apariţia unul după altul, fiecare mai mare şi mai oribil decât cel de dinainte şi, de câte ori se iveşte câte unul, le spune celorlalţi: „ Să ne ocupăm acum de el?” Însă ceilalţi clatină din cap şi zic: „Nu încă. Nu putem face nimic până nu ajunge şi Martin aici”. Ei bine, nu mă pot împiedica să cred că Martin o să ajungă în curând aici.

Ronnie găsise cuvântul pe care îl căuta.

— Morbid. Ştiam eu că începe cu „m”. Nu mai fi atât de morbidă, la dracu'!

Sue se scutură puţin, asemenea unui câine care iese dintr-un iaz. Îşi puse mâna într-a lui Ronnie şi i-o strânse puţin.

— Presupun că e morbid.

— Bineînţeles că e.

— Toate ar putea ieşi bine.

— Toate or să fie în regulă, mama o să te placă la nebunie. N-o să aibă ce face. Din cauza întregii...

Aflat la un pas de a deveni liric, Ronnie se întrerupse subit. Maşina de la Castel tocmai dăduse colţul dinspre grajduri cu Voules, şoferul, la volan.

— Nu ştiam că e atât de târziu, spuse cu năduf Ronnie.

Maşina se opri lângă ei, iar Ronald îl privi oarecum nemulţumit pe Voules. Nu că i-ar fi displăcut şoferul, pe care îl cunoştea din copilărie şi cu care jucase de multe ori cricket, doar că există momente când un flăcău vrea să nu fie deranjat de nimeni şi unul dintre acelea este şi când tocmai e pe cale să-şi ia rămas bun de la logodnica lui.

Cu toate acestea, Ronald Fish era construit dintr-o stofă bună. Ignorând privirea şoferului, care trăda o dispoziţie zburdalnică, el îşi îmbrăţişă iubita şi, cu chipul deja roşu

ca o cireaşă drăgălaşă, o sărută cu pasiunea zdravănă a unui Fish, după care se urcă în maşină, se aplecă pe fereastră, îşi flutură mâna, continuă să-şi fluture mâna şi îşi tot flutură mâna până când Sue pieri din câmpul lui vizual. Apoi, aşezându-se, privi direct în faţă, trăgând aer pe nas niţel gâfâit.

Sue, după ce mai zăbovi până când maşina coti pe alee şi dispăru în spatele unui pâlc de rododendroni, se întoarse îngândurată pe terasă.

Soarele de august scăpăra acum în toată maiestatea sa impertinentă. Insectele ţârâiau picotind în iarbă, iar zumzetul albinelor din straturile de levănţică se reunea cu soarele şi ţârâitul, îndemnând la trândăveală. Puţin melancolică, Sue privi peste tufişuri către pajiştea umbrită de cedri, unde onorabilul Galahad Threepwood, sorbind meditativ dintr-un whisky cu sifon, stătea tolănit într-un şezlong, la răcoare şi în largul lui. Alături mai era un scaun şi ştia că îl pusese acolo pentru ea.

Însă datoria-i sfântă, nu contează cât de cald este la soare şi cât de toropitor zumzetul insectelor. Ronnie o rugase să se ducă şi să vorbească despre porci cu lordul Emsworth şi sarcina trebuia îndeplinită.

Coborî treptele largi de piatră şi, cotind-o spre vest, se îndreptă spre acea parte a proprietăţii rezervată cu sfinţenie nobilei purcele de Berkshire, Împărăteasa din Blandings.

Budoarul Împărătesei se afla pe o mică păşune, stropită cu margarete şi piciorul-cocoşului, înconjurată pe două laturi de semicercul argintiu al pârâului care se vărsa în lac. Lordul Emsworth, aşa cum avea obiceiul, tândălea pe acolo de la micul dejun, iar acum, la douăsprezece şi jumătate, încă se mai găsea în compania porcarului său, Pirbright, încolăcit ca o liană în jurul balustradei de la cocină, cu ochii săi blânzi scăpărători, luminaţi de o devoţiune evlavioasă.

Din când în când, adulmeca cu voluptate, în multe părţi ale acestei moşii frumoase aerul era parfumat de

nenumăratele miresme ale miezului verii, dar nu şi unde adulmeca lordul Emsworth. Pe o rază generoasă în jurul domiciliului Împărătesei, celelalte mirosuri nu făceau faţă. Superbul animal răspândea o aromă caracteristică şi izbitoare deopotrivă. Şi atrăgătoare dacă te dădeai în vânt după aşa ceva, precum lordul Emsworth.

Între Împărăteasa din Blandings şi cele două fiinţe umane care se îngrijeau de confortul ei exista un contrast fizic puternic. Lordul Emsworth era înalt, sfrijit şi uscăţiv, Pirbright, înalt, sfrijit şi mai uscăţiv. Pe de altă parte, într-o lumină obscură, Împărăteasa ar fi putut fi confundată cu un balon captiv, umflat până la refuz şi aflat în pragul călătoriei de probă. Pasiunea modernă pentru slăbit nu-şi găsi o adeptă în ea. Îi plăceau mesele îmbelşugate şi regulate, nu exersase pentru a slăbi niciodată în viaţă. Urmărind-o acum în vreme ce înfuleca cu poftă un soi de terci din tărâţe, ghindă, cartofi, seminţe de in şi lături, al nouălea conte de Emsworth simţea cum îi tresaltă inima cam la fel ca a poetului Wordsworth când contempla un curcubeu pe cer.

— Ce privelişte, Pirbright! zise el solemn.

— Tu, Înălţimea voastră.

— E imposibil să nu câştige. Nu se poate să nu reuşească.

— Dţu, domnule conte.

— Numai dacă... Nu trebuie să-i mai lăsăm să o fure, Pirbright.

— Nţu, domnule conte.

Lordul Emsworth îşi aranja pince-nez-ul îngândurat. Sclipirea de extaz porcin îi dispăruse din privire. Un nor de îngrijorare îi umbrea chipul. Se gândea la baronetul cel rău, sir Gregory Parsloe.

Furtul Împărătesei şi faptul că ulterior fusese descoperită în rulota ex-secretarului său Baxter îl buimăciseră complet la început pe lordul Emsworth. De ce Baxter, deşi era un excentric recunoscut, se învârtea prin Shropshire şterpelind porci i se părea un mister cu

neputinţă de dezlegat.

Dar reflectând calm, găsise răspunsul la ghicitoare. Evident că individul era trepăduşul plătit al lui sir Gregory şi operase întru totul conform ordinelor mahărului, iar acum îl frământa convingerea că pericolul încă nu trecuse. Chiar dacă o dată i se dejucaseră planurile, credea el, acum se pregătea să mai dea o lovitură. Mai erau două săptămâni până la Expoziţia Agricolă, rămânea aşadar o grămadă de timp pentru ca o minte ingenioasă să clocească un alt complot odios. Pe scurt, în orice moment, mizerabilul s-ar fi putut furişa cu masca pe faţă şi o seringă cu otravă în mână, ahtiat să-i dopeze favorita.

Ochii îi hoinăreau de-a lungul păşunii. Era un loc retras, departe de orice aşezare omenească. Aici s-ar fi putut foarte bine ca un porc luat cu asalt de baroneţi să ţipe după ajutor fără să fie auzit.

— Crezi că e în siguranţă în cocina asta, Pirbright? întrebă el nelinişţit. Mă gândesc că ar trebui să o mutăm în cea nouă, lângă grădina de legume. E lângă casa ta.

Ce răspuns i-ar fi dat la această sugestie vicepreşedintele însărcinat cu porcii — dacă ar fi fost un „Tu”, „Dţu” sau „Nţu” — nu se va afla niciodată. Pentru că în acel moment îşi făcu apariţia o siluetă la vederea căreia îşi atinse cârlionţul de pe frunte şi se retrase respectuos în fundal.

Lordul Emsworth, al cărui pince-nez îi căzuse de pe nas, îl puse iar la loc şi o cercetă blajin cu privirea, aidoma unei oi care se uită peste gard.

— Ah, Connie, draga mea.

Existaseră ocazii când brusca sosire a surorii sale, lady Constance Keeble, în clipele când îşi apleca trupul deşirat peste balustrada sanctuarului Împărătesei, l-ar fi tulburat şi l-ar fi agasat. Avea talentul de a apărea din senin pentru a-i reproşa că îşi risipeşte timpul cu porci în loc să se ocupe de corespondenţa legată de afacerile moşiei. Numai că de două zile încoace, de la plecarea acelui tinerel Carmody, nu mai avea secretar şi nu te poţi

aştepta de la cineva să se ocupe de corespondenţă fără un secretar. Aşadar conştiinţa lui era fără de pată şi vorbi fără nici o urmă din acea apărare agasată, ca a unei jivine încolţite, de care dădea uneori dovadă în asemenea împrejurări.

— Ah, Connie, draga mea, ai venit exact la timp ca să-mi dai un sfat. Îi spuneam lui Pirbright...

Lady Constance nu aşteptă să sfârşească propoziţia. În relaţiile ei cu capul familiei avea mereu tendinţa să insufle manierelor sale un crâmpei din cele ale unei infirmiere cam arţăgoase care discută cu un copil cam bătut în cap.

— Nu contează ce-i spuneai lui Pirbright. Ştii cât e ceasul?

Lordul Emsworth nu ştia. Niciodată nu ştia. În afară de o vagă idee că, dacă se face prea întuneric pentru a o vedea pe Împărătească de la un metru şi jumătate distanţă, se apropie cina, nu prea ţinea seama de cât e ceasul.

— E aproape unu şi ne vin oaspeţi la prânz la unu şi jumătate.

Lordul Emsworth absorbi informaţia.

— Prânzul? O, ah, da. Da, bineînţeles. Prânzul, precis. Da, prânzul. Crezi că ar trebui să mă duc înăuntru şi să mă spăl pe mâini?

— Şi pe faţă. E mânjită cu noroi. Şi schimbă-ţi hainele astea. Şi pantofii. Şi pune-ţi un guler curat. Zău aşa, Clarence, îmi dai tot atâta bătaie de cap ca un bebeluş. Nu-mi pot imagina de ce vrei să-ţi pierzi vremea holbându-te la porci răpănoşi.

Lordul Emsworth o însoţi de-a lungul păşunii, dar faţa sa — nu era aproape deloc mânjită cu noroi, zău, numai câteva picături — căpătase o expresie bosumflată şi rebelă. Nu era pentru prima oară când sora sa se referise în această manieră jignitoare la cea pe care el o considera ca fiind suprema mândrie a sexului şi speciei ei. Porci răpănoşi, zău aşa! Medita prost dispus la

curioasa incapacitate a celor mai apropiaţi de a aprecia importanţa Împărătesei în orânduirea lucrurilor din natură. Nici măcar unul dintre ei nu părea să aibă sagacitatea de a-i recunoaşte adevărata valoare.

Ei bine, poate exista cineva. Fetiţa aia zi-i-pe-nume, care urma să se mărite cu nepotul lui, Ronald, manifestase dintotdeauna un interes binevoitor pentru medaliata cu argint.

— Ce fată simpatică, zise el, urmându-şi firul gândurilor şi încheind cu această concluzie.

— Despre ce vorbeşti, Clarence? întrebă pe un ton scârbit lady Constance. Cine e o fată simpatică?

— Fetiţa aia a lui Ronald. I-am uitat numele. Smith, nu?

— Brown, spuse sec lady Constance.

— Aşa, Brown. Ce fată simpatică.

— Asta-i părerea ta, spuse lady Constance.

Pentru câteva clipe, păşiră în tăcere.

— Dacă tot am ajuns la subiectul domnişoarei Brown, zise lady Constance, pronunţând numele la fel ca întotdeauna, un pic printre dinţi şi cu o expresie ţeapănă în privire, am uitat să-ţi spun că am primit azi-dimineaţă o scrisoare de la Julia.

— Ei *nu,* zise lordul Emsworth, acordând subiectului în jur de două şeptimi şi jumătate din atenţia sa, straşnic, straşnic. Cine, întrebă el politicos, e Julia?

Lady Constance se găsea în imediata vecinătate a scăfârliei lui şi ar fi putut să-l altoiască cu destulă uşurinţă, însă se abţinu. *Noblesse oblige.*

— *Julia!* spuse ea din ce în ce mai piţigăiat. Există o singură Julia în familia noastră.

— Aa, vrei să zici Julia? spuse lordul Emsworth edificat. Şi ce mai povesteşte Julia? E la Biarritz, nu-i aşa? zise el, făcând un uriaş efort mental. Presupun că se distrează bine, nu?

— E la Londra.

— Zău?

— Şi vine aici mâine cu trenul de două patruzeci şi

cinci.

Detaşarea vagă a lordului Emsworth se evaporă. Sora lui, Julia, nu era o femeie ale cărei vizite să le aştepte cu o veselie entuziastă.

— De ce? întrebă el cu o nuanţă pronunţată de jale în voce.

— E singurul tren de după-amiază şi soseşte aici la timp pentru cină.

— Vreau să zic de ce vine?

Ar fi prea mult să spunem că lady Constance a sforăit. Femeile cu o educaţie ca a ei nu sforăie, dar fără îndoială că a pufnit pe nas.

— Păi, zău aşa! zise ea. Ţi se pare atât de ciudat ca o mamă al cărei unic fiu tocmai şi-a anunţat intenţia de a se căsători cu o balerină să vrea s-o cunoască?

Lordul Emsworth îi cântări spusele.

— Nu e balerină. Am înţeles că e dansatoare.

— E acelaşi lucru.

— Nu prea cred, spuse lordul Emsworth cu un aer de îndoială. Trebuie să-l întreb pe Galahad.

Îl podidi o idee subită.

— Nu-ţi place fata asta Smith?

— Brown.

— Nu-ţi place fata asta Brown?

— Nu.

— Nu vrei să se mărite cu Ronald?

— Aş fi crezut că mi-am exprimat destul de clar opinia despre acest subiect. Mi se pare deplorabilă toată povestea. Nu sunt o snoabă...

— Ba da, spuse lordul Emsworth, subliniind cu agerime hiba din raţionamentul ei.

Lady Constance îşi înălţă cu ostilitate bărbia.

— Ei bine, dacă e snobism să preferi ca nepotul tău să se însoare cu cineva din aceeaşi clasă...

— Galahad s-ar fi căsătorit cu mama ei acum treizeci de ani dacă nu ar fi fost expediat cu vaporul în Africa de Sud.

— Galahad era — şi mai e — capabil de orice.

— Îmi aduc aminte de mama ei, zise meditativ lordul Emsworth. Galahad m-a dus odată la Tivoli, pe vremea când cânta acolo. Dolly Henderson. Ceva mititel în costum roz de balet, cu cel mai dulce zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Te făcea să te gândeşti la o dimineaţă de primăvară, îmi amintesc că galeria s-a alăturat trupei. Doamne apără-mă, cum era? Bum, bum, burum, bum... Sau cumva tam taram tra la la?

— Nu contează cum era, zise lady Constance. Un individ care îşi scrie memoriile, se gândi ea, era de ajuns într-o familie. Nu discutăm acum despre mama fetei. Singurul lucru pe care pot să-l spun despre mama domnişoarei Brown este că-mi doresc să nu fi avut niciodată o fiică.

— Ei bine, mie îmi place, spuse îndărătnic lordul Emsworth. E o micuţă foarte dulce, drăguţă şi politicoasă, cu opinii foarte sănătoase despre porci. Chiar ieri îi spuneam asta tânărului Pilbeam.

— Pilbeam! răcni lady Constance.

Vorbise cu înfocare fiindcă numele îi amintise de un alt motiv de suferinţă. De zile întregi avusese de gând să-i dea de capăt misterului Pilbeam. I se păruse ceva dubios în prezenţa tânărului la Castel. Nu-şi amintea când sosise. Era ca şi cum s-ar fi materializat din senin, şi fiind o gazdă convenţională, dezgustată ca orice gazdă convenţională de dezordine, se împotrivea când descoperea că vizitatori cu mustăţi oribile, cu siguranţă nepoftiţi de ea, au început subit să-i invadeze căminul precum o scurgere de gaze.

— Cine e omuleţul ăla urâcios?

— E un detectiv.

— Un ce?

— Un detectiv particular. Investighează în particular. Exista o nuanţă de mândrie tăcută în vocea lordului Emsworth. La cei şaizeci de ani ai săi, se afla pentru prima oară în ipostaza romantică de a angaja detectivi particulari. Conduce agenţia aia de detectivi particulari.

Argus. Asta e. Agenţia de Detectivi Particulari Argus.

Lady Constance respiră tulburată.

— Balerine... Detectivi... Mă întreb de ce nu inviţi aici şi vreo câţiva popicari.

Lordul Emsworth îi spuse că nu cunoaşte nici un popicar.

— Dar îmi dai voie să te întreb ce caută un detectiv particular la Castelul Blandings?

— L-am adus ca să investigheze misterul dispariţiei Împărătesei.

— Păi, porcul tău cretin s-a întors în cocină de câteva zile, ce motiv ar mai putea fi să rămână aici?

— Aa, asta a fost ideea lui Galahad. Galahad m-a sfătuit să rămână până după Expoziţia Agricolă. S-a gândit că ar fi bine să avem pe cineva la îndemână în caz că Parsloe mai încearcă vreo şmecherie.

— Clarence!

— Iar eu am considerat, continuă lordul Emsworth cu hotărâre, că are dreptate. Ştiu că Baxter mi-a furat de fapt porcul şi ai să zici că, fără doar şi poate, Baxter e faimos pentru scrânteala lui, dar Galahad crede — şi eu la fel — că nu numai scrânteala l-a îmboldit s-o fure pe Împărătească. Amândoi credem că Parsloe a fost în spatele afacerii. Iar Galahad susţine — şi eu sunt de acord cu el — că e numai o chestiune de timp până când mai încearcă o dată. Aşa că, cu cât sunt mai mulţi paznici prin jur, cu atât mai bine, mai ales dacă au minţi antrenate şi sunt obişnuiţi să se învârtă printre răufăcători, ca Pilbeam.

— Clarence, eşti nebun!

— Nu, nu sunt nebun, ripostă înfierbântat lordul Emsworth, îl cunosc eu pe Parsloe. Şi Galahad îl cunoaşte pe Parsloe. Ar trebui să citeşti vreo câteva povestiri despre el din cartea lui Galahad — povestiri foarte bine documentate, după cum m-a asigurat, care arată ce fel de om era când Galahad obişnuia să cutreiere Londra în tovărăşia lui pe vremea când erau tineri. Ştiai că în anul 1894 Parsloe l-a îndopat pe câinele lui Galahad, Towser,

cu friptură şi ceapă, chiar înainte de marea vânătoare de şobolani, astfel încât propriu-i terrier, Banjo, să câştige? Un individ care nu se dă în lături de la nimic pentru a-şi atinge ţelul. Şi azi e la fel, nu s-a schimbat nici un pic. Uită-te la modul în care mi l-a suflat pe Wellbeloved, porcarul de dinaintea lui Pirbright. Un individ capabil de asta e capabil de orice.

Lady Constance, iritată, zgâria iarba cu piciorul. Ar fi preferat să-i tragă un şut fratelui ei, dar uneori trebuie să ţii seama şi de educaţie.

— Debitezi nişte imbecilităţi absolute despre sir Gregory, zbieră ea. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Şi lui Galahad, dacă ar fi în stare să-i fie ruşine pentru ceva. Vă purtaţi ca doi copii săraci cu duhul. Detest cearta asta tâmpită. Există un singur lucru oribil la ţară, şi anume, să fii la cuţite cu vecinii.

— Nu-mi pasă cât de la cuţite sunt cu Parsloe.

— Ei bine, mie îmi pasă. Şi de aceea am fost atât de încântată să-l ajut când a sunat în legătură cu nepotul lui.

— Ha!

— Am fost fericită că am şansa să-i dovedesc că există măcar o persoană întreagă la minte în Castelul Blandings.

— Nepot? Ce nepot?

— Tânărul Montague Bodkin. Ar trebui să ţi-l aminteşti. Venea destul de des pe aici când era mic.

— Bodkin? Bodkin? Bodkin?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Clarence, nu mai repeta atâta „Bodkin” de parcă ai fi un papagal. Chiar dacă l-ai uitat, aşa cum uiţi tot ce s-a întâmplat cu mai mult de zece minute în urmă, nu contează câtuşi de puţin. Chestia e că sir Gregory m-a rugat personal să-i fac o favoare şi să-l angajez ca secretar al tău...

Lordul Emsworth era un om blajin, dar putea fi zguduit.

— Ei, drăcia dracului! Păi, fir-aş al naibii! Individul îmi suflă porcarul şi pune la cale furtul purcelei, da' ştiu că are tupeu!

— .... şi i-am spus că aş fi încântată.

— Ce?

— I-am spus că aş fi încântată.

— Vrei să zici că ai acceptat?

— Sigur. Totul e aranjat.

— Adică îi dai drumul unui nepot de-al lui Parsloe să umble în voie prin Castelul Blandings cu două săptămâni înainte de Expoziţia Agricolă?

— Soseşte mâine cu trenul de două patruzeci şi cinci, spuse lady Constance.

Şi pentru că îi aruncase bomba şi o văzuse explodând, iar acum ajunsese la uşa din faţă şi nu dorea să-şi piardă vremea ascultând proteste inutile, ea intră repede şi maiestuos în casă şi-l lăsă pe lordul Emsworth încremenit.

El rămase încremenit pentru aproximativ un minut. Apoi nevoia imperioasă de a-i împărtăşi oribila veste unei minţi mai calme şi mai înţelepte decât a lui îl trezi la viaţă şi la mişcare cu o tresărire. Cu chipul răvăşit şi picioarele dârdâind sub el, se năpusti spre pajiştea unde fratele său, Galahad, ţinând un whisky cu sifon în mână, stătea tolănit în şezlong.

Răcorit de umbra cedrului şi înviorat de conţinutul paharului chihlimbariu în care gheaţa ţăcănea atât de melodios când îl ridica la gură, onorabilul Galahad, în clipa sosirii lordului Emsworth, atinsese un calm demn de Nirvana. Furtunile n-aveau decât să se dezlănţuie în altă parte pe întinsul Castelului Blandings, dar aici pe pajişte domnea pacea — pacea desăvârşită şi imperturbabilă care pare să-i viziteze numai pe cei care n-au făcut absolut nimic ca s-o merite. Onorabilul Galahad Threepwood, în cel de-al cincizeci şi şaptelea an al vieţii sale, era un domn mic de statură şi spilcuit, al cărui creştet cărunt, dar dotat din belşug cu păr, purta lejer greutatea unei vieţi irosite cu perseverenţă. Costumul lui de flanel se aranja ţanţoş pe trupul vânos, un monoclu cu ramă neagră îi lucea ţanţoş pe nas. Totul era ţanţoş în acest muşchetar al anilor '90. Tuturor celor care îl cunoşteau li se părea un mister perpetuu că cineva care a

petrecut atât de straşnic toată viaţa la apusul ei să fie atât de robust. Contemporani traşi la faţă, care pe timpuri chefuiseră în nopţile Londrei împreună cu el şi acum erau condamnaţi la o existenţă pe bază de pâine prăjită, apă minerală şi staţiuni germane de tratament, aveau opinii foarte ferme despre această chestiune. Un om cu antecedentele sale, credeau ei, ar trebui de fapt şi de drept să-şi încheie cariera stând într-un şezlong, nicidecum să zburde de colo-colo, luând ca altădată peste picior ospătari-şefi şi cerând lista de vinuri fără nici o tresărire.

Un bărbat mic şi zurbagiu. Unul din Vechea Gardă care moare, dar nu se predă. Aşa cum şedea sub cedru, arăta de parcă s-ar fi pregătit să se ducă la vreun salon de dans, pe vremea când saloanele de dans erau chiar saloane de dans, de unde în orele tăcute ale zorilor ar fi fost nevoie de cel puţin trei chelneri, doi comisionari şi un poliţist pentru a-l da afară.

Într-o lume plină de lucruri frumoase, în care credea că ar trebui să fim cu toţii în culmea fericirii, spectacolul oferit de fratele său încrâncenat îl zgudui pe onorabilul Galahad.

— Doamne sfinte, Clarence! Arăţi ca o tenie îndoliată. Ce s-a întâmplat?

Lordul Emsworth se fâţâi spasmodic pentru o clipă, fără grai, apoi îşi regăsi vocea.

— Galahad, s-a petrecut tot ce poate fi mai rău!

— Hă?

— Parsloe a trecut la atac!

— La atac? Vrei să zici că ţi-a ars una?

— Nu, nu, nu. Vreau să zic că s-a întâmplat exact ce mai avertizat tu. A fost mai deştept decât noi. A îmbrobodito pe Connie şi a convins-o să-i angajeze nepotul pe post de secretar al meu.

Onorabilul Galahad îşi scoase monoclul şi începu să-l lustruiască gânditor. Acum înţelegea îngrijorarea interlocutorului său.

— Adineauri mi-a spus. Înţelegi ce înseamnă asta? E hotărât să-i facă rău Împărătesei şi acum a izbutit să strecoare un complice chiar în sânul căminului. Mi se pare clar, spuse lordul Emsworth, cu glasul urcându-i într-un registru mai înalt, a dat-o în bară cu Baxter şi acum încearcă din nou cu tânărul Bodkin.

— Bodkin? Tânărul Monty Bodkin?

— Da. Ce ne facem, Galahad? zise lordul Emsworth.

Îl apucase tremuriciul. L-ar fi îndurerat pe neprihănitul Monty dacă ar fi aflat că viitorul său şef şi-l imagina în această clipă ca pe un soi de gangster trădător, cu ochi alunecoşi şi mers furişat, pasibil ca la prima ocazie să se fofileze în cocinile porcilor inocenţi şi să planteze bombe de ananas în terciuri.

Onorabilul Galahad îşi aşează din nou monoclul pe nas.

— Monty Bodkin? spuse el, înviorându-se cu o sorbitură din pahar. Mi-l amintesc perfect. Un băiat bun. Nu-i deloc genul de ins care ar şterpeli porci. Stai puţin, Clarence. Mai trebuie să cuget niţel.

Pentru o vreme, rămase adâncit în gânduri.

— Nu, spuse el, poţi să-l excluzi cu totul pe tânărul Bodkin din rândul forţelor ostile.

— Ce?

— Scoate-ţi-l din minte, insistă onorabilul Galahad. Parsloe nu plănuieşte să se folosească de el ca să ne dea lovitura.

— Dar, Galahad...

— Nu. Crede-mă. Nu-ţi dai seama şi singur că e prea bătător la ochi, prea pe şleau, nicidecum în stilul tânărului Parsloe? Gândeşte-te logic. Sigur ştie că o să-i suspectăm nepotul. Şi atunci de ce merită să-l infiltreze la faţa locului? Să-ţi spun, Clarence?

— Da, spuse cu glasul stins lordul Clarence, căscând gura ca un peşte.

Întrucât capul familiei stătea în picioare, iar el pe scaun, onorabilului Galahad îi era imposibil să-l bată semnificativ uşurel pe umăr. Îl împunse semnificativ în

picior.

— Pentru că, zise el, *îşi doreşte* să-l suspectăm.

— Îşi doreşte să-l suspectăm?

— Îşi doreşte asta, zise onorabilul Galahad. Speră ca, trimiţându-l pe Bodkin aici, să ne determine să-l urmărim, să-i pândim fiecare mişcare, să nu ne dezlipim ochii de el, astfel încât, când adevăratul complice va acţiona, noi să ne uităm într-o direcţie greşită.

— Doamne păzeşte! exclamă lordul Emsworth îngrozit.

— Ah, nu-i nimic, spuse pe un ton consolator onorabilul Galahad. E un plan viclean, dar suntem prea deştepţi ca să-i picăm în plasă. L-am dat în vileag şi suntem puşi în gardă. Îl mai împunse o dată semnificativ în picior pe lordul Emsworth. Să-ţi spun ce o să se întâmple, Clarence?

— Da, zise lordul Emsworth.

— Pot să citesc din mintea lui Parsloe ca dintr-o carte. La o zi sau două după sosirea lui Monty, un străin misterios o să dea târcoale pe lângă cocina Împărătesei. O să fie acolo pentru că Parsloe, fiind cu desăvârşire încredinţat că stăm cu privirea aţintită asupra tânărului Monty, o să-şi închipuie că terenul e liber.

— Doamne păzeşte!

— Şi aparent terenul va fi liber. Trebuie să avem grijă de asta. De acum înainte, Clarence, nu trebuie să-ţi pierzi vremea cu Împărăteasa atât de făţiş. Trebuie să te ascunzi în fundal, şi trebuie să-l instruieşti şi pe Pirbright să se ascundă în fundal. E musai să-l convingem pe individ că am slăbit paza. În felul ăsta o să-l prindem cu mâţa-n sac.

În ochii lordului Emsworth, aşa cum se uita acum la fratele lui, exista sclipirea adoratoare a discipolului aflat la picioarele maestrului său. Ştiuse dintotdeauna, îşi zise el, că era neîntrecut la sfaturi practice în chestiuni care privesc latura nevăzută a vieţii. Presupunea că fusese rezultatul mediului în care îşi petrecuse anii tinereţii. Calitatea de membru în vechiul Pelican Club poate că nu

saltă pe nimeni în societate, însă nu sunt dubii în privinţa însuşirilor ei educative. Deşi îţi slăbesc simţul moral, fără îndoială că îţi ascut mintea.

— Mi-ai luat o mare piatră de pe inimă, Galahad, spuse el. Sunt sigur că ai perfectă dreptate. Singura greşeală pe care cred că o faci este că ai senzaţia că tânărul Bodkin e inofensiv. Am convingerea că va fi nevoie să-l pândim.

— Mă rog, pândeşte-l atunci, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Da, spuse lordul Emsworth cu îndârjire. Şi între timp o să-i dau instrucţiuni lui Pirbright.

— Spune-i să se ţină în umbră.

— Exact.

— Ar fi mai bine să se deghizeze puţin într-un copac sau într-o găleată cu coji de cartofi.

Lordul Emsworth căzu pe gânduri.

— Nu cred că Pirbright s-ar putea deghiza într-un copac.

— Aiurea. Atunci pentru ce îl plăteşti?

Lordul Emsworth continuă cu un aer de îndoială. Numai Dumnezeu, părea să creadă că el, este în stare să facă un copac.

— Păi, în orice caz, spune-i să se ţină în umbră.

— O, precis o să se ţină în umbră.

— De acum încolo..., începu onorabilul Galahad şi se întrerupse pentru a-şi flutura mâna către ceva din spatele interlocutorului său.

Acesta se răsuci.

— Aa, fetiţa aia simpatică, Smith, zise el.

Sue îşi făcuse apariţia la marginea pajiştii.

Lordul Emsworth zâmbi vag înspre ea.

— Apropo, Galahad, spuse el, dansatoare e acelaşi lucru cu balerină?

— Deloc. Sunt complet diferite.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise lordul Emsworth. Connie e o proastă.

Se îndepărtă alene, iar Sue traversă gazonul spre locul

unde stătea onorabilul Galahad.

Autorul *Amintirilor* o studie cu duioşie prin monoclu. Uimitor, reflectă el, cât de mult seamănă cu mama ei. Pe zi ce trece i se părea şi mai mult că seamănă. Mersul lui Dolly şi exact acel mod de a-şi înclina bărbia şi a-ţi zâmbi pe care şi Dolly îl avusese. Pentru o clipă, anii îl părăsiră pe onorabilul Galahad Threepwood şi ceva de pe alt tărâm porni să şuşotească prin grădină.

Sue rămase pe loc, privind în jos către el. Cu un gest matern, îşi puse un deget pe creştetul său şi începu să răsucească pe el o şuviţă căruntă.

— Ei bine, tinere Gally.

— Ei bine, tânără Sue.

— Pari foarte destins.

— Sunt destins.

— N-o să mai fii multă vreme. Gongul o să sune pentru prânz în câteva minute.

Onorabilul Galahad suspină. Mereu mai apărea câte ceva, cugetă el.

— Afurisite-s mesele astea! Hai să nu mergem.

— Eu chiar mă duc. Scumpul meu, mor de foame.

— Doar în imaginaţia ta.

— Vrei să spui că ţie nu ţi-e foame, Gally?

— Bineînţeles că nu. Nici o persoană sănătoasă n-are nevoie de hrană. Dacă oamenii s-ar mărgini numai la băutură, medicii ar da faliment. Pot să-ţi dau şi un exemplu edificator. Bătrânul Freddie Cană, în anul '98.

— Bătrânul Freddie Cană, în anul '98 ai spus, domnule Oase?

— Bătrânul Freddie Cană, în anul '98, repetă cu hotărâre onorabilul Galahad, trăia hrănindu-se aproape numai cu scotch, iar în anul '98 obiceiul ăsta sănătos l-a salvat de la o criză teribil de dezagreabilă de intoxicaţie cu arici.

— Ce intoxicaţie?

— Intoxicaţie cu arici. S-a întâmplat în sudul Franţei. Freddie se dusese să stea cu frate-său, Eustace, în vila lui

din Grasse, practic un abstinent, fratele ăsta şi, prin urmare, dependent fanatic de mâncare.

— Totuşi nu înţeleg de ce a vrut să mănânce arici.

— N-a vrut să mănânce arici. Nimic nu era mai departe de intenţia lui. Dar în cea de-a doua zi a vizitei bătrânului Freddie, i-a dat bucătarului său douăzeci de franci să se ducă la piaţă şi să cumpere un pui pentru cină, iar bucătarului, hoinărind pe drum, i s-a întâmplat să vadă pe şosea un arici mort. De fapt, zăcea acolo de câteva zile, numai că doar atunci îl remarcase. Aşa că, gândindu-se că astfel o să-şi vâre în pungă douăzeci de franci...

— Mi-aş dori să nu-mi mai povesteşti istorioare din astea înainte de prânz.

— Dacă ţi se taie pofta de mâncare, cu atât mai bine. Îţi dă bujori în obrăjori. Păi, cum spuneam, bucătarul, un tip chibzuit din fire, care ştia că ar putea găti un fel rafinat de mâncare pentru cină şi din bătrâna lui bunică dacă i s-ar îngădui să înece totul în niscaiva sosuri, şi-a îmbogăţit economiile cu douăzeci de franci şi a doua zi le-a servit ariciul lui Freddie şi lui Eustace *en casserole.* Să vezi ce a urmat. La două treizeci fix, Eustace, abstinentul, s-a colorat în verde-gălbui, a început să geamă ca un suflet pierdut şi a continuat să facă la fel tot restul săptămânii, după care a fost declarat în afara oricărui pericol. Pe de altă parte, lui Freddie, cum avea întreg organismul sănătos murat în alcool, i-a priit de minune mâncarea şi a terminat-o a doua zi, halind-o rece.

— Cred că e cea mai scârboasă poveste pe care am auzit-o până acum.

— Cea mai moralizatoare poveste pe care ai auzit-o până acum. Dacă ar fi după mine, aş grava-o cu litere de aur deasupra uşilor tuturor şcolilor şi facultăţilor din regat, ca un avertisment adresat tinerilor. Ei bine, ce-ai făcut toată dimineaţa, draga mea? Mă aşteptam să vii mai devreme.

— Am discutat cu scumpul meu Ronnie cea mai mare parte a timpului. S-a dus acum aproape jumătate de oră

să ia trenul.

— A, da, se duce la nunta tânărului George Fish, nu-i aşa? Ţi-aş spune o istorioară bună despre tatăl lui George Fish, episcopul.

— Dacă e la fel ca cea despre bătrânul Freddie Cană, atunci nu vreau s-o aud. Ei bine, după aceea am plecat în căutarea lordului Emsworth, pentru că i-am promis lui Ronnie că o să vorbesc cu el despre porci. Dar l-am văzut cu lady Constance, aşa că m-am ţinut la distanţă. Şi apoi am venit la tine şi te-am găsit discutând cu el. Mi s-a părut că purtaţi o conversaţie foarte înfocată despre ceva.

Onorabilul Galahad chicoti.

— Lui Clarence îi ţâţâie inima-n el, sărmanul. Din cauza purcelei ăleia a lui. Crede că Parsloe încearcă să-i facă vreo figură sau s-o răpească.

Sue privi în jur precaută.

— Ştii cine a furat-o prima dată, nu-i aşa, Gally?

— Baxter, nu? Au găsit-o la el în rulotă.

— Ronnie.

— Hă? Asta era o noutate pentru onorabilul Galahad. Tânărul ăla Fish?

Sue îl trase de păr.

— Nu-i spune „tânărul ăla Fish”.

— Îmi cer scuze. Da' de ce naiba a făcut-o?

— Avea de gând s-o dibuiască şi s-o aducă înapoi, vezi tu, ca să-l facă recunoscător pe lordul Emsworth.

— Nu-mi spune că tânărul ăla cu creier de paie a avut inteligenţa să ticluiască un plan ca ăsta, zise onorabilul Galahad, surprins.

— Şi nu-ţi dau voie să spui nici că iubitul meu Ronnie are creier de paie, e foarte deştept. De fapt mi-a zis că de la tine i-a venit ideea.

— De la mine?

— Spune că i-ai povestit cum ai furat odată un porc.

— Aşa e, zise onorabilul Galahad. Benger Umflatul şi cu mine i-am furat porcul bătrânului Wivenhoe în noaptea

Balului Burlacilor la Hammer's Baston în '95. L-am pus în dormitorul lui Basham Mârţoagă. N-am aflat ce s-a întâmplat când Mârţoagă a dat cu ochii de el. Fără îndoială că au găsit ei o soluţie, îmi amintesc că Wivenhoe s-a cam necăjit din pricina asta. Semăna destul de mult cu Clarence în această privinţă, îşi idolatriza porcul.

— Ce-l face pe lordul Emsworth să creadă că sir Gregory are de gând să-i facă vreun rău Împărătesei?

— Se pare că lui Connie i s-a năzărit să-l angajeze pe nepotul lui ca secretar al lui Clarence, iar el crede că e un complot. Şi eu la fel. Dar opinia mea, aşa cum i-am zis şi lui Clarence, este că Parsloe îl foloseşte pe Monty Bodkin numai ca momeală.

— Monty Bodkin?

— Nepotul. Sunt convins, din ce-mi aduc aminte despre el, că nu e deloc genul de individ...

— Of, Gally! ţipă Sue.

— Hă?

— Monty Bodkin vine aici? Sue se holbă neîncrezătoare. Of, Gally, ce belea! Vai, ştiam eu c-o să se întâmple ceva. I-am spus şi lui Ronnie, de câteva zile am o presimţire.

— Drăguţa de tine, care e necazul tău? De ce nu e bine ca tânărul Bodkin să vină aici?

— Am fost logodită cu el! zise Sue.

Onorabilului Galahad i se păru că trecerea anilor şi abstinenţa relativă din ultima parte a vieţii sale îi tociseră ascuţimea minţii, odinioară atât de ageră. Chipul lui Sue pălise, îngrijorarea şi panica îi întunecau ochii frumoşi, iar el nu izbutea să înţeleagă nimic.

— Zău? spuse el. Şi când asta?

— Acum doi ani... Doi ani şi jumătate... Trei... Nu-mi aduc aminte, înainte să-l cunosc pe Ronnie. Dar ce contează asta? Ţi-am spus că am fost logodită cu el.

Onorabilul Galahad încă mai era în ceaţă.

— Dar de ce te necăjeşti? De ce te agiţi atâta? De ce te supără atât de mult ideea de a-l reîntâlni? Amintiri

neplăcute, asta vrei să zici? Ruşinoase? Nu vrei să-i trezeşti amintiri dureroase individului?

— Bineînţeles că nu, nu-i asta. E Ronnie.

— Cum adică Ronnie?

— E atât de gelos. Ştii cât e de gelos.

Onorabilul Galahad începu să priceapă.

— Nu se poate abţine, scumpetea. Aşa e el, se supără din nimic. Şi ce o să facă după ce vine Monty? Îl cunosc atât de bine pe Monty. Fără nici o intenţie rea o să apară ţopăind, plin de avânt şi de haz, şi o să înceapă să vorbească despre trecut „Îţi aminteşti...? Hei, Sue, fetiţă, mă întreb dacă ai uitat...?" Ptiu! O să-l scoată din ţâţâni pe Ronnie.

Onorabilul Galahad încuviinţă din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui. Nuanţa aia de *Auld Lang Syne* e într-adevăr deranjantă.

— Ei, încearcă el să pretindă că nu, dar Ronnie e gelos chiar şi pe Pilbeam.

Încă o dată, onorabilul Galahad încuviinţă din cap. O aprobare gravă, îşi dădea bine seama că un bărbat care putea fi gelos pe patronul Agenţiei de Detectivi Argus nu era cineva pe care să-l prezinţi cu inima uşoară foştilor logodnici, mai ales celor de tipul lui Monty Bodkin.

— Trebuie să ne gândim serios la chestia asta, spuse el dus pe gânduri. N-ai vrea să te ţii tare şi să-i zici lui Ronnie să se ducă şi să-şi pună capul la saramură, să nu se facă de râs, dacă începe să facă scandal?

— Dar tu nu înţelegi, se văicări Sue. N-o să facă scandal. Ronald nu e aşa. E foarte ţeapăn, rece, politicos şi suferă în tăcerea aia oribilă caracteristică celor din Eton şi Cambridge. Şi nimic din ce-aş face nu o să-l liniştească.

O idee îl fulgeră pe onorabilul Galahad.

— Eşti sigură că îl iubeşti pe tânărul ăsta Fish?

— Mi-aş dori să nu.

— Îmi pare rău, am uitat. Dar îl iubeşti?

— Bineînţeles că da. Nu mai există nimeni pentru mine în afară de Ronnie, ţi-am mai spus şi altă dată. Presupun

că te întrebi cum de am ajuns să mă logodesc cu Monty. Dacă privesc retrospectiv, nu-mi dau seama. Bineînţeles, e un scump şi, când ai şaptesprezece ani, te simţi atât de măgulită când afli că cineva vrea să se însoare cu tine, încât pare aiurea să-l refuzi. Dar nu a dus la nimic. Oricum, a durat numai vreo două săptămâni. Însă Ronnie o să-şi închipuie că a fost una dintre cele mai mari poveşti de dragoste din lume. O să-şi facă tot felul de gânduri negre, o să se îmbolnăvească de îngrijorare întrebându-se dacă nu mai sunt topită după Monty. E ca un copil în privinţa asta. O să distrugă totul.

— Dar putem fi siguri că Monty o să se dea de gol?

— Bineînţeles că da. E gură-spartă.

— Da, aşa mi-aduc şi eu aminte. Unul dintre indivizii ăia pe care te poţi bizui că o să spună exact ce-i mai rău. Îmi aminteşte de un bărbat pe care îl cunoşteam pe vremuri, pe nume Bagshott, noi îi spuneam Bagshott Năsosul. Odată a dus o fată la cină la Garden. Abia terminaseră de mâncat, când un domn bătrân şi furios a dat buzna ca o vijelie în cameră şi a început să-l ameninţe cu pumnul pe Năsos. Năsosul s-a ridicat în picioare ca un cavaler. „Nu vă fie teamă, domnule. Sunt om de onoare. O să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră”. „Fiica?” a zis domnul cel bătrân, făcând niscaiva spume la gură. „Fir-aş al dracu', e nevastă-mea”. I-a fost necesar mult tact Năsosului ca să iasă teafăr din asta, aşa cred.

Reflectă, zgâindu-se meditativ prin monoclul lui cu ramă neagră la un păianjen care îşi executa acrobaţiile la trapez pe o creangă de deasupra.

— Păi, e chiar simplu, zău aşa.

— Simplu!

— Dacă te gândeşti bine, problema nu prezintă nici o dificultate. Ronnie n-o să se întoarcă de la nuntă până mâine seară târziu. E musai să te duci fuguţa la Londra mâine dis-de-dimineaţă şi să-i povesteşti lui Monty cum stă treaba. Spune-i să se poarte ca şi cum nu te-ar cunoaşte când vine aici. Inventează. Povesteşte-i despre

meteahna nenorocită a lui Ronnie. Vâră-i bine în cap că întreaga ta fericire depinde de talentul lui de a se preface că nu te-a cunoscut până acum şi cred că n-o să mai ai vreo problemă. N-aş spune că Monty Bodkin are o inteligenţă strălucită, dar ar trebui să fie în stare să se descurce cu o chestie ca asta, dacă îi explici clar ce să facă.

Ea trase adânc aer în piept.

— Eşti minunat, Gally dragă.

— Experimentat, o corectă cu modestie onorabilul Galahad.

— Dar o să reuşesc? Mă refer la trenuri.

— Floare la ureche. Trenul de opt cincizeci din Market Blandings ajunge la Londra pe la prânz, discuţi cu Monty până la două şi jumătate, prinzi trenul de două patruzeci şi cinci şi soseşti la Market Blandings în jur de şapte fără un sfert. Iei taxiul de la gară, îl opreşti înainte de a ajunge la intrarea principală, cobori şi mergi pe jos până la Castel, ajungi în cameră, o să-ţi rămână o oră ca să te îmbraci pentru cină şi nici o suflare n-o să ştie despre escapada ta. Nu, e chiar mai bine decât atât, fiindcă îmi aduc aminte că mi-a spus Connie că mâine seară o să fie o petrecere, aşa că n-o să fii nevoită să fii gata decât la nouă.

— Şi la prânz? N-o să se întrebe unde sunt dacă nu apar la prânz?

— Connie ia prânzul în altă parte. Doar n-oi avea senzaţia că Clarence o să remarce dacă eşti sau nu aici? Nu, singura problemă la care nu ne-am gândit este unde îl poţi găsi pe Monty. Ştii adresa lui?

— Sigur o să fie la Clubul Trântorilor.

— Atunci totul e în regulă. Nu-mi dau seama de ce naiba îţi mai faci griji când ştii că ai de partea ta un expert ca mine. Cu toate astea, e păcat de Ronnie. Înclinaţia asta a lui de a tuna şi a fulgera din senin. E o prostie să fie gelos. Ar fi trebuit să-şi dea seama până acum că îl iubeşti — dracu' ştie de ce.

— Ştiu de ce.

— Eu nu. Individul e total idiot.

— Nu e!

— Drăguţa mea, zise onorabilul Galahad cu fermitate, dacă un bărbat care nu ştie că poate avea încredere în tine nu e total idiot, atunci ce fel de idiot e?

Sue nu greşise presupunând că îl găseşte pe fostul ei logodnic la Clubul Trântorilor. Telefonând acolo din Gara Paddington puţin după douăsprezece a doua zi dimineaţă, ea a fost răsplătită aproape imediat cu o mulţime de ţipete ascuţite ca de hienă care veneau din cealaltă parte a firului. Dacă te-ai fi luat după afirmaţiile sale, această voce din trecut răsuna ca o muzică pentru urechile lui Monty Bodkin. Nimic, îi dădu el de înţeles, nu i-ar fi putut face o plăcere mai mare decât să reia legătura, după doi ani de despărţire, cu o persoană pe care o stima atât de mult. La sugestia lui, Sue se urcase într-un taxi şi acum stătea la o masă din restaurantul hotelului Berkeley, faţă în faţă cu el şi felicitându-se pentru chibzuinţa de care dăduse dovadă aranjând această întâlnire. Un Monty nepregătit pentru rolul pe care trebuia să-l joace la Castelul Blandings, credea ea, fără nici o urmă de îndoială ar fi făcut praf şi pulbere sensibilităţile bietului ei iubit, Ronnie, asemenea unui obuz de mare putere, în timpul cocteilurilor de început şi somonului afumat, el fusese un adevărat torent clocotitor şi spumegând de „Îţi aminteşti” şi „Asta îmi aduce aminte”.

Lui Sue i se părea că are o sarcină dificilă de îndeplinit încercând să-i explice acestui vechi prieten exuberant că, după ce ajunge la Castel, va trebui să considere vremurile trecute o poveste încheiată şi să o trateze ca pe o necunoscută. Totuşi, când un *triute bleue* gustos îl reduse subit la o tăcere solemnă, iar ea reuşi în sfârşit să descrie pe scurt situaţia, se simţi surprinsă şi încântată când pricepu dintr-o serie de înclinări înţelegătoare ale capului

că aparent îi urmărise cu agerime spusele.

Îşi termină *truite bleue* şi încuviinţă pentru ultima oară din cap. Vădea o cunoaştere desăvârşită a situaţiei.

— Sărăcuţa de tine, zise el consolator, opreşte-te. Am înţeles totul, am înţeles pe deplin. De fapt, Hugo Carmody m-a avertizat deja.

— Ei, l-ai văzut pe Hugo?

— L-am întâlnit la club şi m-a prevenit în legătură cu Ronnie. Cunoşteam toată povestea. Îmi propusesem ca la Blandings să te tratez cu o politeţe distantă.

— Atunci nici nu trebuia să vin până aici!

— N-aş spune asta. Dacă Ronnie e atât de înclinat să ia lucrurile în tragic la cea mai mică provocare, atunci n-o să stăm niciodată pe un teren sigur. Chiar şi politeţea distantă ar putea turna gaz pe foc.

Sue reflectă.

— E adevărat, îl aprobă ea.

— Mai bine să ne prefacem că nu ne cunoaştem.

— Da. Sue se încruntă niţel. Totuşi ce oribil o să fie.

— Nu-i nimic. N-o să mă supăr.

— Nu mă gândeam la tine. Mi se pare atât de mârşav să-l mint pe Ronnie.

— Trebuie să te obişnuieşti cu asta. Secretul unei vieţi conjugale fericite şi pline de succese. Credeam că ai vrut să spui că o să fie un chin pentru noi doi să ne înclinăm politicoşi când o să fim prezentaţi unul altuia şi apoi să ne evităm reciproc cu răceală. Nu-i o tâmpenie imensă, ei? Totuşi am fost odată foarte apropiaţi. Poate cineva să uite vremurile acelea fericite?

— Eu pot. Trebuie să poţi şi tu. Pentru numele lui Dumnezeu, Monty, nu-mi doresc să avem parte de ceea ce Gally numeşte „o nuanţă de *Auld Lang Syne”.*

— Nu, nu. Bine.

— Nu vreau să-l scoţi din minţi pe Ronnie.

— Departe de mine gândul.

— Ei bine, te rog să fii atent.

— Ah, o să fiu. Bizuieşte-te pe mine.

— Mersi, Monty scumpule... Ce s-a întâmplat? întrebă Sue după ce interlocutorul ei tresări subit.

Un ospătar le aduse un platou argintiu şi îi dădu capacul la o parte cu aerul cuiva care săvârşeşte o scamatorie. Monty îl inspecta cu gravitatea cuvenită.

— Ei, nimic, zise el în vreme ce ospătarul se retrăgea. Numai „Monty scumpule”, îmi aminteşte de trecut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-l încolo de trecut!

— Of, bine, aşa o să fac. Of, mai bine. Precis. Dar mi-am amintit cât de ciudată era viaţa. Ştii, viaţa *este* ciudată. Nu poţi nega.

— Presupun că da.

— Să-ţi dau un exemplu. Iată-ne aici, faţă în faţă la masă, luând prânzul împreună ca altădată, doar că tu te gândeşti întruna să-ţi pui şaiba pe deget cu R. Fish, în vreme ce eu sunt chitit să-mi unesc destinul cu Gertrude Butterwick.

— Ce?

— Butterwick. „B” de la „buboi”, „U” de la „ukulele”...

— Da, am auzit. Dar vrei să spui că şi tu eşti logodit, Monty?

— Păi, da şi nu. Oarecum, da. Şi nici sigur nu. Sunt, cum s-ar spune, în probe.

— Nu se poate hotărî?

— Ba ea e cât se poate de hotărâtă. O, da, da, da, într-adevăr, nu există vreo îndoială în ceea ce-o priveşte pe scumpa de Gertrude, draga de ea. Mă iubeşte la nebunie. Dar lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere.

— Ce vrei să zici?

— E o expresie, înseamnă... Ei bine, la dracu', acum că ai adus vorba, spuse Monty cu sinceritate, să fiu al naibii dacă ştiu ce înseamnă. Lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere. De ce tocmai lucrurile? Care lucruri? Şi totuşi asta e. Presupun că ideea principală e că totu-i destul de complicat.

— Înţeleg ce înseamnă, fireşte. Dar care e problema ta?

— Pentru că există o stavilă înfiptă în calea iubirii

adevărate. O stavilă colţoasă şi măricică.

Pacostea de taică-său, adică J.G. Butterwick de la Butterwick, Price şi Mandelbaum, comercianţi de exporturi şi importuri.

Înghiţi afectat un cartof copt. Sue era impresionată. Niciodată nu încetase să se felicite pentru perspicacitatea de a fi rupt logodna cu acest tânăr, dar ţinea foarte mult la el.

— Of, Monty, îmi pare nespus de rău. Bietul de tine. Nu te înghite?

Monty reflectă la asta.

— Păi, n-aş spune asta. În două împrejurări diferite mi-a urat bună dimineaţa şi o dată, în preajma Crăciunului, am avut impresia clară că se afla la un pas de a-mi oferi un trabuc. Dar e un tip dubios. Anii de exporturi şi importuri i-au pervertit niţel mintea, cu efectul că, dintr-un motiv pe care nu pretind să-l înţeleg, s-ar părea că mă consideră un soi de târâie-brâu. Primul lucru pe care l-a făcut când m-am dus peste el şi i-am cerut încuviinţarea să mă însor cu fiica lui a fost să mă întrebe cum îmi câştig existenţa.

— Cred că a fost un şoc pentru tine.

— Da. Iar altul şi mai puternic a fost când a adăugat că, dacă nu îmi găsesc vreo slujbă şi nu o păstrez pentru un an întreg pentru a-i dovedi că nu sunt un târâie-brâu, clopotele n-or să bată niciodată la nunta noastră.

— Sărăcuţul de tine. Ce oribil!

— Groaznic. M-am clătinat pe picioare. M-am holbat la el. N-am putut să cred că individul vorbea serios. Când mi-am dat seama că da, am tulit-o la Gertrude şi i-am spus să-şi pună pălăria şi să meargă cu mine la cea mai apropiată casă de căsătorii. Ca să descopăr, Sue, că este una dintre acele fete de modă veche care nici prin vis nu i-ar face vreo mizerie Tatălui. Origine sănătoasă burgheză, înţelegi tu? Coloana vertebrală a Angliei şi chestii de-astea. Aşa că, fiindcă s-a zis cu fuga noastră, n-am avut de ales şi a trebuit să joc după cum îmi cântă babacul. L-am pus pe unchiul Gregory să mă angajeze la

Editura Mammoth pe post de editor adjunct al *Gâgâlicii.* Şi dacă aş fi izbutit să rămân editor adjunct, acum aş mai fi încă acolo, însă şeful meu a plecat în concediu, dobitocul, lăsându-mă să mă ocup singur de revistă şi, cu intenţia bună de a mai înviora puţin chestia aia afurisită, am dat cu bâta-n baltă la partea cu unchiul Ţopăilă. Rezultatul fiind că acum vreo două zile s-au grupat în formaţie de atac şi m-au degradat în sunet de tobe. Iar acum o iau de la capăt la Blandings.

— Înţeleg. Nu puteam pricepe de ce vrei să fii secretarul lordului Emsworth. Mă speriasem că ţi-ai pierdut toţi banii.

— O, nu, am bani, nu-i problemă. Şi la ce, vru Monty să ştie, legănându-şi braţul într-un gest pătimaş, izbind în piept un ospătar şi zicând „O, scuze!”, folosesc banii? Ce *sunt* banii? Aurul spiriduşilor, asta e. Fructe din Marea Moartă, fiindcă nu mă ajută nici cât negru sub unghie s-o cuceresc pe Gertrude.

— E o fată simpatică?

— Un înger, Sue, fără doar şi poate. Chiar un înger, zău aşa.

— Ei, sper că o să ieşi cu bine din asta, Monty dragă.

— Mersi, sorico.

— Şi mă bucur că nu ai suferit din cauza mea, uneori am mai avut remuşcări.

— O, am suferit. O, da, cu siguranţă că *am suferit.* Dar ştii cum e. Îţi recapeţi încrederea în tine şi cunoşti lume nouă. Spune-mi, Sue, zise Monty cu nelinişte în voce, aş putea să-mi păstrez slujba asta de secretar un an, nu? Adică secretarii nu prea sunt daţi afară, nu-i aşa?

— Dacă Hugo a putut să şi-o păstreze, aş zice că şi tu ar trebui să fii în stare. Cum stai cu porcii?

— Porcii?

— Lordul Emsworth...

— A, da, acum îmi amintesc, Hugo mi-a povestit. Babacul a luat-o pe o pantă porcină, nu-i aşa? Adică mă sfătuieşti să-i linguşesc porcul, cum-îi-zice din Blandings,

să nu cruţ nici un efort, nici un cuvânt ca să-l cuceresc? Mersi de sfat. O să ţin minte, îi zâmbi cu afecţiune pe deasupra mesei şi merse până acolo încât îi luă mâna într-a lui. Mi-ai dat curaj, Sue scumpo, întotdeauna ai reuşit asta, din câte îmi amintesc. Ai o fire din alea, optimistă, care vede mereu partea bună a lucrurilor şi care nu dă niciodată greş în depistarea păsării albastre. După cum spui, dacă un individ ca Hugo a putut să-şi păstreze slujba, atunci pentru unul atât de înzestrat ca mine ar trebui să fie floare la ureche, mai ales dacă o să mă arăt interesat de porci. Prevăd un an plăcut şi plin de succese, cu o nuntă la sfârşit. Până atunci, înţeleg, tu o să fii demult căsătorită. Când plănuiţi să săriţi de pe doc, tu şi cu Ronnie?

— Imediat după ce lordul Emsworth îl lasă să-şi ia banii. Vrea să-i investească într-o companie de motoare.

— Şi aţi întâmpinat vreo opoziţie?

— Păi, nu cred că lady Constance e teribil de încântată.

— E posibil cumva să-i fi ajuns la ureche că ai fost într-o trupă?

— Da, a aflat.

— Aha, ăsta e motivul. Dar înghite găluşca oricum, nu?

— Pare resemnată.

— Atunci totul e bine.

— Presupun că da. Şi totuşi... Monty, tu ai avut vreodată o presimţire că o să se întâmple ceva neplăcut?

— Am avut-o acum vreo două zile, când lordul Tilbury m-a apucat de chică şi a început să dea de-a azvârlita cu mine.

— Am înţeles. Îi povesteam asta lui Ronnie şi el mi-a spus să nu fiu morbidă.

— Ronnie ştie cuvinte ca „morbid”, zău? Două silabe şi toate alea.

— Monty, cum e de fapt mama lui Ronnie? Monty îşi frecă bărbia.

— N-ai cunoscut-o încă?

— Nu. A fost la Biarritz.

— Dar se întoarce?

— Presupun că da.

— Mda, cât se poate de repede, ar fi trebuit să-mi dau seama. Mda!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune „Mda!” Mi se încreţeşte pielea pe mine. E chiar atât de fioroasă?

Monty se scărpină pe pometele drept.

— Ei bine, o să-ţi spun. Foarte mulţi ar zice că e numai lapte şi miere.

— Asta a spus şi Ronnie.

— Tipul ăla de femeie-vânător plină de jovialitate, de bunăvoinţă amăgitoare, zâmbete încântătoare pentru toată lumea şi farfurii de supă de Crăciun pentru sătenii merituoşi. Dar eu nu ştiu. Nu sunt atât de convins. O să-ţi spun numai atât: Mie îmi era mult mai teamă de ea decât de lady Constance.

— De ce?

— Ei bine, asta mă depăşeşte, dar aşa era. Însă nu mă lăsa să-ţi spulber toată bucuria vieţii. Din câte ştim, ea poate că exact în clipa asta exersează „O, dragoste perfectă” la armoniu. Iar acum, nu că aş vrea să te grăbesc, dar mi-a cam sunat ceasul. Trenul meu pleacă la două patruzeci şi cinci...

— Ce?

— La două patruzeci şi cinci după-amiază.

— Doar nu pleci la Blandings azi... cu trenul de două patruzeci şi cinci?

— Ba da.

— Dar şi eu mă întorc cu trenul de două patruzeci şi cinci.

— Păi, e bine. O să călătorim împreună.

— Dar nu trebuie să călătorim împreună.

— De ce nu? Nimeni n-o să ne vadă şi putem să ne purtăm cât vrem de distant unul cu altul după ce ajungem. O sporovăială plăcută până la Market Blandings şi o indiferenţă glacială după aceea, aşa văd eu programul. E o tâmpenie să exagerăm cu chestia asta că nu ne

cunoaştem.

Sue, cântărind în minte lucrurile, înclina să-i dea dreptate. Mai avusese parte de o călătorie solitară în acea zi şi nu s-ar fi dat în lături de la o companie plăcută la întoarcere.

— Şi dacă tu crezi, micuţă Susan, zise Monty, care, deşi cavaler, era în stare să-şi ceară drepturile, că am intenţia să aştept şi să călătoresc cu ceva care se opreşte şi face manevre la fiecare staţie, te înşeli. E un drum de patru ore chiar şi cu expresul. O să dăm o raită pe la apartamentul meu ca să-mi iau lucrurile...

— Şi o să pierdem trenul. Nu, mulţumesc, nu pot să risc. Ne întâlnim la gară.

— Cum vrei, spuse amabil Monty. Mă gândeam numai că, dacă ai fi venit cu mine până acasă, ţi-aş fi putut arăta şaisprezece fotografii cu Gertrude.

— Poţi să mi le descrii pe drum.

— Asta o să şi fac, spuse Monty. Ospătar, nota.

Când acele ceasului mare din Paddington arătau două patruzeci, lady Julia Fish îşi croi drum prin mulţime până pe peron, iar faptul că doi hamali, camerista şi un băiat care greşise presupunând că îşi găsise un client pentru ciocolata cu alune şi portocalele lui gravitau în jurul ei, ca sateliţii în jurul soarelui, făcea ca înaintarea ei să fie şi mai maiestuoasă.

Faţă de tărăboiul din imediata sa vecinătate, afişa obişnuitul ei dispreţ amical. Când ceilalţi fugeau, ea mergea agale. Calmă, îi îngădui unui hamal să deschidă uşa unui compartiment gol, celuilalt să-i aşeze înăuntru geanta, ziarele, romanele şi revistele, îi dădu drumul cameristei, plăti hamalii şi, instalându-se comod într-un loc din colţ, îmbrăţişă cu o privire indulgentă zarva şi tămbălăul de afară.

Ceremonia plecării trenului de două patruzeci şi cinci atingea acum punctul culminant. Hamalii mişunau grăbiţi

încoace şi-ncolo, impiegaţii răcneau şi legănau steaguri verzi, peronul duduia sub paşii călătorilor întârziaţi, iar trenul tocmai avusese un soi de smucitură şi se urnise din gară, când uşa compartimentului se deschise brutal şi ceva care părea să aibă şase picioare se năpusti înăuntru, se împiedică de ea şi se prăbuşi în scaunul de vizavi. Era un tânăr transpirat, tipul filfizon, şi, deşi avea chipul schimonosit, nu era chiar atât de schimonosit încât ea să nu-l identifice ca fiind Montague Bodkin, care odată vizitase atât de frecvent căminul strămoşilor ei.

Monty se descurcase bine. După ce căutase o tabacheră rătăcită şi fusese blocat într-un ambuteiaj pe strada Praed, izbutise această intrare spectaculoasă numai în virtutea unui sprint pe toată lungimea peronului cu o viteză pe care n-o mai atinsese de pe vremea studenţiei.

Deşi încins şi cu sufletul la gură, rămânea totuşi un *preux chevalier* care ştia că, dacă ai jupuit pielea unei persoane de sex opus, trebuie să-ţi ceri scuze.

— Nu-i nimic, domnule Bodkin, spuse lady Julia când el se scuză, îmi pare rău că v-am stat în cale.

Monty tresări violent.

— La dracu'! exclamă el

— Poftim?

— Adică — ăăă — bună, lady Julia!

— Bună, domnule Bodkin.

— Pfui! făcu Monty, tamponându-şi nervos fruntea cu batista, care se asorta perfect cu cravata şi ciorapii lui.

Nemulţumirea sa nu fusese provocată — într-o măsură atât de mare — de gândul că tocmai îşi însuşise câţiva centimetri din pielea fiicei a o sută de conţi. Fără îndoială că şi acesta i se părea un fapt regretabil, dar mintea îi era tulburată la gândul că Sue, aflându-se desigur în tren şi zărindu-l probabil cum alergase pe peron, avea să apară din clipă în clipă pentru a vedea dacă a ajuns cu bine în tren. Se gândi că avea să fie nevoie de toată priceperea lui pentru a face faţă situaţiei pe care sosirea ei ar fi

creat-o.

— Mă bucur că am dat de dumneavoastră, spuse el posomorât.

— „Peste dumneavoastră” e mai bine zis. M-am simţit ca un indian ghinionist sub roţile carului lui Jaganata. Până unde mergeţi, domnule Bodkin?

— Hă? A, până la Market Blandings.

— Vă duceţi la unchiul dumneavoastră din Matchingham?

— O, nu. Sunt aşteptat la Castel. Lordul Emsworth m-a angajat ca secretar.

— Ce ciudat. Credeam că lucraţi la Editura Mammoth.

— Mi-am dat demisia.

— Demisia?

— Demisia, spuse cu hotărâre Monty. Nu avea de gând să-şi dezvăluie ruşinea în faţa acestei femei.

— Ce v-a făcut să vă daţi demisia?

— O, mai multe lucruri. Lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere.

— Ce drăguţ! zise lady Julia Fish. Monty decise să schimbe subiectul.

— Am auzit că totul e neschimbat la Blandings.

— Cine v-a spus asta?

— Un tip pe nume Carmody care a făcut pe secretarul acolo. El a zis că totul e cam la fel ca înainte.

— Ce tânăr lipsit de spirit de observaţie trebuie să fie! N-a pomenit despre faptul că acolo s-a petrecut un cutremur, o revoluţie, un cataclism social?

— Poftim... Cum adică?

— Pregăteşte-te pentru un şoc, domnule Bodkin. Ronnie e la Blandings şi cu el e o dansatoare pe nume Brown cu care vrea să se însoare.

Un pic nehotărât în privinţa atitudinii pe care ar fi fost mai prudent să o adopte, Monty se decise să fie surprins.

— Nu!

— Vă asigur.

— O dansatoare?

— Pe nume Sue Brown. Aţi cunoscut-o cumva?

— Nu. O, nu. Nu.

— Mă gândeam că o ştiţi. Lady Julia privi pe fereastră la peisajul rustic care se derula. Foarte dificil pentru un părinte, nu credeţi, domnule Bodkin?

— O, ba da.

— Totuşi presupun că putea fi şi mai rău.

Există ceva consolator în numele acesta simplu. Adică Sue Brown nu sună ca o fată care ar intenta procese de încălcare a promisiunii când se va rupe logodna.

— Se va rupe logodna?

— Ar fi putut fi la fel de bine şi Suzanne de Brune.

— Dar, vă gândiţi *să* rupeţi logodna?

— Păi, cum să nu. Păreţi foarte îngrijorat. Sau sunteţi bucuros?

— Nu... eu... ăăă... Tocmai mă gândeam că ar putea fi un lucru cam dificil. Adică Ronnie e un tip hotărât din fire.

— O moşteneşte pe mama lui, zise lady Julia.

În tăcerea care urmă acestei afirmaţii, Sue intră în compartiment.

În clipa sosirii ei, Monty se uita pe fereastră, iar lady Julia se rezemase de spătarul scaunului, cum ar veni, nu exista nimic care să indice că ar fi fost vreo legătură între cei doi, iar Sue se afla la un pas de a-i adresa vechiului său amic câteva felicitări cordiale pentru talentul său ca atlet, când sunetul produs de deschiderea uşii îl făcu să se întoarcă. Şi într-atât de goală şi de glacială era privirea de nerecunoaştere pe care ea o întâlni, încât se cufundă zăpăcită între perne cu senzaţia celui care, după ce a fost trimis la plimbare de către cei din comitat, dă cu capul într-un zid din cărămizi.

Cu toate acestea, nu trecu mult până când se lămuri. Monty era un tânăr care nu dorea să-şi asume vreun risc.

— Ce verde şi frumos e peisajul, lady Julia, observă el. Nu-i aşa, lady Julia?

Interlocutoarea aruncă o privire afară pe geam.

— Foarte frumos dacă ţinem seama că n-a mai plouat

de atâta vreme.

— Aş crede că Ronnie se simte minunat la Blandings, lady Julia.

— Poftim?

— Spuneam, zise Monty, pronunţând răspicat cuvintele, că fiul dumneavoastră, Ronnie, probabil că se simte minunat în grădinile verzi de la Castelul Blandings. Îi place vegetaţia, explică Monty. Şi aruncându-i o altă privire glacială lui Sue, se rezemă de spătar şi îşi umflă obrajii.

Urmă o pauză. Monty nu se străduise de pomană. Un fior electric păru să cutremure trupul micuţ al lui Sue. Inima îi zvâcnea în piept.

— Mă scuzaţi, zise ea gâfâind. Sunteţi lady Julia Fish?

— Da.

— Numele meu este Sue Brown, zise Sue dorindu-şi să fi atins un volum vocal niţeluş mai impresionant decât cel al unui şoricel foarte tânăr şi speriat.

— Măi, măi, măi, spuse lady Julia. Ce coincidenţă, domnule Bodkin.

— O, da. Chiar.

— Tocmai vorbeam despre dumneavoastră, domnişoară Brown.

Sue încuviinţă din cap în tăcere.

— Îmi pierd un fiu şi câştig o fiică, iar dumneavoastră sunteţi fiica, nu?

Sue continuă să încuviinţeze din cap. Monty, personal, considera că exagerează. Ar fi trebuit, credea el, să spună ceva. Ceva spiritual şi muşcător... Ei bine, nu-i trecea nimic prin cap chiar acum ce, dar ceva spiritual şi muşcător.

— Da, zise lady Julia, vă recunosc. Ştiţi, Ronnie mi-a trimis o fotografie de-a dumneavoastră. Mi s-a părut fermecătoare. Păi, trebuie să veniţi lângă mine şi să-mi povestiţi totul despre dumneavoastră. O să-i facem vânt domnului Bodkin... Apropo, parcă mi-aţi spus că n-aţi cunoscut-o pe domnişoara Brown, nu?

— Nu. Cu siguranţă nu. Departe de mine. Deloc.

— Nu mai vorbiţi pe tonul ăsta teribil de nesuferit. Sunt sigură că domnişoara Brown este o fată foarte simpatică şi merită să faceţi cunoştinţă cu ea. Oricum, v-o prezint acum. Domnul Bodkin, domnişoara Brown.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Monty scorţos.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Sue flegmatic.

— Domnul Bodkin vine la Blandings ca secretar al fratelui meu.

— Minunat! zise Sue.

— Şi acum haideţi, duceţi-vă şi admiraţi peisajul verde, domnule Bodkin. Domnişoara Brown şi cu mine vrem să discutăm despre multe lucruri.

— Mă duc să fumez, spuse Monty, lovit de inspiraţie.

— Vă rog.

Monty Bodkin şedea într-un compartiment de fumători, foarte încântat de el însuşi. Fusese cât p-aci să se aleagă praful şi numai un profesionist ar fi reuşit să evite dezastrul, iar el îl împiedicase, încă o clipă şi micuţa Sue s-ar fi dat de gol. Era, după cum spuneam, încântat de el însuşi, dar şi de Sue. Stăpânise cu agerime situaţia. Existase un moment când se temuse să nu fie prea subtil, punând la o prea grea încercare inteligenţa feminină, recunoscută ca fiind mult inferioară celei a bărbatului, dar toate merseseră strună. Draga de Sue a înţeles aluziile lui mascate şi acum totul părea destul de bine.

Îşi închise mulţumit ochii şi căzu într-un somn revigorant.

Cu vreo jumătate de oră mai târziu, zgomotul unei uşi îl trezi din somn şi, deschizându-şi ochii şi clipind o dată sau de două ori, reuşi să o zărească pe Sue, care stătea în picioare în faţa lui.

— A! Gata cu interviul?

Sue încuviinţă din cap şi se aşează. Avea chipul solemn, ca al unui copil năuc. O făcea să arate nemaipomenit de

drăguţă, după părerea lui Monty, şi pentru o clipă îl copleşi un vag regret pentru ce ar fi putut să fie. Apoi se gândi la Gertrude Butterwick şi îşi recăpătă tăria.

— Hei, m-am descurcat bine cu chestia aia distanto-flegmatică, nu-i aşa?

— O, da.

— Şi am fost destul de şmecher încât să fac faţă situaţiei delicate cu atâta dibăcie, furnizându-ţi pe loc indicii despre cum stă treaba?

— O, da.

— Ce vrei să spui cu „O, da”? Am fost un geniu. O privi oarecum crispat. Parcă eşti cam palidă. N-a mers bine interviul?

— O, da.

— Încetează să mai spui „O, da”. Ce s-a întâmplat?

— O, am discutat.

— Bineînţeles că aţi discutat, cap sec. Ce i-ai zis?

— I-am povestit despre mine şi... Ei, ştii tu, chestii din astea.

— Şi n-a fost prietenoasă?

Reflectă puţin, muşcându-şi buzele.

— A fost amabilă.

— Înţeleg ce înseamnă asta — groaznic!

— Nu, părea teribil de prietenoasă. A râs destul de mult şi... Ei bine, cam ce ziceai tu. Lady Di. Bunăvoinţă amăgitoare. Dar...

— Dar mi se pare că ai sesizat mâna catifelată sub mănuşa de fier. Nu, la naiba, nu e aşa, spuse Monty meditativ. Ar trebui să fie exact pe dos, nu-i aşa? Ai căpătat impresia că aştepta numai să te întorci cu spatele ca să înfigă un cuţit în tine, nu?

— Un pic. E ceva legat de ochii ei. Ochii nu-i zâmbesc. Bineînţeles, aş putea să greşesc.

Monty părea nehotărât. Îşi aprinse o ţigară şi trase din ea dus pe gânduri.

— Nu, cred că ai dreptate. Aş vrea să mă-nşel, dar m-aş mira. Nu mă deranjează să-ţi spun că, cu o clipă înainte

de a intra tu, ea mi-a zis că are *de* gând să rupă logodna.

— Ce?

— Bineînţeles, se grăbi Monty să adauge consolator, n-are nici cea mai mică şansă să reuşească. Puţini inşi sunt mai hotărâţi decât Ronnie. Dar o să facă pe dracu-n patru, încăpăţânate ca un catâr femelele astea din oştirile Castelului Blandings. Ce ciudat că sunt mult mai periculoase decât masculii. Uită-te la bătrânul Emsworth... La bătrânul Gally... La tânărul Freddie... nu l-ai cunoscut pe Freddie, nu-i aşa?... Toţi sunt a-ntâia. De cealaltă parte sunt Julia asta, Constance aia şi multe altele, toate năpârci de prima mână. Când o să ajungi să cunoşti mai bine familia lor, o să descoperi că există o duzină de mătuşi de care nici n-ai auzit încă — împrăştiate pe tot cuprinsul Angliei, fiecare fiind buboiul-şef al acelei regiuni. E un soi de infecţie de familie. Totuşi, după cum spuneam, bătrânul Ronnie e tare ca piatra. Nimeni n-ar putea să-l convingă să nu se mai umfle în pene mergând spre altar alături de fata pe care o iubeşte.

— Nu, zise Sue cu o privire visătoare.

— Iar acum, iartă-mi îndrăzneala, dar n-ar fi mai bine să o tai? Se poate întâmpla să vină aici şi să ne vadă trăncănind aşa.

— Nu m-am gândit la asta.

— Întotdeauna e bine să te gândeşti la toate, spuse Monty părinteşte.

Îşi închise iarăşi ochii. Trenul gonea zăngănind spre Market Blandings.

Aproape o oră după ce trenul de două patruzeci şi cinci sosise la destinaţie, un tren mai lent şi mai jigărit se târî în staţie şi îl depuse pe Ronnie Fish pe peronul micii gări din Market Blandings. Festivităţile legate de nunta vărului său George şi încurcăturile inerente unei călătorii feroviare de-a curmezişul întregii Anglii se combinaseră împiedicându-l să se întoarcă mai devreme.

Era obosit, dar fericit. Incandescenţa sentimentală

care-i înfierbântă pe tinerii îndrăgostiţi când îi văd pe alţii că se căsătoresc încă îi mai dăinuia în minte. Marşul faimos al lui Mendelsson i se mai prelingea dintre buze pe când îşi arunca biletul şi numai în urma unui efort vădit se abţinu să nu-i spună şoferului de taxi din gară: „Robinson, vrei să îl iei pe Ronald la Castelul Blandings?” Chiar şi după ce îşi atinse destinaţia şi găsi acele ceasului strămoşesc din hol arătând opt fără zece, exuberanţa nu îl părăsi. Se lăuda că se poate bărbieri, îmbăia şi îmbrăca, cu condiţia să meargă totul şnur cu cravata, în nouă minute şi un sfert.

Astă-seară totul merse şnur. Fâşia neagră de *cr êpe-de-Chine* căpătă forma perfectă de fluture din proprie iniţiativă, iar la ora opt fix deja se găsea în combinaţia dintre o sufragerie şi o galerie de pictură, loc în care cei care se aflau la Castelul Blandings obişnuiau să se adune cu mult înainte de masa de seară.

Îşi dădu seama uimit că era singur. Şi nu după multă vreme, uimirea cedă locul unui sentiment mai intens. Câteva minute, se învârti de colo-colo, uitându-se la portretele strămoşilor săi de pe pereţi. Numai că, pentru cineva care tocmai a sosit dintr-o călătorie lungă şi plictisitoare cu trenul, portretele strămoşilor sunt doar un substitut sărac pentru binecunoscutul nectar familial. Apăsă butonul soneriei şi numaidecât majordomul îşi făcu apariţia.

— O, bună, Beach. Hei, Beach, unde sunt cocteilurile?

Majordomul păru surprins.

— Plănuiam să le servesc după ce sosesc oaspeţii, domnule Ronald.

— Oaspeţi? Nu-mi spune că avem oaspeţi la cină.

— Ba da, domnule. O să fim în total douăzeci şi patru.

— Doamne sfinte! Un adevărat chiolhan.

— Da, domnule.

— Trebuie să mă duc şi să-mi pun un costum de seară.

— Aveţi o mulţime de timp, domnule Ronald. Cina va fi servită abia la ora nouă. Doriţi cumva să vă aduc înainte

un aperitiv, un cocteil din acelea?

— Neapărat. Mor de sete.

— O să mă ocup imediat de această chestiune.

Majordomul de la Castelul Blandings nu era un om pentru care „imediat” să însemne „cândva într-un viitor îndepărtat”. Ca un duh de categorie grea, pus în mişcare de frecarea unei lămpi, dispăru şi apoi reapăru. Şi numai cu câteva minute mai târziu, Ronnie înflorea ca un boboc sub o ploaie blândă de vară şi constata că are chef să stea la taclale.

— Douăzeci şi patru? spuse el. Drace, mare veselie. Cine vine?

Ochii majordomului se împăienjeniră, asemenea celor ai unui poliţist când depune mărturie.

— Înălţimea sa episcopul de Poole, sir Herbert şi lady Musker, sir Gregory Parsloe-Parsloe...

— Ha!

— Da, domnule.

— Cine l-a invitat?

— Stăpâna casei, îmi închipui, domnule.

— Şi vine? Păi, presupun că ştie ce face, zise Ronnie cu un aer de îndoială. Ar fi bine să fii cu ochii pe unchiul Clarence, Beach. Dacă îl vezi că se joacă cu vreun cuţit, ia-i-l.

— Prea bine, domnule.

— Altcineva?

— Colonelul, doamna Mauleverer şi fiica lor, onorabilul Major, lady Augusta Lindsay-Todd şi nepoata...

— În regulă. Nu-i nevoie să continui. Am prins ideea. Optsprezece mahări din partea locului plus cei şase din gaşca de la Castel.

— Opt, domnule Ronald.

— Opt?

— Înălţimea sa, sora înălţimii sale, domnul Galahad, dumneavoastră, domnişoara Brown, domnul... Glasul majordomului tremură niţel. ...Pilbeam...

— Exact. Şase, pramatie bătrână.

— Mai este şi domnul Bodkin.

— Bodkin?

— Nepotul lui sir Gregory Parsloe, domnule Ronald. Domnul Montague Bodkin. Vi-l puteţi aminti, căci pe vremea când era la şcoală vizita deseori Castelul.

— Bineînţeles că-mi amintesc de bătrânul Monty. Dar te-ai încurcat. L-ai numărat printre pacienţii interni, când el de fapt face parte din hoarda de afară.

— Nu, domnule. Domnul Bodkin a preluat slujba domnului Carmody ca secretar al înălţimii sale.

— Ei, nu zău!

— Ba da, domnule. Am auzit că înţelegerea s-a ratificat acum două zile.

— Dar e ciudat. De ce vrea Monty să-şi roadă coatele ca secretar? Are un venit cam de cincisprezece mii pe an.

— Într-adevăr, domnule?

— Păi, avea. Într-un fel sau altul, nu ne-am prea intersectat drumurile în ultimii doi ani. Crezi că şi-a pierdut averea?

— Foarte posibil, domnule. O mulţime de oameni au sărăcit în ultima vreme.

— Curios, spuse Ronnie.

Apoi speculaţiile pe seama misterului fură alungate de un val de mândrie sobră. Cu un sentiment paradoxal de mulţumire de sine, Ronnie Fish îşi dădu seama că sufletul său atinsese asemenea culmi ale nobleţei, încât perspectiva de a-l vedea pe Monty Bodkin zburdând prin Castel zi de zi pe lângă Sue nu-i dădea nici un fior de teamă sau de gelozie.

Nu demult, un asemenea gând ar fi fost ca un pumnal înfipt în piept, întotdeauna îi fusese frică de indivizii de teapa lui Monty: înalt, zvelt, chipeş şi deloc roz. Iar acum reuşea să contemple fără nici o tresărire sosirea lui. Bine-şor, îşi zise Ronnie.

— Păi, continuă să numeri până la opt. Deocamdată ai ajuns la şapte.

Majordomul tuşi.

— Presupun, domnule Ronald, că aţi aflat de sosirea mamei dumneavoastră cu trenul de două patruzeci şi cinci de azi.

— Ha!

— Da, domnule.

— Doamne sfinte.

Beach îl privi prevenitor, dar nu dezvoltă subiectul. Îi plăcea să respecte convenienţele. Între el şi acest tânăr exista de optsprezece ani o prietenie călduroasă în copilărie, Ronnie se jucase de-a urşii în cămara lui. Pe vremea când era băiat, se dusese la pescuit pe lac împreună cu el. Boboc fiind la Cambridge, împrumutase de la el bancnote de cinci lire ca să reziste până la următoarea alocaţie. Mai târziu, ca adult, Ronnie îi dăduse o mulţime de ponturi solide referitoare la cursele de cai, datorită cărora contul lui bancar profitase vârtos. Cunoştea până în cele mai mici detalii povestea de iubire a lui Ronnie, îşi arăta sprijinul faţă de scopurile şi năzuinţele sale şi era conştient că îl aştepta o întâlnire extrem de delicată; iar dacă acum s-ar fi aflat în cămara lui, n-ar fi ezitat să-i ofere toată înţelegerea şi sprijinul.

Dar fiindcă se găseau în sufragerie, avea buzele pecetluite. Un simplu gest profesional era tot ceea ce-şi putea permite.

— Încă un cocteil, domnule Ronald?

— Mersi.

Ronnie, sorbind meditativ, simţi cum îşi recapătă stăpânirea de sine. Pentru o clipă, nu putea s-o nege, inima îi sărise puţintel din piept, dar apoi îşi spuse că mama lui fusese întotdeauna veselă şi bună la suflet şi că nu avea nici un motiv imaginabil să presupună că acum o să-i dea vreo bătaie de cap. E adevărat, probabil că o să fie cam scorţoasă la început, dar cu timpul o să se înmoaie.

— Unde e, Beach?

— În Camera Grădinii, domnule Ronald.

— Presupun că trebuie să mă duc acolo. Şi totuşi... Nu,

zise Ronnie după ce se mai gândi puţin. Ar fi cam imprudent, nu? O să stea acolo cu peria de păr la îndemână, o s-o tenteze să mă ia pe genunchi şi... Nu. Cred că mai bine trimiţi o cameristă sau pe altcineva să o înştiinţeze că o aştept aici.

— O să mă ocup imediat de asta, domnule Ronald.

Cu o tresărire a sprâncenei stângi care intenţiona să sugereze că, dacă ar fi fost posibil pentru un om de rangul lui, ar fi fost încântat să rămână şi să-i ofere sprijin moral, majordomul părăsi camera. Şi numaidecât uşa se deschise din nou şi lady Julia Fish intră maiestuoasă.

Ronnie îşi îndreptă cravata, îşi aranjă vesta şi îi ieşi în întâmpinare.

Sentimentele unui tânăr când se întâlneşte cu mama sa, mai ales dacă, în timpul scurs de când nu s-au mai văzut, şi-a anunţat logodna cu o membră a unei trupe de dansatoare, sunt obligatoriu amestecate. Iubirea filială nu poate să nu fie ostoită de teamă. Oricum, una peste alta, Ronnie era destul de liniştit, împreună cu mama sa, râsese de nenumărate lucruri până atunci şi era suficient de optimist încât să spere că, dacă reuşea să dea dovadă de suficientă abilitate, scena care avea să urmeze putea fi ţinută în frâu. Aşa cum îi spusese şi lui Sue, lady Julia Fish nu era lady Constance Keeble.

Totuşi, pe când o săruta, deveni conştient de un sentiment pe care îl mai trăise pe vremea când boxa, atunci când dădea mâna cu un adversar dezagreabil.

— Bună, mamă.

— Da, Ronnie.

— Ai ajuns, nu?

— Da.

— Ai avut o călătorie plăcută?

— Da.

— N-a fost greu să baţi atâta drum?

— Deloc.

— Bine, zise Ronnie. Bine.

Începu să se simtă mai în largul lui.

— Ei bine, spuse el vorbăreţ, am scăpat de George.

— George?

— Vărul George. Tocmai am fost cavaler de onoare la nunta lui.

— A, da. Uitasem. Azi a fost, nu-i aşa?

— Aşa e. M-am întors abia acum jumătate de oră.

— Toate au mers bine?

— Splendid. Ca pe roate.

— Familia e încântată, presupun.

— O, radioasă.

— Şi au şi de ce, nu-i aşa? Când văd că George se însoară cu o fată de condiţie excelentă cu un venit de zece mii de lire pe an.

— Hrrmmm, făcu Ronnie.

— Da, spuse lady Julia, bine faci când zici „Hrrmmm!”

Urmă o pauză. Ronnie, care tocmai îşi îndreptase din nou cravata, trase de ea strâmbând-o şi se apucă s-o mai îndrepte încă o dată. Lady Julia supraveghe aceste manifestări de îngrijorare cu o privire fixă, albastră şi sumbră. Ronnie, ridicându-şi ochii şi văzând acea privire, începu să fixeze preocupat un portret al celui de-al doilea conte, care atârna pe perete lângă el.

— Ce bărbi ciudate purtau tipii ăştia, spuse el cu nonşalanţă.

— Mă mir că îţi poţi privi în faţă strămoşii.

— De fapt, nu pot. Sunt o adunătură respingătoare. Singurul ins decent e Daredevil Dick Threepwood, care s-a însurat cu o actriţă.

— Chiar aduci vorba de Daredevil Dick, nu-i aşa?

— Aşa e, mamă. Haide, zâmbeşte ca altădată.

— N-am zâmbit. Ceea ce ai observat tu era un spasm de durere. Zău aşa, Ronnie, ar trebui să-ţi faci un control la cap.

— Haide, mamă...

— Ronnie, spuse lady Julia, dacă îndrăzneşti să-ţi ridici degetul şi să zici „Nţ, nţ, şşt, şşt, hai, lasă”, te plesnesc. Nu rezolvi nimic rânjind aşa de greţos. Decât să-mi

confirmi opinia că eşti nebun de legat, un imbecil desăvârşit şi că ar fi trebuit să fii pus sub supraveghere cu mulţi ani în urmă.

— Uf, la naiba.

— Degeaba zici „Uf, la naiba”.

— Păi, chiar spun „Uf, la naiba”. Fii rezonabilă. Fără doar şi poate că nu mă aştept să te apuci să ţopăi de bucurie şi să împrăştii petale de trandafiri prin jur, dar ai putea să ai decenţa să porţi o discuţie. M-ai jignit profund cu ultima afirmaţie.

Lady Julia oftă.

— *De ce* oare vreţi voi, toţi tinerii prostuţi, să vă căsătoriţi cu dansatoare?

— Ai citit vreo carte bună în ultima vreme, mamă? spuse împăciuitor Ronnie.

Lady Julia refuză să schimbe subiectul.

— E uluitor. E o boală. Chiar aşa. Ca şi pojarul sau tusea măgărească. Se pare că toţi tinerii trebuie să treacă prin ea. Parcă mai ieri bietul meu tată îl expedia pe unchiul tău Galahad în Africa de Sud ca să-l lecuiască.

— O să-ţi povestesc ceva interesant despre asta, mamă. Fata de care se îndrăgostise unchiul Gally...

— Eram doar un copil pe atunci, dar îmi amintesc foarte limpede. Tata lovind zdravăn în mese, mama plângând — întreaga atmosferă fermecătoare de altădată când se petrecea o catastrofă în familie. Şi acum tu! Măi să fie, poţi să mulţumeşti cerului că niciodată nu pare să dureze mult timp. Febra trece, pacientul se însănătoşeşte. Ronnie, sărmanul meu găgăuţă, chiar ai intenţii serioase?

— Foarte serioase!

— Dar, Ronnie, zău! O dansatoare.

— Sunt o mulţime de spus în apărarea dansatoarelor.

— Nu şi în prezenţa mea, n-aş suporta. Eşti atât de *ageamiu,* dragă băiete. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta pe vremea când erai la Eton, n-aş fi zis nici pâs, dar acum eşti bărbat în toată firea şi ar fi trebuit să ai niscaiva bun-

simţ. Uită-te la cei care s-au însurat cu dansatoare. Sunt o rasă aparte. Tânărul Datchet... Bătrânul ăla oribil, Bellinger...

— Ah, dar tu uiţi ceva, scumpa mea mamă. Există dansatoare şi dansatoare.

— Spui asta fiindcă ai suflet bun.

— Şi când ai parte de cineva ca Sue...

— Nu, Ronnie. Frumos din partea ta că vrei să mă linişteşti, dar n-ai cum. Eu sunt de părere că întreg personalul ansamblurilor din teatrele muzicale este — scuză-mă că sunt de modă veche acum — o adunătură de târâturi vopsite.

— Trebuie să folosească vopsele.

— Dar nu să se şi târască. Sau să-mi seducă fiul.

— Nu sunt convins că-mi place expresia „să-mi seducă”.

— Probabil că n-o să-ţi placă nici o expresie din cele pe care o să le auzi de la mine astă-seară. Sincer, Ronnie. Ştiu că te doare capul când te gândeşti, dar încearcă şi tu puţin. Nu e vorba numai despre clasa socială. E totul... puncte diferite de vedere... diferite standarde... totul, înţeleg că atunci când te căsătoreşti vrei să stai la casa ta şi să duci o viaţă normală, cum o să poţi asta cu o dansatoare? Cum poţi să ai încredere într-o femeie crescută ca ea, care a dus o viaţă plină de distracţii de când a fost îndeajuns de mare încât să-şi ridice picioarele păcătoase în faţa publicului şi care nu vede nimic greşit dacă are câte o aventură cu orice bărbat care îi face cu ochiul? Genul ăsta de fată o tuleşte de acasă cum o scapi din ochi.

— Nu Sue.

— Ba Sue.

Ronnie zâmbi cu indulgenţă.

— Aşteaptă până o s-o cunoşti!

— Am cunoscut-o, mersi frumos.

— Ce?

— Era în tren şi s-a prezentat.

— Ce făcea în tren?

— Se întorcea de la Londra.

— Nu ştiam că s-a dus la Londra.

— Mi-am imaginat, spuse lady Julia.

Puţine minute se scurseseră de când Ronnie Fish îşi îndemnase mama să zâmbească. Rostind aceste cuvinte, ea îi ascultase îndemnul, dar împlinirea dorinţei lui nu îi aduse nici o satisfacţie. Roşeaţa feţei i se accentuă, îşi dezlegă limba. Se răzgândise în privinţa păstrării unei atmosfere lejere.

— Te superi dacă lămuresc lucrurile? zise el cu răceală. Adineauri vorbeai despre fete care fug şi au aventuri... şi acum îmi spui că ai cunoscut-o pe Sue.

— Exact.

— Atunci... de fapt te gândeai la Sue?

— Exact.

Ronnie râse strâmb.

— Pe temeiul că de fapt s-a dus la Londra după cumpărături sau aşa ceva, presupun. N-aş zice că eşti în cea mai bună formă, mamă.

— Pe temeiul că, dacă chiar vrei să ştii, i-am văzut pe ea şi pe tânărul Monty Bodkin luând masa de prânz împreună la Berkeley şi apoi i-am găsit împreună în tren...

— Monty Bodkin!

— ... unde au avut tupeul să pretindă că nu se cunoşteau.

— Lua masa cu Monty?

— Lua masa cu Monty, se uita galeş la Monty şi se ţinea de mână cu Monty! Of, pentru numele lui Dumnezeu, Ronnie, pune-ţi mintea la contribuţie. Nu vezi că fata asta e ca toate celelalte? Dacă nu poţi, atunci chiar că eşti prost ca noaptea. Tânărul Bodkin a venit azi aici pe post de secretar al unchiului tău. Acum două zile lucra la Editura Mammoth. În tren mi-a spus că şi-a dat demisia. De ce să-şi dea demisia? Şi de ce să vină aici? Fără îndoială fiindcă fata asta l-a vrut aici şi l-a convins să vină. Imediat după ce a aflat că totul e pus la cale, ea a

profitat de lipsa ta ca să se furişeze până la Londra şi să discute cu el. Dacă n-ar fi fost nimic necurat la mijloc, de ce să pretindă că nu se cunosc? Nu, aşa cum ai spus adineauri, *nu* ţopăi de bucurie şi nu împrăştii petale de trandafiri prin jur!

Îşi întrerupse discursul. Uşa se deschisese. Lady Constance Keeble intră.

Lady Constance se opri în pragul uşii. Se uită de la unul la celălalt cu o privire speculativă. Avea o experienţă bogată în prea multe certuri familiale vechi pentru a nu fi în stare să sesizeze cât ai zice peşte o atmosferă încordată. Sora ei, Julia, îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii. Nepotul său, Ronald, se zgâia fix în faţa lui cu ochii roşii. Un fior o cutremură pe lady Constance Keeble, acelaşi fior care îl face pe calul de război să o tulească în fugă la sunetul goarnei. Era probabil o ceartă privată, însă instinctul ei războinic o îmboldea să se amestece şi ea.

Numai că în lady Constance exista un instinct mai puternic decât cel războinic şi acesta era cel care o silea să critice deficienţele vestimentare ale celor dragi şi apropiaţi. Anii de convieţuire alături de fratele ei Clarence, care, dacă îl scăpai o clipă din ochi, era capabil să coboare la cină în pantaloni de flanel şi într-o jachetă ponosită de vânătoare, o determinau pe castelana de la Blandings să treacă la acţiune aproape automat.

Aşa că acum, dornică de luptă, regina criticii, şi nu cea a războiului, a fost cea care a glăsuit:

— Dragul meu Ronald. Ce cravată ai!

Ronnie Fish îi aruncă o privire plină de regrete. Numai de asta avea el nevoie acum. Otrava i se scurgea prin vene, întreaga sa lume se clătina, monştrii cu ochii verzi îi zbierau batjocoritor în urechi şi, netam-nesam, apăreau mătuşi afurisite bolborosind despre cravate. Era ca şi cum cineva i-ar fi atins braţul lui Othello pe când acesta potrivea perna, ca să-i critice croiala pieptarului.

— Nu ştiai ca avem o petrecere astă-seară? Du-te imediat şi pune-ţi un papion alb.

Chiar şi în suferinţă, nedreptatea îl jigni profund pe Ronnie. Oare mătuşa lui îl considera neştiutor în ale manierelor celor mai elementare? Fără îndoială, dacă ar fi aflat că o să fie mare chiolhan înainte de a se îmbrăca, şi-ar fi pus un costum potrivit gentlemanului englez în ocazii formale. Dar, ţinând seama că fusese anunţat cu câteva minute în urmă...

— Şi un frac.

Asta îi puse capac. Dacă ce spunea femeia asta avea vreun sens, atunci ea îl considera capabil să poarte papion alb la smoching. Până acum intenţionase să vorbească, dar chestia îl depăşise. Aruncându-i lady-ei Constance o privire pe care nici un tânăr n-ar trebui să o arunce vreunei mătuşi, ieşi cu paşi mari şi în tăcere din cameră.

Lady Constance zăbovi ascultând ecoul uşii trântite cu putere.

— Ronnie pare supărat, observă ea.

— E moştenire de familie, spuse lady Julia.

— Care-i necazul?

— Tocmai i-am zis că e dus cu pluta.

— Sunt de acord cu tine.

— Şi acum aş vrea să spun şi despre tine acelaşi lucru.

Respira gâfâit. Albastrul de porţelan al ochilor săi căpătase o sclipire metalică. Trecuseră treizeci şi cinci de ani de când o zgâriase pe faţă pe lady Constance, dar se afla într-o stare de spirit atât de potrivită pentru o asemenea demonstraţie, încât interlocutoarea se retrase involuntar.

— Zău aşa, Julia!

— Ce-ai avut în cap, Constance, când ai invitat-o pe fata aia la Blandings?

— N-am invitat-o.

— Nu?

— Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Şi a răsărit din senin, hă?

Lady Constance emise acea pufnitură pe nas care

semăna atât de mult cu un sforăit.

— S-a strecurat aici prin înşelătorie, ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Îţi aminteşti de domnişoara Schoonmaker, americanca pe care ai cunoscut-o la Biarritz şi despre care mi-ai scris? Mi-ai lăsat impresia că speri să se înfiripe până la urmă ceva între ea şi Ronald.

— Chiar nu înţeleg despre ce vorbeşti. De ce trebuie să discutăm despre Myra Schoonmaker?

— Încerc să-ţi explic cum a ajuns fata asta, Brown, la Castel. Cu aproape zece zile în urmă, când eram la Londra, l-am întâlnit pe Ronnie în maşină cu o fată, iar el mi-a prezentat-o ca fiind domnişoara Schoonmaker. Nu am avut cum să îi verific afirmaţia. Nu mi-a dat prin cap să nu-l cred. Am presupus că era într-adevăr domnişoara Schoonmaker şi evident că am invitat-o la Castel. A sosit şi, după nici douăzeci şi patru de ore, am descoperit că de fapt nu era domnişoara Schoonmaker, ci dansatoarea asta a lui Ronald. Bănuiesc că au plănuit totul ca s-o aducă aici.

— Şi după ce ai aflat că e o impostoare ai rugat-o să mai rămână? Înţeleg.

Lady Constance roşi puternic.

— Am fost nevoită s-o las să stea.

— De ce?

— Pentru că... Of, Clarence! spuse lady Constance cu exasperarea pe care spectacolul subit oferit de capul familiei i-o provoca atât de des. Al nouălea conte îşi alesese tocmai această clipă încordată ca să tândălească prin cameră.

— Ha? zise el.

— Pleacă!

— Da, spuse lordul Emsworth drăguţ. Aşa cum i se întâmpla frecvent, se găsea într-o transă binevoitoare. Merse agale până la pian, îşi întinse un deget lung şi sfrijit şi lovi visător o clapă care scoase o notă ascuţită.

Sunetul piţigăiat şi firav păru s-o înţepe pe sora sa, Constance, ca un spin înfipt în picior.

— Clarence!

— Ha?

— Nu mai face asta!

— Doamne, apără-mă! spuse lordul Emsworth pe un ton plângăreţ.

Se răsuci cu spatele la pian, iar lady Constance putu să-l vadă din faţă în toată splendoarea lui. Imaginea o făcu să scoată un urlet asurzitor.

— Clarence!

— Ha?

— Ce... *ce e* chestia aia de pe plastronul tău?

Al nouălea conte se uită în jos cu coada ochiului.

— E o clamă. Una din chestiile alea de alamă cu care prinzi hârtii. Mi-am pierdut butonul.

— Presupun că ai mai mulţi butoni.

— Mai e unul acolo sus.

— Ai numai doi butoni?

— Trei, zise lordul Emsworth, umflându-se puţin în pene. Pentru plastronul cămăşii, trei. Ce chestii ale naibii de incomode. Li se rup capetele. Le deşurubezi, apoi le vâri înăuntru şi pe urmă le înşurubezi.

— Ei bine, urcă direct în camera ta şi înşurubează-l pe celălalt.

Nu se întâmpla prea des ca lordul Emsworth să se găsească în ipostaza de a o învinge pe sora sa Constance într-o discuţie în contradictoriu. Faptul că acum era pe cale să realizeze performanţa îl umplea de o satisfacţie îndreptăţită. Părea că insuflă manierelor sale o demnitate bizară şi domoală.

— Nu pot, zise el. L-am înghiţit.

Lady Constance nu era o femeie care să se sufoce de disperare prea multă vreme. Zvâcni scurt şi violent în agonie şi numaidecât găsi soluţia.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Cu siguranţă că domnul Bodkin are o mulţime de butoni de rezervă. Dacă îndrăzneşti să te mişti până mă întorc...

Părăsi val-vârtej camera.

— Connie face atâta tărăboi, zise lordul Emsworth imperturbabil.

Merse alene înapoi spre pian.

— Clarence, zise lady Julia.

— Ha?

— Lasă pianul în pace. Vino-ţi în fire, încearcă să te concentrezi, şi povesteşte-mi de domnişoara Brown.

— Care domnişoară?

— Domnişoara Brown.

— N-am auzit niciodată de ea, zise senin lordul Emsworth, apăsând un re diez.

— Nu mai gângăvi, Clarence. Domnişoara Brown.

— A, domnişoara Brown? Da. Da, bineînţeles. Da. Domnişoara Brown, precis. Da. Drăguţă fată. Se mărită cu Ronald.

— Zău? Asta e discutabil.

— O, da, totul e aranjat, îi dau banii băiatului, el o să intre într-o afacere cu motoare şi se vor căsători.

— Vreau să ştiu cum de s-au întâmplat toate astea. Cum se face că dansatoarea asta...

— Ai dreptate, zise binevoitor lordul Emsworth. I-am spus lui Connie că se înşală, dar nu m-a crezut. Dansatoare nu-i acelaşi lucru cu balerină. Galahad mi-a spus asta.

— Dacă eşti amabil şi mă laşi să termin...

— Neapărat, neapărat. Spuneai că...

— Te întrebam cum se face că toată lumea din casa asta de nebuni pare că a acceptat cu atâta uşurinţă şi mulţumire că Ronnie se însoară cu o fată ca asta. Parcă e un oaspete de cinste la Castel, cu toate că, fără să ţinem seama de restul, a ajuns aici sub un nume fals...

— Asta-i ciudat, spuse lordul Emsworth. Ne-a spus că o cheamă Schoolbred şi până la urmă s-a dovedit că n-a avut dreptate. Nu era deloc Schoolbred. Ce greşeală absurdă.

— Şi când s-a aflat asta, aş putea să te întreb de ce nu ai dat-o afară?

— Păi, bineînţeles că n-am putut.

— De ce nu?

— Păi, sigur că n-am putut. Nu i-ar fi plăcut lui Galahad.

— Galahad?

— Exact. Galahad.

Lady Julia îşi aruncă braţele în sus într-un gest pătimaş.

— Toată lumea e ţicnită? ţipă ea.

Lady Constance se întoarse grăbită în cameră.

— Clarence!

— Voi toate spuneţi în continuu „Clarence” spuse lordul Emsworth ţâfnos. „Clarence... Clarence”... Ai putea crede că sunt un pechinez sau aşa ceva. Ei bine, acum ce mai e?

— Ascultă, Clarence, zise lady Constance clar şi răspicat, ascultă-mă cu atenţie. Domnul Bodkin stă în Camera Nordică. Ştii unde e Camera Nordică? La etajul întâi, pe coridorul din dreapta capătului scării. Ştii care e mâna ta dreaptă? Foarte bine. Atunci du-te imediat în Camera Nordică şi acolo o să-l găseşti pe domnul Bodkin. El are butoni şi o să-ţi prindă unul în cămaşă.

— Al dracu' să fiu dacă o să-mi las secretarul să mă îmbrace ca o infirmieră!

— Dacă ai senzaţia că, atunci când vin la cină şaisprezece oameni, o să te las să-ţi pui singur butonii...

— Of, bine, spuse lordul Emsworth. Bine, bine, bine. Atâta tevatură pentru un fleac.

Uşa se închise. Lady Julia ieşi din coma împietrită în care o aruncaseră vorbele fratelui ei.

— Constance!

— Da?

— Chiar înainte să intri tu, Clarence mi-a spus că motivul pentru care fetei ăsteia, Brown, i s-a îngăduit să rămână la Castel a fost că aşa a vrut Galahad.

— Da.

— Şi cu toţii trebuie să respectăm dorinţele lui Galahad, nu-i aşa? Nu cred, zise lady Julia, stăpânindu-şi sentimentele complexe cu un efort viguros, că există în

Anglia patruzeci de milioane de inşi care să îl admire pe Galahad mai mult decât mine. Spune-mi, continuă ea cu o politeţe crispată, dacă nu te deranjează prea mult, cum anume a ajuns să se amestece în asta? De ce Galahad? De ce nu Beach? Sau Voules? Sau băiatul care lustruieşte cuţitele şi pantofii? Ce legătură are el cu asta?

Lady Constance nu era prea răbdătoare din fire, dar putea să ţină seama de necazurile unei mame.

— Ştiu ce simţi, Julia, şi n-ai cum să fii mai supărată decât mine. Din nefericire, Galahad se află în postura să dicteze cum stau lucrurile.

— Nu-mi pot închipui nici o postură în care s-ar putea găsi Galahad şi care i-ar putea permite să-mi dicteze mie ceva, dar fără îndoială că o să-mi explici mai târziu ce vrei să spui. Ce aş vrea să ştiu mai întâi este de ce ar vrea să impună una ca asta. Ce înseamnă fata aia pentru el, încât să se preschimbe într-un soi de înger păzitor al ei?

— Pentru a te lămuri, trebuie să te rog să arunci o privire înapoi în trecut.

— Mai bine nu mă pune să arunc cu nimic.

— Îţi aminteşti, cu ani în urmă, când Galahad s-a încurcat cu o femeie pe nume Henderson, o cântăreaţă de cabaret?

— Sigur. Şi?

— Fata asta e fiica ei.

Lady Julia rămase tăcută pentru o clipă.

— Înţeleg. E şi fiica lui Galahad?

— Nu cred. Dar asta explică de ce e preocupat de ea.

— Posibil. Da, într-adevăr, aşa e. Sentimentele sunt singurul lucru la care nu m-aş fi aşteptat din partea lui Galahad, dar dacă dragostea trecută a dăinuit peste ani, presupun că trebuie să acceptăm asta. Bine. Fără îndoială, foarte înduioşător. Dar asta nu explică totuşi motivul misterios pentru care toată lumea pare să considere dorinţa lui Galahad literă de lege. Ai spus că se află în postura să dicteze. De ce?

— Ajungeam imediat la asta. Toată chestia, vezi tu, se

reduce la problema dacă Clarence îi dă banii lui Ronald sau nu. Dacă îi dă, Ronald ne poate ignora pe toţi. Fără ei e neputincios. Şi, în condiţii normale, tu şi cu mine ştim că putem discuta fără probleme cu Clarence şi să-l convingem să facă ce trebuie şi să refuze să-i dea banii...

— Şi?

— Păi, Galahad a fost suficient de deştept să se gândească şi la asta, aşa că a făcut un târg. Ştii, Amintirile alea abominabile pe care le scria? A zis că dacă Ronald îşi primeşte banii, renunţă la ele.

— Ce?

— Renunţă la ele. Nu le publică.

— La *asta* te refereai când spuneai că se află în postura să dicteze?

— Da. E un şantaj ordinar, bineînţeles, dar nu se poate face nimic.

Lady Julia se holbă buimacă, îşi ridică mâinile până spre părul ei coafat cu grijă, păru să-şi dea seama în ultimul moment că o atingere i-ar fi stricat coafura şi le lăsă din nou în jos.

— M-am ţăcănit eu? zbieră ea. Sau toată lumea din jurul meu? Tu vorbeşti serios când spui că ar trebui să consimt ca fiul meu să-şi distrugă viaţa numai pentru a-l împiedica pe Galahad să-şi publice *Amintirile?*

— Dar, Julia, n-ai idee ce conţin. Gândeşte-te la viaţa pe care a dus-o Galahad în tinereţe. Se pare că i-a cunoscut pe toţi cei care acum sunt respectaţi şi admiraţi în toată Anglia şi că s-a înhăitat cu ei în cele mai scârboase năzbâtii. Să luăm numai un exemplu — sir Gregory Parsloe. Bineînţeles că n-am citit cartea, dar mi-a spus că există o povestire despre el de pe vremea tinereţii sale, când stătea la Londra... Ceva despre nişte creveţi, nu ştiu ce, care l-ar face de râsul întregului comitat. Cartea este plină de asemenea povestiri şi toate sunt despre persoane care astăzi au devenit modele demne de respect. Dacă se publică, o să ruineze reputaţiile a jumătate dintre cei mai de seamă oameni ai

Angliei.

Lady Julia emise un râset scurt.

— Mi-e teamă că nu-ţi împărtăşesc îngrijorarea pentru sentimentele aristocraţiei britanice. Connie, sunt de acord că Galahad cunoaşte probabil secretele dubioase ale două treimi din nobilime, dar nu mă zburlesc de groază la gândul că publicul le va citi tipărite. N-am nici cea mai mică obiecţie dacă Galahad vrea să arunce cu bombe. Şi, în orice caz, oricare ar fi efectul pe care l-ar avea eforturile sale literare asupra liniştii lăuntrice a claselor conducătoare, cu siguranţă nu intenţionez să îi cumpăr tăcerea cu preţul căsătoriei lui Ronnie cu vreo domnişoară Brown.

— Doar nu vrei să spui că o să încerci să împiedici căsătoria?

— Exact asta am de gând.

— Dar, Julia! Cartea asta a lui Galahad. O să se supere toţi prietenii noştri. Vor spune că ar fi trebuit să-l oprim. Nu ştii...

— Ştiu numai atât, că Galahad îşi poate publica Amintirile până se învineţeşte la faţă, dar eu nu am de gând să-mi las fiul să se facă de râs şi să săvârşească ceva ce ar regreta tot restul vieţii. Şi acum, dacă îmi dai voie, Connie, propun să dăm o mică raită pe terasă în speranţa plăpândă că ne va calma. Sunt atât de înfierbântată încât am senzaţia că o să izbucnesc spontan în flăcări din clipă în clipă, ca iasca uscată.

Cu aceste cuvinte, lady Julia Fish se retrase pe uşa de sticlă, iar lady Constance, care mai zăbovi câteva momente adâncită în gânduri zbuciumate, se duse până la şemineu şi apăsă butonul soneriei.

Beach îşi făcu apariţia.

— Beach, zise lady Constance, te rog, telefonează-i imediat lui sir Gregory Parsloe la Matchingham. Spune-i că trebuie să-l văd cât mai repede. Spune-i că e teribil de important. Roagă-l să se grăbească şi să ajungă aici înaintea celorlalţi oaspeţi, iar când vine, condu-l în

bibliotecă.

— Prea bine, doamnă.

Majordomul vorbi cu calmul său politicos, dar pe dinăuntru se simţea profund zguduit. Nu avea o inteligenţă prea vioaie, dar putea cumpăni lucrurile şi i se părea că, peste puterea lui de înţelegere, toată vânzoleala şi agitaţia asta erau într-un mod misterios legate de povestea de dragoste a vechiului lui prieten, domnul Ronald, şi a noii — dar mult-stimatei — sale prietene, Sue Brown.

Îl lăsase pe domnul Ronald în compania mamei lui. Apoi lady Constance intrase în cameră. Puţin mai târziu, domnul Ronald ieşise şi se năpustise în sus pe scară, cu înfăţişarea unui suflet torturat. Iar acum mai era şi lady Constance, după o conversaţie cu lady Julia, sunând la sonerii şi trimiţând mesaje telefonice urgente.

Cu siguranţă că însemna ceva. Dacă Beach ar fi fost Monty Bodkin, ar fi spus că lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere. Legănându-se uşurel, aidoma unei mări acoperite de alge, se retrase să-şi îndeplinească misiunea.

Mesajul telefonic al majordomului îl găsi pe sir Gregory Parsloe bucurându-se în linişte de un trabuc în dormitorul său. Îşi terminase toaleta cu puţină vreme în urmă, dar, fiind un invitat la cină cu experienţă şi ştiind cât de mizerabilă poate fi veghea dinainte de masă în sufrageria altcuiva, nu intenţiona să o pornească spre Castelul Blandings decât peste vreo douăzeci de minute. Asemenea multor burlaci în vârstă care se lasă în voia plăcerilor lor, avea înclinaţia să tragă chiulul de la obligaţiile mai puţin plăcute ale vieţii.

Însă informaţia că lady Constance Keeble dorea să discute de urgenţă cu el îl determină să o ia la goană pe scară în jos şi să se îngrămădească în maşină în ceea ce, pentru un om de gabaritul lui, era echivalentul unei

clipite. Cu siguranţă, credea el, că voia să-l vadă din cauza acelor Amintiri infernale. Cu nelinişte şi teamă în suflet, îi spuse şoferului să gonească ca vântul şi ca gândul.

În ultimele două săptămâni, sir Gregory Parsloe din Matchingham Hall, al şaptelea baronet din ramura lui de familie, a trecut prin întreaga gamă a sentimentelor. S-a prăvălit în adâncurile ororii când a aflat că vechiul său camarad, onorabilul Galahad Threepwood, plănuia să-şi publice istoria vieţii. A urcat pe culmile ameţitoare ale uşurării când a aflat că acesta se hotărâse să n-o mai facă. Dar după uşurare a mai venit şi altceva. Ce anume, s-a întrebat el, l-ar putea face pe bătrânul păduche să se mai răzgândească o dată? Iar acest mesaj telefonic îi sugerase că asta se şi întâmplase.

Dintre toţi stâlpii grizonaţi ai Societăţii care au tremurat şi au vociferat la auzul veştii că onorabilul Galahad era pe cale să-şi descuie porţile memoriei, probabil că sir Gregory Parsloe a tremurat cel mai zdravăn şi a vociferat cel mai vârtos. Poziţia sa era cea mai vulnerabilă. Avea ambiţii politice şi se afla într-adevăr la un pas de a fi acceptat să candideze din partea Partidului Unionist la următoarele alegeri parţiale pentru regiunea Bridgeford şi Shifley din 114 Shropshire. Şi nimeni nu ştia mai bine ca el că partidele unioniste se uită chiorâş la cei cu trecut dubios.

Să nu ne mirăm atunci că sir Gregory Parsloe s-a perpelit în maşină şi, după ce a tropăit pe scările Castelului Blandings, spre bibliotecă, în urma lui Beach, s-a prăbuşit într-un scaun şi a rămas zgâindu-se la lady Constance, cu teama întipărită pe fiecare trăsătură a chipului său masiv. Anii de trai îmbelşugat îi împrumutaseră lui sir Gregory ceva din înfăţişarea unui fante de pe vremea regelui George al IV-lea. Acum semăna cu un fante de pe vremea regelui George al IV-lea pe cale să participe la o întâlnire dificilă cu avocatul familiei.

Lady Constance nu făcu nici o încercare să-i împărtăşească vestea rea mai cu blândeţe. Era prea tulburată pentru asta. Sir Gregory o primi ca pe o găleată cu apă azvârlită în faţă şi rămase bolborosind de parcă chiar s-ar fi turnat apă pe el.

— Ce ne facem? se lamentă lady Constance. O cunosc foarte bine pe Julia. E teribil de egoistă. Atâta vreme cât vrea să obţină ceva, nu contează ceilalţi. Aşa e Julia şi aşa a fost dintotdeauna. O să împiedice căsătoria asta. Nu ştiu cum, dar o să reuşească. Iar dacă n-o să mai aibă loc căsătoria, Galahad n-o să mai aibă nici un motiv să renunţe la cartea lui odioasă. O să trimită manuscrisul la editură chiar a doua zi. Ce-aţi spus?

Sir Gregory nu vorbise, ci doar îngăimase un sunet nearticulat pe jumătate geamăt, pe jumătate mârâit.

— Aveţi vreo propunere? zise lady Constance.

Înainte ca baronetul să apuce să-i răspundă, asta dacă ar fi izbutit s-o facă, avu loc o întrerupere. Uşa bibliotecii se deschise şi un cap se iţi. Era un cap mic şi uns cu briantină, cu ochii vicleni dedesubtul unei frunţi înguste şi mustaţa de sub nasul obraznic mică şi respingătoare. După ce zâmbi firav, se retrase.

Dorinţa de a fi singur îl adusese pe P. Frobisher Pilbeam în bibliotecă. Cu câteva clipe în urmă, fusese în sufragerie şi atmosfera i se păruse apăsătoare. Gentlemeni voinici de provincie începuseră să sosească împreună cu soţiile lor şi se simţise oropsit, ca un străin într-o comunitate unde toată lumea părea să se afle în relaţii extraordinar de apropiate cu toată lumea, lucru care îi provocase înroşirea urechilor şi îi dăduse senzaţia generală de elefantiazis la nivelul mâinilor şi picioarelor.

Aşadar, profitând de faptul că doamna cu faţa pârlită de soare care tocmai îl întrebase cu ce câini vânează îşi îndreptase atenţia în altă parte, se furişase spre bibliotecă ca să fie singur. Însă prima chestie pe care o văzuse acolo fusese lady Constance Keeble. Aşa că, după cum spuneam, Percy Pilbeam zâmbi firav şi se retrase.

Timpul real care se scursese între apariţia şi dispariţia lui nu depăşise două sau trei secunde, dar fusese suficient pentru ca lady Constance Keeble să-i arunce una dintre faimoasele sale priviri. Terminându-şi treaba, destinzându-şi sprâncenele ridicate şi descreţindu-şi buza încreţită, se răsuci şi observă cu uimire că sir Gregory Parsloe se zgâia la uşa închisă de parcă ar fi văzut o fantasmă minunată.

— Ce... ce. . ce...

— Poftim? întrebă lady Constance bulversată.

— Doamne sfinte! Asta a fost *Pilbeam?* Lady Constance era scandalizată.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Pilbeam? întrebă ea pe un ton care sugera că s-ar fi aşteptat la ceva mai bun de la cel de-al şaptelea posesor al măreţului titlu nobiliar.

Sir Gregory nu avea o constituţie care să-i permită să ţâşnească din scaun, dar săltase din cel în care şedea cu o asemenea ardoare, încât aproape că reuşi performanţa.

— Dacă-l cunosc? Păi, se află la Castel fiindcă l-am cunoscut! L-am angajat să fure manuscrisul ăla infernal al fratelui dumneavoastră.

— Ce?

— Sigur. Acum vreo săptămână. Într-o dimineaţă Emsworth a trecut pe la mine împreună cu Threepwood şi m-a acuzat că i-aş fi furat blestemata de purcea, iar când i-am spus că nu ştiu nimic despre asta, Threepwood a devenit răutăcios şi mi-a zis că o să se străduiască special să-şi amintească toate lucrurile compromiţătoare pe care le-am făcut în tinereţe şi că o să le vâre în carte. Aşa că a doua zi am zbughit-o la Londra, m-am dus să mă întâlnesc cu individul ăsta Pilbeam — s-a mai ocupat odată de o chestiune delicată pentru mine —, am aflat că Emsworth l-a rugat să vină aici ca să investigheze furtul purcelei şi i-am oferit cinci sute de lire ca să şterpelească manuscrisul în timp ce stă la Castel.

— Doamne sfinte!

— Apoi mi-aţi spus că porcul a fost găsit şi că

Threepwood are de gând să renunţe la carte, aşa că am presupus pe bună dreptate că individul s-a întors la Londra. Păi, dacă se mai află aici, atunci e simplu. Trebuie să continue planul iniţial, să pună mâna pe manuscris, să ni-l dea, iar noi să-l distrugem. După aceea nu mai contează dacă are loc sau nu căsătoria despre care vorbiţi. Făcu o pauză. Entuziasmul lăsă locul îngrijorării. Dar dacă există mai multe copii?

— Nu există.

— Sunteţi sigură? Poate a pus să fie bătut la maşină.

— Nu, ştiu asta. Încă nu şi-a terminat de tot oribilitatea. O ţine în birou, o scoate de acolo şi mai adaugă câte o chestie din când în când.

— Atunci totul e în regulă.

— Dacă domnul Pilbeam intră în posesia manuscrisului.

— Uf, o să intre. Te poţi bizui pe el. Nu există vreun tinerel mai priceput la treburi din astea în toată Londra. Păi, a pus mâna pe nişte scrisori de-ale mele... Dar să nu vorbim acum despre asta. Vă asigur că, dacă îl angajaţi pe Pilbeam să fure hârtii compromiţătoare, într-o zi sau două le aveţi. Se pricepe cel mai bine la aşa ceva. Spuneţi că Threepwood îşi ţine cartea într-un birou. Birourile sunt un fleac pentru Pilbeam. Scrisorile... ăă... scrisorile alea ale mele... de care tocmai am pomenit... Scrisorile alea... perfect nevinovate, mă-nţelegeţi, dar s-ar fi putut interpreta greşit unul sau două pasaje din ele, dacă ar fi fost publicate, aşa cum fata... Aşa cum m-a ameninţat destinatarul lor. Ei bine, ca să nu mai lungim vorba, pentru a le obţine, Pilbeam a trebuit să pretindă că a venit să verifice contorul de gaze şi a spart un seif. Asta o să fie o joacă de copil pentru el. Dacă îmi permiteţi, o să mă duc chiar acum să-l caut. Trebuie să-i încredinţăm sarcina fără nici o întârziere. Ce păcat că s-a fofilat aşa. Până acum totul ar fi fost aranjat.

Sir Gregory o zbughi afară din cameră, luându-i urma după miros, ca unul dintre copoii săi, iar lady Constance, trăgând cu putere aer în piept, se rezemă de speteaza

scaunului şi închise ochii. După toate cele petrecute în ultimele douăzeci de minute, simţea nevoia să se relaxeze.

În timp ce şedea, s-ar fi putut observa pe chipul ei nu numai uşurare, ci şi un soi de teamă respectuoasă, ca şi cum ar fi contemplat operele de nepătruns ale Providenţei.

Providenţa, remarcă ea acum, nu-l lăsase nici măcar pe de-alde Pilbeam pe lumea asta fără motiv.

Sue stătea aplecată peste parapetul Castelului Blandings, sprijinindu-şi bărbia cu mâna. Ochii îi erau întunecaţi, gura se strânsese de deprimare într-o linie roşie. Un mic rid se săpase de supărare în albeaţa netedă a frunţii ei.

Dorinţa de a se afla în locuri înalte, asemenea unei pisicuţe necăjite care se teme de pericole obscure venite dinspre nivelurile inferioare, o îmboldise să urce atât de sus. Hoinărind pe lângă ghereta portarului, unde un uluc pietruit despărţea aripa de vest a Castelului de partea centrală, ea descoperise o uşă deschisă care ducea la nişte trepte misterioase de piatră. Urcase pe acolo şi se regăsise pe acoperiş cu întregul Shropshire întinzându-se în faţa ei.

Schimbarea de altitudine nu izbutise să-i schimbe şi starea de spirit. Era ora patru a unei după-amieze apăsătoare, înnorate şi sufocante şi o acalmie mohorâtă se pogorâse peste lume. Valul de căldură, care în ultimele două săptămâni pârjolise întreaga Anglie, era pe cale să se preschimbe într-o furtună. Ţinutul Shropshire, sub cerul plumburiu, căpătase un aer funest şi ameninţător. Florile din grădină se ofileau părăsite. Lacul devenise o pată cenuşie, iar râul din vale, un fir de argint bolnăvicios lipsit de luciu. Pierise şi farmecul prietenos al pâlcurilor de pini silveştri presăraţi prin parc. Acum păreau negri, primejdioşi şi bântuiţi de stafii, ca şi cum ar fi locuit

vrăjitoare în colibe gheboase în mijlocul trunchiului lor.

— Ffui! făcu Sue, detestând Shropshire-ul.

Până în acest moment, în afară de niscaiva vaci cu necazuri secrete, nu existase nici o fiinţă vie care să atenueze pustietatea peisajului macabru, de parcă viaţa, descurajată de condiţiile atmosferice, pierise de pe lume. Însă pe când vorbea, clătinând din cap şi strâmbându-se puţin, zări o siluetă familiară pe cărarea de dedesubt. Se uită în sus, o văzu, flutură mâna spre ea şi dispăru în direcţia gheretei portarului. Numaidecât i se auziră paşii bocănind cavernos pe scări şi scăfârlia de sub o pălărie moale, cu borurile lăsate, a lui Monty Bodkin îşi făcu apariţia.

— Bună, Sue. Eşti singură?

Monty, care părea şi el afectat de vreme, şi el ca tot restul lumii, pufăi, îşi scoase pălăria, îşi făcu vânt cu ea şi o aşeză lângă el.

— Fir-ar a dracu', ce zi! observă el. Stai de mult timp aici?

— De vreo oră.

— Am stat la taclale cu individul ăla, Pilbeam, în fumoar. M-am dus acolo să-mi umplu tabachera şi am intrat în vorbă cu el. Mi-a povestit totul despre el. Ce tip interesant.

— Eu cred că e un vierme.

— E un vierme, căzu de acord Monty, însă chiar şi viermii, nu-i aşa, devin destul de interesanţi când conduc agenţii de detectivi particulari. Ştiai că e detectiv particular?

— Da.

— Ei bine, uite o slujbă care mi-ar plăcea.

— N-ai putea s-o suferi, Monty. Să te furişezi pentru a spiona oamenii.

— Dar cu o lupă, nu uita, insistă Monty. Nu crezi că e altceva dacă o faci cu o lupă? Nu? Păi, poate ai dreptate, în orice caz, presupun că trebuie să ai talent pentru asta. N-aş recunoaşte vreun indiciu nici dacă mi l-ai aduce pe

tavă. Pe cinstea mea, ai mai văzut vreo vreme ca asta? Mă simt ca într-o tigaie, iar aici sus e la fel ca peste tot.

— Probabil.

Monty survola împrejurimile cu o privire nostalgică.

— Cred că sunt vreo cincisprezece ani de când am fost ultima dată pe acoperiş. Când eram mic nu mă puteai lua de aici. Am fumat prima ţigară în spatele pintenului ăluia. Puţin mai la stânga de locul în care am vomitat. Vezi hornul ăla?

Sue se uită la horn.

— Odată l-am văzut pe Gally cum l-a fugărit pe Ronnie de douăzeci şi şapte de ori în jurul lui cu o curea în mână. Îi pusese piuneze pe scaun. Ronnie lui Gally, vreau să spun, bineînţeles, nu Gally lui Ronnie. Apropo, unde e Ronnie?

— Lady Julia l-a rugat să o ducă în Shrewsbury cu maşina, la cumpărături.

Sue vorbise pe o voce inexpresivă, iar Monty o privi întrebător.

— Păi, de ce nu?

— Of, nu ştiu, zise Sue, numai că, dacă te gândeşti că a fost trei luni la Biarritz, apoi la Paris şi pe urmă la Londra, pare ciudat că a aşteptat să ajungă în Shrewsbury ca să-şi cumpere ceva.

Monty o aprobă înţelepţeşte din cap.

— Înţeleg. Crezi că-i un şiretlic? Un truc viclean pentru a-l ţine departe de tine? Nu m-aş mira să ai dreptate.

Sue privi peisajul cenuşiu.

— N-ar fi trebuit să se deranjeze, spuse ea cu glasul stins. Ronnie pare capabil să se ţină departe de mine fără nici un ajutor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— N-ai remarcat?

— Păi, nu prea, spuse Monty pe un ton de scuză. Am fost destul de îngrijorat de comportamentul dubios al şefului meu, lordul Emsworth, iar timpul liber mi l-am petrecut visând la scumpa de Gertrude, aşa că n-am prea

fost în formă să remarc chestii din astea. Te-a evitat?

— De când s-a întors.

— Of, ce prostie.

— Nu-i o prostie.

— E doar în închipuirea ta, fetiţo.

— Deloc. Mă evită tot timpul. Face orice să nu rămână singur cu mine. Iar dacă se întâmplă să rămânem singuri, se poartă diferit.

— Cum adică diferit?

— Politicos. Oribil, dezgustător de politicos. Aşa, cam ţeapăn şi formal, de parcă aş fi o străină. Ştii cum se poartă cu cei pe care nu-i place.

Monty căzu pe gânduri.

— Hei, hai să cugetăm un pic. Mărturisesc că, după ce te-am văzut cum te sprijineai de meterez, mi-am făcut planul să dau buzna aici şi să-mi descarc sufletul în faţa ta, dar dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, atunci mai bine ţi l-ai descărca tu. La fel cum nu-ştiu-cum-îi zice i-a spus brancardierului- „Necazul tău e mai mare decât al meu”.

— Şi tu ai necazuri?

— Necazuri? Monty făcu un gest de avertizare cu mâna. Ascultă. Nu mă ispiti, încă un cuvânt de încurajare şi o să monopolizez conversaţia.

— Dă-i drumul. Eu mai pot aştepta.

— Eşti sigură?

— Da.

Monty suspină recunoscător.

— Păi, trebuie să spun că mă simt uşurat, admise el. Sue, fată dragă, mi-am dat seama că mi se apropie sfârşitul. Viitorul e întunecat. Dintr-un motiv pe care mi-e cu neputinţă să-l pricep, se pare că nu l-am prea dat gata pe şeful meu.

— Ce te face să spui asta?

— Semne, Sue. Semne prevestitoare de rău. Individul ăsta ramolit se zbârleşte la mine. Plescăie din limbă enervant. Mă uit la el şi-i văd privirea plină de scârbă aţintită asupra mea. N-ai crede că se poate ca un ins care

l-a suportat pe Hugo Carmody pe post de secretar vreme de unsprezece săptămâni să se arate deranjat după numai două zile lângă mine, dar aşa e. De ce, n-aş putea spune, dar al nouălea conte de Emsworth mă urăşte de moarte.

— Eşti sigur?

— Da.

— Dar asta nu-i stă deloc în fire lordului Emsworth. Dintotdeauna mi s-a părut un scump.

— Exact aşa îmi amintesc şi eu de el din copilărie. Obişnuia să-mi dea bani când mă întorceam la şcoală, să-mi dea o grămadă de bani cu cel mai binevoitor zâmbet. Nu şi acum. Se uită la mine cu interes şi mă urmăreşte pas cu pas.

— Ce face?

— Mă urmăreşte pas cu pas. Îmi pune coadă, aşa cum se spune la Scotland Yard. Îţi aminteşti imnul ăla despre „Vezi cum gazdele din Midian stau la pândă, stau mereu la pândă”? Ei bine, exact aşa face şi individul ăsta ciudat. Dintr-un motiv bizar, numai de el ştiut, a început să mă urmărească de parcă m-ar bănui de fărădelegi cumplite. Să-ţi dau un exemplu. Ieri după-amiază m-am dus până la cocină să-i fac galerie purcelei ăleia a lui în speranţa de a stabili nişte relaţii mai cordiale, după cum m-ai sfătuit, şi în timp ce mă îndreptam spre bârlogul animalului, am aruncat întâmplător o privire în spate şi l-am văzut spionându-mă de după un copac cu o expresie suspicioasă întipărită pe faţă. N-ai spune că stătea la pândă?

— Pare într-adevăr că stătea la pândă.

— Mă pândeşte. Mă pândeşte cu vârf şi îndesat. Şi care, mă întreb, e baiul? Ai putea zice „Păi, de ce să-ţi faci griji?” susţinând că un conte pe domeniul lui are tot dreptul să se ascundă în spatele copacilor şi să se zgâiască la secretari, dar eu văd lucrurile mai în profunzime. Văd în chestia asta un simptom, un simptom periculos. Afirm că un conte care azi se ascunde în spatele copacilor

este un conte care mâine va avea intenţia să-mi dea papucii, şi, pe cinstea mea, Sue, nu-mi pot permite să fiu dat afară aşa, de două ori pe zi. Dacă nu reuşesc să păstrez nici o slujbă un an, n-am cum s-o câştig pe Gertrude şi cum o să mai izbutesc să obţin altă slujbă dacă o pierd pe asta? Nu sunt uşor de angajat. Am limitele mele şi o ştiu.

— Sărăcuţul Monty!

— „Sărăcuţul Monty!” însumează totul extraordinar de bine, o aprobă Monty cel hărţuit. Sunt în găleată dacă mă dă afară babacul. Şi ce mi se pare cel mai scabros este că n-am idee ce are împotriva mea. M-am străduit să fiu teribil de ager şi prevenitor, să fiu în general un secretar perfect, am fost pur şi simplu fermecător. Totul e un mister.

Sue reflectă.

— Îţi spun eu ce să faci. De ce nu vorbeşti cu Ronnie şi nu-l rogi să îl întrebe pe ocolite pe lordul Emsworth...

Monty dădu din cap.

— Nu, Ronnie Nu! Nu în domeniul diplomaţiei aplicate, în plus, mai e un mister, Sue. Bătrânul Ronnie, odată unul dintre cei mai apropiaţi amici ai mei, acum e distant, băţos, rece. Spune „A, da?” şi „Zău?” când vorbesc cu el şi se întoarce de parcă şi-ar dori să pună capăt discuţiei.

— Zău?

— Şi „A, da”.

— Adică se poartă ca şi cum nu te-ar plăcea?

— E cu nasul pe sus ca dracu'. Iar eu nu pot... Sfinte Sisoe, Sue, strigă Monty, fulgerat de o idee, nu crezi cumva că a aflat totul?

— Că am fost logodiţi odată? Cum ar fi putut?

— Nu, aşa e. N-ar fi putut, nu-i aşa?

— Nimeni de aici n-ar fi putut să-i spună, fiindcă nimeni nu ştie, în afară de Gally, care n-ar sufla un cuvinţel.

— Într-adevăr. Doar că mi s-a părut o coincidenţă cam ciudată că face atâta pe grozavul cu noi. Păi, dacă nu A Aflat Totul, atunci de ce ne evită, aşa cum ai observat şi

tu?

Întreaga suferinţă a lui Sue, înăbuşită până atunci, căpătă glas. Nu intenţionase să i se destăinuie lui Monty, pentru că viaţa o învăţase să-şi ţină necazurile pentru ea, însă Ronnie plecase la Shrewshury, o durea capul din cauza căldurii, cerul arăta ca burta unui peşte mort şi îşi dorea să fi fost moartă, aşa că îşi vărsă tot năduful din suflet.

— Îţi spun eu de ce. Pentru că mama lui a vorbit cu el... Nu s-a oprit nici o clipă de când a sosit aici... A vorbit cu el şi l-a bătut la cap spunându-i cât e de tâmpit fiindcă are de gând să se însoare cu o fată ca mine, când există o droaie de fete de acelaşi rang cu el... O, da, aşa a făcut. O ştiu de parcă aş fi fost de faţă. Cunosc exact genul de lucruri pe care i le-ar putea spune. Şi presupun că toate sunt adevărate, de fapt. „Dragul meu, o dansatoare!” Ei bine, asta şi sunt. Nu pot s-o neg. De ce să vrea cineva să se căsătorească cu mine?

Monty plescăi din limbă. Nu putea fi de acord cu asta.

— Scumpa mea dragă! Eu aş vrea şi mâine dacă n-aş fi însemnat cu fierul roşu de altcineva. Îl consider pe Ronnie al naibii de norocos.

— Drăguţ din partea ta, Monty, dar mi-e teamă că Ronnie nu e de acord cu tine.

— Of, aiurea!

— Mi-aş dori să nu cred asta.

— Aiurea în tramvai. Ronnie nu e genul de tip să dea înapoi după ce i-a promis unei fete că se însoară cu ea.

— O, ştiu asta. Nu-şi încalcă promisiunea. Oameni de onoare! Bietul meu Monty, doar nu crezi cu adevărat că o să mă mărit cu cineva care nu mă mai iubeşte numai pentru că e prea integru ca să rupă logodna? Ce detest cel mai mult pe lume e o fată care se agaţă de un bărbat când ştie că numai politeţea îl opreşte să-i spună să se care naibii odată şi să-l lase în pace. Dacă vreodată o să ştiu sigur că Ronnie vrea să scape de mine, zise Sue, privind cu ochii pierduţi şi uscaţi cerul ameninţător, o s-o

las baltă într-o clipită, indiferent cât de mult m-ar durea.

Monty şovăi stânjenit.

— Cred că faci din ţânţar armăsar, spuse el, dar fără convingere. Dacă o laşi mai moale o să vezi că probabil tot ce s-a întâmplat e că l-a pocnit o criză de ficat, o vreme ca asta poate să provoace oricui o criză de ficat.

Sue nu răspunse. Se dusese până la parapet şi se uita în jos. Ceva din poziţia spatelui ei părea să-i sugereze lui Monty Bodkin că plângea sau că era pe cale să plângă şi nu ştia ce e mai bine să facă. Chipul lui Gertrude Butterwick se profila pe cer în faţa lui, interzicându-i mişcarea cea mai evidentă. Un individ prins în mrejele lui Gertrude Butterwick nu poate să-şi pună degajat mâinile în jurul taliei alteia şi să-i murmure „Hai, lasă!” la ureche. Tuşi şi zise:

— Să, păi...

Sue nu se întoarse. Tuşi din nou. Apoi, cu un „Păi... eu... ăăă... ah!”, se furişă timid către scară. Zăngănitul uşii închizându-se ajunse la urechile lui Sue pe când îşi tampona ochii cu o fâşie de dantelă pe care o numea batistă. Se simţea uşurată că plecase. Există momente când o fată trebuie să rămână singură pentru a înfrunta pe cont propriu demonii din sufletul ei.

Aşa şi făcu, temeinic şi cu neînfricare. În trupul ei mic îşi avea culcuşul un spirit de amazoană. Se încăieră cu demonii şi îi puse pe fugă până când un fornăit final îi aduse la cunoştinţă că bătălia fusese câştigată. Ţinutul Shropshire, până atunci învăluit în ceaţă, căpătă un contur mai precis, îşi puse deoparte batista şi rămase clipind sfidător.

Acum era mai fericită. Hotărârea să renunţe la tot, dacă asta era şi dorinţa lui Ronnie, nu îi slăbise, încă mai zăcea în străfundul minţii ei. Dar speranţa îi încolţise din nou în suflet, îşi spunea că înţelege de ce se poartă Ronnie atât de ciudat. Era ros de griji, sărăcuţul, şi cine nu ar fi fost în locul lui când o femeie cu personalitatea puternică a lady-ei Julia Fish îl bătea tot timpul la cap. Iar

când cineva e ros de griji, atunci e preocupat.

Sunetul unei maşini care se îndrepta spre cealaltă latură a Castelului îi întrerupse meditaţia. Traversă grăbită acoperişul, inima zvâcnindu-i cu putere.

Se răsuci descumpănită. Nu era Ronnie care se întorcea de la Shrewsbury, ci doar un bărbat scund şi robust care venise cu taxiul de la gară. Un bărbat robust, scund şi îndesat fără nici o importanţă.

În ignoranţa ei, aşa gândea Sue. Bărbatul cel robust, dacă ar fi ştiut că fusese alungat din minte cu atâta nepăsare, s-ar fi simţit nu numai jignit, ci şi uimit, pentru că acest vizitator al Castelului Blandings, chiar dacă sosise fără mare tam-tam, condus la destinaţie de surugiul Robinson în acel vehicul modest, taxiul gării Market Blandings, nu era altul decât George Alexander Pyke, primul viconte de Tilbury, fondator şi patron al Editurii Mammoth din Casa Tilbury, Tilbury Street, London.

Există indivizi din rasa buldogilor care nu-şi recunosc cu uşurinţă înfrângerile, trântiţi la pământ, se ridică din nou. Acestei tagme pline de vitejie îi aparţinea şi George Alexander, viconte de Tilbury. Agonisise o avere foarte mare folosindu-se îndeosebi de metoda simplă de a nu şti niciodată când a suferit o înfrângere şi însuşi faptul că suna acum la soneria Castelului Blandings dovedea că spiritul străvechi încă mai dăinuia în el. Venise în persoană să încerce să-l convingă pe onorabilul Galahad Threepwood în legătură cu *Amintirile* sale şi voia să-i scoată gărgăunii din cap.

În locul lui, mulţi oameni, informaţi că onorabilul Galahad se hotărâse să nu-şi mai publice cartea, ar fi crezut că nu mai e nimic de făcut. Ar fi acceptat situaţia, căci nu le stătea în putinţă să o schimbe, şi s-ar fi mulţumit să jelească pierderea financiară, rumegând pe tăcute gânduri vitrege despre cel care era responsabil de acest lucru. Lordul Tilbury era construit dintr-un material mai rigid. Jelise — l-am văzut jelind — şi rumegase gân-

duri vitrege, dar nici un moment nu-i trecuse prin cap să stea cu mâinile în sân.

Fiind o persoană ocupată, nu putuse pleca imediat de la birou. Munca intensă îl obligase să-şi amâne până acum plecarea în expediţie, dar de dimineaţă, la unsprezece şi un sfert, se suise în trenul spre Market Blandings şi, după ce se cazase la Emsworth Arms în orăşelul adormit, îi poruncise lui Robinson, taximetristul gării, să-l ducă la Castel.

Se simţea plin de încredere oarbă în propria-i persoană, gândul că ar fi putut da greş în misiunea lui nu îi trecuse prin cap nici măcar ca o posibilitate îndepărtată. Nu-şi amintea decât vag de onorabilul Galahad, pentru că nu îl mai întâlnise de douăzeci şi cinci de ani, şi, chiar dacă pe vremuri nu fuseseră prea apropiaţi, îşi păstrase impresia că în general era un tip amabil şi prietenos, nicidecum genul care să reziste unei discuţii fără înconjur şi vehemente, aşa cum îşi propusese să aibă de îndată ce i se va răspunde la uşă. Lordul Tilbury credea cu îndârjire în puterea magică a vorbelor. Beach deschise uşa.

— Domnul Threepwood este acasă? Domnul Galahad Threepwood?

— Da, domnule. Cine să-i transmit că îl caută?

— Lordul Tilbury.

— Prea bine, Înălţimea voastră. Vă rog să mă urmaţi. Cred că domnul Galahad se află în biblioteca mică.

Însă biblioteca se dovedi a fi pustie. Conţinea semne de viaţă, sub forma unui birou încărcat cu hârtii şi o mulţime de cerneală împrăştiată pe covor şi nu numai, dar nu şi vreo fiinţă umană.

— Se poate ca domnul Galahad să fie pe pajişte. Se plimbă uneori pe acolo, spuse cu indulgenţă majordomul, asemenea cuiva tolerant cu metehnele unui geniu. Dacă Înălţimea voastră doreşte să ia loc...

Se retrase şi începu să coboare treptele cu paşi măsuraţi, dar lordul Tilbury nu luă loc. Se holba încremenit la ceva de pe birou. Se apropie tiptil, aruncând

o privire piezişă către uşă.

Da, presupunerea lui fusese corectă, în faţa lui se afla manuscrisul *Amintirilor*. Evident, autorul abia se oprise din munca de cizelare a lor, fiindcă cerneala încă nu se uscase de pe un paragraf în care, căutând asemenea unui Flaubert formularea cea mai potrivită, tăiase cu stiloul cuvântul „beat” şi îl înlocuise cu expresia mai colorată „umblat pe trei cărări”.

Ochii lordului Tilbury, şi aşa bulbucaţi, ieşiră şi mai abitir din orbite. Respiraţia i se iuţi.

Toţi cei care au izbutit datorită eforturilor lor solitare să stoarcă o avere mare de la o lume duşmănoasă au ceva de corsar în ei, o înclinaţie către practici de pirat de soiul Fă-O Pe Loc, din apele teritoriale spaniole. În tinereţe, aceasta fusese o trăsătură însemnată a lordului Tilbury, şi chiar dacă prosperitatea şi diminuarea necesităţii de a-şi croi drum cu coatele printre concurenţii din branşă au avut tendinţa de a-i atrofia această însuşire, ea nu dispăruse de tot. Aflându-se la distanţă de un braţ de manuscris, cu terenul liber şi un taxi aşteptându-l în faţa intrării, se gândea serios să-l înşface cu iuţeală şi să o şteargă de acolo cât îl ţineau picioarele.

Şi poate norocul făcu, întrucât o acţiune subită de felul acesta s-ar fi putut dovedi vătămătoare pentru un individ cu o constituţie masivă ca a lui, ca, înainte de a-şi lua inima-n dinţi să treacă la fapte, să-i ajungă la ureche zgomotul unor paşi care se apropiau. Se retrase ca o pisică din faţa unei ceşti cu smântână, iar când onorabilul Galahad intră, el privea pe fereastră, fredonând nepăsător o barcarolă.

Onorabilul Galahad zăbovi în pragul uşii pentru a-şi fixa monoclul cu ramă neagră în orbită. Din spatele lentilei, ochiul privea ager şi iscoditor. Fruntea i se încreţise de concentrare în vreme ce îşi studia oaspetele.

— Nu-mi spune, îl rugă el. Lasă-mă să mă gândesc. Mă mândresc cu memoria mea. Eşti mai gras şi ai îmbătrânit mult, dar te ştiam bine pe vremuri. Într-un mod ciudat te

asociez cu o ciozvârtă de vită... Smith Micuţul?... Whiting cel Bondoc?... Nu, gata, pe toţi dracii! Pyke Puturosul! Radia de o sinceră satisfacţie. Nu-i rău dacă te gândeşti că trebuie să fie douăzeci şi cinci de ani în cap de când te-am văzut ultima dată. Pyke. Şi obişnuiam să-ţi spunem Puturosul. Măi, măi, ce mai faci, Puturosule?

Chipul lordului Tilbury căpătase o roşeaţă severă. Îi displăcea referirea la pântecele lui din ce în ce mai voluminos şi la vârsta înaintată, plus că nu este niciodată plăcut pentru un bărbat venerabil şi cu dare de mână să fie chemat pe un nume pe care până şi în tinereţe îl considerase jignitor, îi spuse acest lucru:

— Bine, bine, atunci îţi spun Pyke, zise onorabilul Galahad binevoitor. Ce mai faci, Pyke? Doamne sfinte, asta chiar că îmi aminteşte de ceva. Ultima oară când te-am văzut trebuie să fi fost în noaptea aia la Romano's când Basham Mârţoagă a început să arunce cu pâine şi s-a cam înfierbântat, apoi s-au încins lucrurile şi în vreo două minute erai trântit la podea de o ciozvârtă imensă ca dracu' de vită şi toţi antreprenorii de pompe funebre prezenţi licitau pentru cadavrul tău. Pot să-ţi văd şi acum mutra, spuse onorabilul Galahad chicotind. Foarte amuzant.

Deveni mai sobru. Zâmbetul îi dispăru. Clătină cu tristeţe din cap.

— Sărmanul Mârţoagă! suspină el. Un tip care n-a ştiut niciodată să se oprească. Singurul lui defect, sărăcuţul.

Lordul Tilbury nu parcursese o sută optzeci de kilometri ca să discute despre decedatul maior Wilfred Basham, un ins care, nici înainte de episodul amintit mai sus, nu se numărase printre favoriţii săi. Se căzni să îi dea de înţeles acest lucru, însă era foarte greu să-i distragi atenţia onorabilului Galahad când se punea pe depănat amintiri.

— Am discutat despre chestiunea asta cu el a doua zi, la Pelican Club. Am încercat să-l conving pe calea raţiunii. Nu se face să arunci cu hălci de vită în restaurante, i-am spus. Nu în Anglia. Cu pâine da, i-am zis, cu hălci de vită

nu. Am subliniat că tot necazul venea de pe urma faptului că întotdeauna comanda un litru când toţi ceilalţi începeau cu jumătate de litru, şi el a recunoscut. „Da, ştiu, a zis el, sunt un idiot. De fapt, fie vorba-ntre noi, Gally, probabil că fac parte dintre indivizii despre care dintotdeauna m-a avertizat tata. Dar Basham-ii au comandat mereu litri. Este o tradiţie veche de familie.” Atunci singura soluţie ar fi, i-am zis, să renunţe cu totul la asta. A spus că nu poate, o băuturică la masă era o necesitate imperioasă pentru el. Aşa că a trebuit să o las baltă. Iar apoi, într-o bună zi, l-am întâlnit la o nuntă într-un hotel.

— Eu... zise lordul Tilbury.

— O nuntă, continuă onorabilul Galahad. Printr-o coincidenţă ciudată, mai era o nuntă în acelaşi hotel şi, încă mai ciudat, mireasa lor se înrudea cumva cu mireasa noastră. Aşa că, destul de repede, cele două nunţi au început să se amestece, toată lumea era fericită şi se distra de minune, dar dintr-o dată m-am simţit tras de mânecă şi l-am văzut pe bătrânul Mârţoagă alb ca varul la faţă. „Ce-i, Mârţoagă?” am spus eu surprins. Bietul şi drăguţul de el a scos un geamăt cavernos. „Gally, bătrâne”, a zis el, „ia-mă de aici, dragă prietene. Mi-a sunat ceasul. Băutura a început să-mi dea de furcă. Am luat numai o înghiţitură de şampanie şi cu toate astea te asigur că văd foarte limpede două mirese”.

— Eu..., zise lordul Tilbury.

— Era zguduit, sărmanul, îţi poţi închipui cu uşurinţă. Aş fi putut să-l liniştesc, bineînţeles, dar mi s-a părut o şansă providenţială. Exact impulsul de care avea nevoie. L-am tras într-un colţ şi i-am vorbit ca un moşneag înţelept. De data asta, mi-a promis solemn că, începând din ziua aia n-o să mai pună nici o picătură de băutură în gură. „Poţi să rezişti, Mârţoagă?” i-am zis. „Ai putere, voinţă?” „Da, Gally”, mi-a replicat cu dârzenie, „sunt în stare. Păi, pe toţi dracii”, mi-a zis, „trebuie să fiu în stare. Nu pot să-mi petrec restul vieţii văzând totul de două ori.

Imaginează-ţi! Doi agenţi de pariuri cărora le datorezi bani... Doi aprozi... Doi Pyke Puturoşi...” Da, bătrâne, în acea clipă cumplită s-a gândit la tine... Şi a plecat cu bărbia sus şi cu o expresie hotărâtă, o adevărată plăcere să-l priveşti.

— Eu..., zise lordul Tilbury.

— Şi la vreo două săptămâni după aia, m-am întâlnit cu el în Ştrand şi deborda de fericire. „E în regulă, Gally”, a zis, „e în regulă, amice. Am reuşit. Am câştigat bătălia”. „Nemaipomenit, Mârţoagă”, am spus. „Ce curaj! Bravo! A fost greu?” Ochii i s-au luminat. „La început, da”, a zis. „De fapt a fost atât de crâncen, încât n-am crezut că o s-o scot la capăt. Şi apoi am descoperit o băutură nealcoolică nu numai acceptabilă, ci chiar apetisantă. Absint, aşa îi spune, iar acum nu-mi pasă dacă nu mă mai ating vreodată de vin, tării sau alte băuturi spirtoase”.

— Nu mă interesează prietenul tău Basham, zise lordul Tilbury.

Onorabilul Galahad avu mustrări de cuget.

— Îmi pare rău, spuse el. N-ar fi trebuit să bat câmpii. Mi-e teamă că e un vechi năravde-al meu. Probabil că ai venit aici cu o problemă foarte importantă, iar eu ţi-am împuiat capul cu poveştile mele. Ai dreptate să mă readuci la realitate. Stai jos şi spune-mi de ce ai apărut pe neaşteptate după atâţia ani, Puturosule.

— Nu-mi mai spune Puturosule!

— Bine. Îmi pare rău, am uitat. Păi, dă-i drumul, Pyke.

— Nu-mi spune nici Pyke. Numele meu e Tilbury.

Onorabilul Galahad tresări. Monoclul îi căzu de la ochi, dar îl puse îngândurat la loc. Avea o expresie preocupată şi dezaprobatoare pe chip. Clătină solemn din cap.

— Foloseşti un nume fals? Rău. Nu-mi place asta.

— Fui!

— Nu merită. Sincer, nu merită. Mai devreme sau mai târziu, o să fii dat în vileag şi o s-o iei pe coajă de la judecător, îmi amintesc că i-am spus asta şi lui Vokes Băţosul în '99, când se învârtea prin Londra spunând că îl

cheamă Orlando Maltravers în speranţa deşartă de a-i înşela pe agenţii de pariuri după o cursă proastă. Dar el, spre deosebire de tine, a avut prezenţa de spirit să-şi pună o barbă falsă. Puturosule, bătrâne prieten, spuse onorabilul Galahad cu blândeţe, chiar merită să faci asta? Nu reuşeşti decât să amâni deznodământul inevitabil. De ce nu te duci să înfrunţi tărăboiul ca un adevărat bărbat? Sau dacă lucrurile stau prea prost, măcar caută un magazin de închiriat costume de teatru şi cumpără-ţi nişte perciuni blonzi. De ce eşti urmărit?

Lordul Tilbury începea să se întrebe dacă până şi un volum de *Amintiri* care ar zgudui Anglia merita preţul pe care îl plătea.

— Spun că mă cheamă Tilbury, zise el scrâşnind din dinţi, pentru că am primit de curând un titlu nobiliar şi Tilbury a fost cel pe care mi l-am ales.

Lumina inundă chipul întunecat al onorabilului Galahad.

— Aha, tu eşti *lordul* Tilbury?

— Eu sunt.

— De ce naiba te-au făcut lord, Puturosule? întrebă onorabilul Galahad sincer uimit.

Lordul Tilbury îşi spuse că trebuie să se ţină tare.

— Se întâmplă să deţin un loc destul de important în lumea presei. Sunt patronul unui concern al cărui nume s-ar putea să-ţi fie familiar, Editura Mammoth.

— Mammoth?

— Mammoth.

— Nu-mi zice, spuse onorabilul Galahad. Lasă-mă să mă gândesc. Păi, nu la Mammoth mi-am vândut eu cartea?

— Ba da.

— Puturosule — adică Pyke — adică Tilbury, spuse cu regret onorabilul Galahad, îmi pare rău pentru asta, da, pe cinstea mea că îmi pare rău. Te-am dezamăgit, nu-i aşa? Acum înţeleg de ce ai venit aici. Vrei să mă răzgândesc. Ei bine, mi-e teamă că ai venit de pomană, Puturosule, dragă amice, n-o să public cartea aia.

— Dar...

— Nu, n-are sens. N-o s-o fac.

— Dar, Dumnezeule sfinte!...

— Ştiu, ştiu, dar nu. Am motivele mele.

— Motive?

— Motive personale şi sentimentale.

— Dar e strigător la cer! Nu s-a mai văzut! Ai semnat contractul, ai fost mulţumit cu condiţiile propuse.

— N-are nimic de-a face cu condiţiile.

— Şi nu poţi pretinde că nu poţi preda cartea. Uite-o pe birou, terminată.

Onorabilul Galahad ridică manuscrisul cu ceva din tandreţea unei mame care îşi leagănă primul născut. Se uită la el, oftă, se mai uită o dată la el şi oftă din nou. Îl durea în suflet.

De fiecare dată când îl recitea, i se părea o tragedie şi mai mare că o asemenea minunăţie nu putea fi dăruită lumii. Era un material al naibii de bun. Da, din punctul lui de vedere, un material al naibii de bun. Trudise din greu, temeinic şi cu credinţă să-şi îndeplinească sarcina de a scrie o cronică comemorativă despre o epocă din istoria Londrei care, mai mult decât oricare altă epocă, merita un Homer sau un Gibbon al ei şi reuşise, la naiba! Un material straşnic, de-a dreptul nemaipomenit, şi nimeni n-avea să-i citească drăcovenia.

— O carte ca asta nu e niciodată terminată, zise el. Aş putea să o completez tot restul vieţii mele.

Oftă din nou. Apoi se lumină la faţă. Suprimarea tipăririi capodoperei sale era preţul pe care îl plătea pentru fericirea fiicei lui Dolly. Dacă îi aducea fericire fiicei lui Dolly, atunci nu avea de ce să regrete sau să ofteze.

Cu toate acestea şi-ar fi dorit ca fratele său, Clarence, să fi fost mai tenace şi mai capabil să facă faţă fără ajutor femelelor din familie.

Puse manuscrisul deoparte, într-un sertar.

— Dar e terminat, zise el, dacă te gândeşti la ce şanse are să ajungă sub tipar. N-o să fie publicat niciodată.

— Dar...

— Nu, Puturosule, e ultimul meu cuvânt. Nu-ţi închipui că nu-ţi respect punctul de vedere. Ştiu că m-am purtat urât cu tine şi îmi dau seama cât de îndreptăţit eşti să fii orbit şi rigid...

— Nu sunt orbit şi rigid. Mă felicit că reuşesc — chiar şi provocat la maximum — să port discuţia asta pe un ton amabil. Spun numai...

— Orice ai spune, n-o să-ţi folosească la nimic, Puturosule.

— Nu-mi mai spune...

— N-am cum să-ţi explic situaţia, mi-ar lua prea mult timp. Dar poţi să fii liniştit, nimic din ce-ai putea spune n-o să-mi schimbe vreun pic hotărârea. N-o s-o public.

Urmă o tăcere semnificativă. Privirea lordului Tilbury, care se fixase, asemenea celei a unui pechinez jinduind la cuburi de zahăr, pe sertarul în care văzuse dispărând manuscrisul, se mută înspre bărbatul care stătea între el şi obiect. Se zgâi la onorabilul Galahad cu o privire plină de dor, de parcă ar fi tânjit după ciozvârta aceea de vită care se dovedise odată o armă atât de irezistibilă în mâinile lui Basham Mârţoaga.

Dorul îi trecu. Sclipirea belicoasă îi dispăru din ochi. Se ridică băţos.

— În acest caz, îţi urez o după-amiază plăcută.

— Doar n-o să pleci acum.

— Ba da.

Onorabilul Galahad se întristă.

— Mi-aş dori să nu o pui la inimă. Nu mai fi aşa înţepat, Puturosule. Ia loc. Hai să mai stăm la taclale. Rămâi cu noi la cină.

Lordul Tilbury simţi un nod în gât.

— Cină!

Un cuvânt inofensiv, însă pe buzele sale izbuti cumva să capete sonoritatea unui legământ elisabetan grav — cam cum i-ar fi luat în zeflemea un Ben Johnson cherchelit pe Beaumont şi Fletcher.

— Cină! zise Tilbury. Fui!

Există anumite momente în viaţă când numai o acţiune fizică înverşunată poate vindeca sufletul rănit. La fel cum băştinaşii din India, înţepaţi de un scorpion, caută să-şi aline suferinţa luând-o la sănătoasa, aşa făcu acum şi lordul Tilbury, imediat după întâlnirea cu cel care, în opinia lui, părea că îşi merită cu prisosinţă numele de scorpion uman, dorindu-şi să se calmeze plimbându-se în pas vioi peste câmpii. Ajungând la treptele largi de la intrare şi văzând în faţa ochilor taxiul de la gară, deveni conştient de o senzaţie aproape de greaţă la gândul de a se urca în maşina care mirosea a mucegai şi de a se întoarce cu ea la Emsworth Arms.

Scoase nişte bani, îi vârî sub nasul uluit al lui Robinson, mormăi neinteligibil şi, răsucindu-se brusc, se îndreptă cu paşi apăsaţi înspre vest.

Robinson, după ce îl urmări cu o privire mută şi stăruitoare tipică Shropshire-ului până când dispăru în spatele unui tufiş, apăsă pedala de ambreiaj şi o luă meditativ spre casă.

Lordul Tilbury continuă să meargă apăsat, adâncit în gânduri.

La început nebuloase, acestea începură apoi să prindă contur. Mintea îi reveni la planul pe care îl ticluise pe când se afla singur în biblioteca mică. Un unic obiect părea că i se imprimase pe retină — biroul în care onorabilul Galahad îşi pusese manuscrisul.

Tânjea să se ocupe direct de acel birou. Aidoma tuturor corsarilor reabilitaţi, el reuşi să găsească o scuză foarte bună pentru a-l readuce la viaţă pe vechiul pirat. Dacă lua manuscrisul, îşi spunea el, nu făcea decât să ia ceva ce îi aparţinea de drept, avea dreptul legal la el. Contractul fusese semnat cu martori de faţă, îi plătise un avans, fără îndoială că, după cum se petreceau lucrurile în mod obişnuit între autor şi editor, autorul şi-ar fi împachetat

lucrarea în hârtie cafenie, ar fi lipit timbrele şi ar fi trimis-o prin poştă. Dar dacă un tip excentric prefera să o pună în birou special ca editorul să vină să o ia, treaba era totuşi o tranzacţie de afaceri legală. Şi cât de simplu ar fi fost să jefuiască biroul, credea el, dacă ar fi stat la Castel. Din felul nepăsător şi degajat în care onorabilul Galahad îl vârâse în sertar, căpătase impresia profundă că nici măcar nu se chinuia să îl încuie. Oricine din Castel...

Remuşcări amare se abătură asupra lordului Tilbury în vreme ce colinda meditativ domeniile Castelului Blandings, care amuţiseră din cauza căldurii. Acum înţelegea ce greşeală făcuse adoptând o atitudine atât de mândră şi de ultragiată faţă de onorabilul Galahad. Dacă şi-ar fi jucat cum trebuie cărţile şi ar fi primit totul cu zâmbetul pe buze, ar fi acceptat invitaţia la cină şi ar fi continuat să-şi joace cum trebuie cărţile, aproape sigur că până seara ar fi fost rugat să-şi aducă lucrurile de la Emsworth Arms şi să rămână la Castel. Şi apoi...

Dintre toate cuvintele triste care ar putea ieşi din vârful peniţei sau al limbii, cele mai triste sunt acestea: „S-ar fi putut întâmpla”. Cu sufletul gemând, lordul Tilbury îşi continuă plimbarea. Şi în timp ce mergea, la nări îi ajunse pe neaşteptate singurul miros din lume care ar fi putut să-i abată mintea de la necazul care o apăsa.

Mirosise un porc.

Celor care nu-i cunoşteau prea bine li s-ar fi părut incredibil că George, viconte de Tilbury, şi Clarence, conte de Emsworth, ar fi putut avea măcar un gust comun. Firile celor doi, s-ar fi putut spune, erau la poli opuşi. Şi totuşi exista acest lucru remarcabil. Deşi temperamentul lor diferea în orice altă privinţă, amândoi aveau o slăbiciune pentru porci. La ţară, în micul lui domeniu din Buckinghamshire, unde avea obiceiul să se retragă la sfârşit de săptămână pentru a-şi reîmprospăta forţele, lordul Tilbury creştea porci. Şi nu numai că-i creştea, dar îi şi iubea şi era mândru de ei, şi orice avea legătură cu porcii, de exemplu un guiţat, o plescăitură sau, în acest

caz, un miros, îi atingea o coardă sensibilă.

Astfel că acum ieşi din starea de reverie cu o tresărire, constatând că hoinăreala lui fără ţintă îl adusese la o azvârlitură de coajă de cartof de o cocină bine echipată, iar în această cocină se afla un porc cum nu mai văzuse până atunci.

Cum am mai spus, era o după-amiază înnorată. O pâclă insalubră se pogorâse peste pământ, dând senzaţia că soarele avea să apună mai devreme, dar era nevoie de mai mult decât de o vizibilitate redusă pentru a o ascunde privirii pe Împărătească. Razele soarelui ar fi pus poate mai bine în valoare curbele ei opulente, însă chiar şi prin această negură cenuşie era îndeajuns de impozantă încât să-l atragă pe lordul Tilbury spre ea, ca prins cu un lasou. Se năpusti în faţă şi rămase pe loc, holbându-se cu sufletul la gură.

Iniţial reacţiona la acest spectacol cu un sentiment de invidie bolnavă, o lăcomie dureroasă şi oribilă. Acesta era efectul pe care îl avea întotdeauna Împărăteasa asupra admiratorilor care o vizitau pentru prima dată. Veneau, o vedeau, căscau gura şi plecau nefericiţi şi nemulţumiţi, pentru a duce până la adânci bătrâneţi o viaţă buimacă şi plină de dor fără să ştie de ce, asemenea celor care au fost sărutaţi în vis de zeiţe. Până în acel moment, lordul Tilbury îşi considerase Băiatul Mare din Buckingham un porc remarcabil, însă acum simţea cu strângere de inimă că ar fi fost o insultă faţă de acest animal suveran numai să se gândească la Băiatul Mare din Buckingham în prezenţa ei.

Împărăteasa, după ce îi aruncă o privire scurtă, dar amabilă, noului-venit, se întoarse la ocupaţia cu care se îndeletnicea în momentul sosirii lordului Tilbury. Îşi turti nasul de balustrada inferioară a cocinii şi sforăi cu tristeţe. Iar lordul Tilbury, privind în jos, văzu că o parte din masa ei de după-amiază, sub forma unui cartof apetisant, fusese surghiunită din troaca principală şi se rostogolise unde n-o putea ajunge. Acest lucru îi

produsese medaliatei cu argint suferinţă şi deznădejde. Asemenea tuturor porcilor premianţi care îşi iau cariera în serios, Împărăteasa din Blandings detesta să se lipsească de ceva bun de mâncat care se transforma în carne vârtoasă.

Sufletul iubitor de porci al lordului Tilbury se emoţionă. Invidia îl părăsi, alungată de un val de sentimente mai nobile. Tot ce era mai bun şi mai uman în el ieşi la suprafaţă. Plescăi compătimitor din limbă, îi era peste mână să se aplece din cauza conformaţiei lui, însă nu şovăi. Cu preţul unei senzaţii temporare de sufocare, înhăţă cartoful, şi se afla pe punctul de a-l lăsa să cadă în gura ridicată a Împărătesei, când se petrecu o întrerupere uluitoare.

O respiraţie fierbinte îi suflă în obraz. O voce hârâită îi glăsui în ureche: „Uş!!” O mână musculoasă îl prinse ca într-o menghină de încheietură, alta i se ataşă de guler, şi, smucindu-se violent, se regăsi sub privirea acuzatoare a unui individ în salopetă, înalt, sfrijit şi uscăţiv.

Era acea perioadă a zilei când majoritatea copiilor Naturii îşi fac siesta, însă Jas Pirbright nu dormise. Şeful lui îi poruncise să stea la pândă, aşa că de la prânz stătuse la pândă. Mai devreme sau mai târziu, îi spusese lordul Emsworth, citându-l pe acel bărbat posesor al celui de-al şaselea simţ, onorabilul Galahad Threepwood, un necunoscut misterios o să dea târcoale cocinii Împărătesei, şi iată-l aici, cu tot cu un cartof otrăvit, iar Pirbright pusese mâna pe el. Cei din familia Pirbright, aidoma poliţiştilor canadieni călare, prindeau întotdeauna făptaşul.

— Huş! spuse Jas. Pirbright, ceea ce în Shropshire înseamnă „Vino cu mine şi o să te închid undeva, până când mă duc şi îi aduc la cunoştinţă Înălţimii sale ce s-a întâmplat”.

Între timp, Monty Bodkin, după ce se despărţise de Sue

pe acoperiş, se plimbase alene şi meditativ în direcţia reşedinţei Împărătesei. Avea intenţia să arunce o privire nobilului animal şi să încerce să-şi facă un bine împrietenindu-se cu ea.

Nu se grăbea, era o după-amiază prea caniculară pentru asta. Ţinutul Shropshire se preschimbase într-o baie turcească. Cerul părea să apese ca o prişniţă. Fluturii încetaseră să zboare şi, în timp ce îşi târa picioarele spre cocină, doar cei mai tineri şi mai zglobii iepuri mai aveau energia să i se ferească din cale.

Dar chiar dacă aerul ar fi fost mai răcoros şi mai proaspăt, probabil că el tot în dorul lelii ar fi umblat fiindcă avea o mare piatră pe inimă. Nu-i plăcea cum stăteau lucrurile.

Nu, medita Monty, nu-i plăcea câtuşi de puţin cum stăteau lucrurile. Sheridan a scris odată despre „o expresie a naibii de dezmoştenitoare”, iar dacă Monty l-ar fi citit vreodată pe Sheridan, ar fi crezut că descoperise descrierea perfectă pentru chipul celui de-al nouălea conte de Emsworth aşa cum se vedea de cealaltă parte a mesei din biblioteca mare sau zgâindu-se din spatele copacilor. Nici măcar în timpul întâlnirii cu lordul Tilbury din biroul lui de la Editura Marmoth nu fusese mai convins că se asociase cu cineva care îşi propunea să se dispenseze foarte curând de serviciile sale. Concedierea, i se părea lui, plutea în aer, aproape că îi putea auzi bătăile aripilor.

Ajunse deznădăjduit la locul în care locuia Împărăteasa. Exista un soi de şopron chiar în spatele porţii şi aici se opri, folosindu-se de suprafaţa lui pentru a scăpăra un chibrit care să aprindă ţigara de care avea atâta nevoie.

Da, simţea el în vreme ce stătea acolo şi fuma, dacă într-adevăr avea puterea să citească de pe feţele oamenilor sau talentul să interpreteze limbajul privirilor umane, ultimul lui şef se aflase la un pas de a-i trage un şut în fund. Până şi acum i se părea că-i aude vocea ţipând „Ieşi! Ieşi!”

Iar apoi, întrucât sunetul persista, deveni conştient că vocea nu venea din închipuirea lui, ci chiar din realitate, că se auzea dinspre şopronul de care se sprijinea el şi că ceea ce spunea nu era „Ieşi!”, ci „Lasă-mă să ies!”

Era uimit şi intrigat deopotrivă. Pentru o clipă, mintea-i cochetă cu ideea că auzea nişte stafii. Apoi se gândi, foarte rezonabil de altfel, că o fantomă care mai are de mers numai o jumătate de kilometru pentru a face ca unul dintre cele mai vechi castele din Anglia să fie la cheremul ei nu şi-ar pierde prea multă vreme bântuind şoproane. Lângă locul unde stătea se afla o fereastră mică. Îmbărbătat, se uită prin ea.

— Eşti acolo? întrebă el.

Pusese o întrebare îndreptăţită, pentru că interiorul şopronului era învăluit într-o beznă egipteană. Cu toate acestea, păru să-l supere pe prizonier. Un „Fui!” asurzitor străpunse ca o săgeată aerul, iar Monty sări câţiva centimetri înapoi. Părea incredibil, dar dacă s-ar fi încrezut în eficacitatea simţurilor sale, atunci interlocutorul nevăzut nu era altul decât...

— Hei, icni el, nu cumva sunteţi lordul Tilbury?

— Cine eşti?

— Sunt Bodkin. Bodkin M. Monty Bodkin. Vă amintiţi de bătrânul Monty?

Era clar că lordul Tilbury îşi amintea, pentru că vorbi cu o vigoare familiară.

— Atunci scoate-mă de aici, imbecil nenorocit. Nu mai pierde vremea.

Monty bâjbâi pe la uşă.

— S-a făcut, zise el. Într-o clipită. E un soi de dispozitiv din lemn care trebuie mişcat un picuţ. Bine. Gata. Afară cu tine, tăicuţă. Hopa-hop!

Şi cu aceste cuvinte de încurajare, el îndepărtă cârligul, iar lordul Tilbury îşi făcu apariţia horcăind.

— Da, dar, hei...! spuse rugător Monty după câteva clipe, înnebunit, asemenea lui Goethe, după mai multă lumină. Acesta era unul dintre cele mai bizare şi mai

misterioase lucruri care i se întâmplaseră în timp ce fuma, iar interlocutorul său părea să aibă intenţia numai să stea şi să horcăie.

Lordul Tilbury îşi regăsi vocea.

— E o nelegiuire!

— Ce?

— O să am grijă ca individul să fie aspru pedepsit.

— Care individ?

— O să mă duc chiar acum la lordul Emsworth.

— De ce?

Pe scurt şi plin de emoţie, lordul Tilbury îi povesti totul.

— Am tot încercat să-i explic tipului ăstuia că, dacă are vreo îndoială asupra rangului meu social, unchiul tău, sir Gregory Parsloe, care cred că locuieşte în vecinătate, ar putea să se pună chezaş pentru mine...

Monty, care până atunci ascultase din ce în ce mai înţelegător, aprobând fiecare întorsătură a naraţiunii cu o înclinare ageră a capului, de această dată se simţi obligat să-l întrerupă.

— Mamă Doamne! zbieră el. Spuneţi că i-aţi oferit un cartof purcelei? Iar apoi tipul ăsta v-a înhăţat? Iar apoi i-aţi spus că sunteţi prieten cu unchiul meu Gregory? Şi acum vă duceţi la Castel ca să depuneţi o plângere Bătrânului Puhoi? Nu faceţi aşa ceva! Nu faceţi aşa ceva, insistă Monty. Nu vă apropiaţi de Castel, or să vă pună în lanţuri înainte de a putea spune „Ei, na!” Nu cunoaşteţi istoria secretă a locului. Lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere. Bătrânul Emsworth crede că unchiul Gregory încearcă să-i asasineze purceaua. Sunteţi prins asupra faptului când încercaţi să o hrăniţi cu cartofi şi susţineţi sus şi tare că sunteţi un amic de-al lui. Păi, pe toţi dracii, o să vă expedieze cu vaporul pe Insula Diavolului fără nici un proces.

Lordul Tilbury se holba, gândindu-se încă o dată cât de mult îi displăcea acest tânăr.

— Ce tot baţi câmpii?

— Nu bat câmpii. Chiar au dreptate. Priviţi lucrurile din

punctul lor de vedere. Dacă purceaua asta iese din concurs, candidatul unchiului meu o să câştige cu uşurinţă medalia de argint la expoziţie. Poţi să-l învinovăţeşti pe individul ăsta, Pirbright, pentru că se uită puţin chiorâş la un tip care se strecoară în cocină, administrând cartofi dubioşi, şi apoi îl pune pe unchiul Gregory drept chezaş? Probabil s-a gândit că acel cartof conţinea niscaiva otravă asiatică puţin cunoscută.

— Niciodată n-am auzit ceva mai absurd.

— Ei bine, aşa e Viaţa, îi răspunse Monty. Şi, în orice caz, nu puteţi nega că aţi încălcat o proprietate particulară. Nu există cumva o lege care permite să-i împuşti pe cei care îţi încalcă proprietatea? Sau era vorba despre hoţi? Nu, mint! E vorba despre câini vagabonzi, dacă îi prinzi când îţi atacă oile. Totuşi, dacă revenim la subiect, dumneavoastră *chiar* încălcaţi o proprietate particulară.

— Nicidecum. Am făcut o vizită la Castel.

Conversaţia ajunsese exact unde sperase Monty să o facă să ajungă.

— De ce? Acum am ajuns la chestia care mă buimăceşte cel mai mult. Ce faceţi prin partea locului? De ce aţi venit aici? Bineînţeles că sunt întotdeauna încântat să vă văd, zise cu amabilitate Monty.

Lordul Tilbury părea ofensat de această amabilitate. Şi, într-adevăr, căpătase ceva din atitudinea unui senior îngăduitor care vrea să alunge de pe domeniile sale un intrus ţopârlan.

— Aş putea să te întreb ce faci tu aici?

— Eu?

— Dacă, aşa cum spui, lordul Emsworth se înţelege atât de prost cu sir Gregory Parsloe, m-aş gândi atunci că s-ar împotrivi ca nepotul lui să se plimbe pe domeniile sale.

— Aa, dar, ştiţi, sunt secretarul lui.

— De ce faptul că eşti secretarul unchiului tău...

— Nu al unchiului meu. Ci al bătrânului Emsworth. Pronumele sunt afurisite, nu-i aşa? începi să spui „el” şi

„al lui” şi continui plin de bucurie, apoi îţi dai brusc seama că le-ai amestecat, încă o dată, aşa e Viaţa, când o priveşti cum se cuvine. Nu, nu sunt secretarul unchiului meu. El n-are nici un secretar. Sunt secretarul bătrânului Emsworth. Am obţinut postul la nici douăzeci şi patru de ore după ce mi-aţi făcut vânt de la *Gâgâlicea.* O, da, chiar aşa, adăugă Monty cu o dezinvoltură suavă. Am izbutit să fac rost de o altă slujbă foarte repede. Da, zău! Un om cumsecade nu aşteaptă mult până să fie înhăţat.

— Eşti secretarul lordului Emsworth? Lordul Tilbury părea să aibă dificultăţi în asimilarea acestei informaţii. Locuieşti la Castel? Vrei să spui că tu chiar trăieşti... Stai la Castel?

Monty, gândind cu repeziciune, decise că acea dezinvoltură suavă a lui fusese o greşeală. Bine intenţionată, dar o boroboaţă. Strategia mai sănătoasă ar fi fost onestitatea bărbătească. Credea în faptul că trebuie să înfrunte la momentul oportun acel val ivit în afacerile lumeşti, care, dacă îl înfrunţi astfel, te duce spre reuşită. Era neapărat necesar să îşi asigure o nouă slujbă înainte ca lordul Emsworth să-l dea afară şi cu greu putea spera să dea peste o ocazie mai potrivită pentru a-i pune problema acestui patron decât atunci când abia îl eliberase dintr-un şopron urât mirositor.

Prin urmare, îi răspunse cu sinceritate că deocamdată chiar aşa stăteau lucrurile.

— Dar numai, continuă el cu candoare, pentru moment. Nu mă feresc să vă spun că mă aştept în curând la o schimbare. Presimt că nu după mult timp o să fiu din nou liber. Nu mi s-a zis nimic, Doamne fereşte, dar am primit toate semnele. Aşa că, dacă din întâmplare credeţi că am putea s-o luăm de la început — dacă doriţi să îngropaţi trecutul —, dacă, într-un cuvânt, aţi putea lua în considerare să treceţi peste acea întâmplare dezagreabilă şi să mă primiţi înapoi, din partea mea, eu vă garantez că o să fiu pe fază. Aş reuşi să mă prezint la datorie aproape imediat, pregătit de orice.

Celor mai mulţi, dacă ar fi ascultat o solicitare atât de elocventă, li s-ar fi putut strecura în suflet o oarecare nerăbdare, însă lordul Tilbury o ascultă ca pe un cântec suav şi măreţ. Asemenea lui Napoleon, mai avusese parte de momente norocoase la vremea lui, dar nu izbutea să-şi amintească unul mai norocos ca acesta — că găsise în persoana tânărului din faţa lui pe cineva care, în acelaşi timp, locuia la Castelul Blandings şi voia favoruri de la el. Nu exista o combinaţie mai desăvârşită.

— Deci vrei să te întorci la Casa Tilbury?

— Neapărat.

— Bine.

— Sunteţi minunat!

— Numai dacă ...

— O, drace! E vreo şmecherie?

Lordul Tilbury căzuse într-o tăcere încremenită. Acum că sosise clipa să-şi transpună în vorbe planul mârşav din minte, avea dificultăţi în a-şi găsi cuvintele cu care să-l descrie.

— Numai dacă ce? zise Monty. Dacă aţi vrut să spuneţi că numai dacă dau dovadă de cea mai mare vigilenţă pentru a împiedica să se mai strecoare vreun material dubios printre articolele din *Gâgâlicea,* n-aveţi teamă. De la acea întâmplare nenorocită, m-am schimbat şi acum sunt total la unison cu idealurile şi năzuinţele *Gâgâlicii.* Puteţi să mă lăsaţi iarăşi la cârmă fără nici o frică.

— N-are nimic de-a face cu *Gâgâlicea.* Lordul Tilbury făcu din nou o pauză. E un lucru pe care aş vrea să-l faci pentru mine.

— Cu plăcere. Orice. Adică până şi jumătate din împărăţia mea.

— Eu... Este... Păi, uite cum stau lucrurile pe scurt. Fratele lordului Emsworth, Galahad Threepwood, şi-a scris *Amintirile*.

— Ştiu. Bag mâna-n foc că sunt şi bune. Or să se vândă ca pâinea caldă. Exact genul de carte care se cere acum pe piaţă. Înhăţaţi-o, ăsta e sfatul meu.

— Asta, spuse lordul Tilbury, uşurat de iuţeala cu care conversaţia ajunsese în acest punct crucial, este exact ce vreau să fac.

— Păi, vă spun eu cum se procedează, zise îndatoritor Monty întocmiţi un contract şi apoi îl abordaţi cu îndrăzneală pe bătrânul Gally, cu carnetul de cecuri în mână.

— Contractul există deja Domnul Threepwood l-a semnat acum câtva timp, dându-i Editurii Mammoth toate drepturile asupra cărţii. Acum s-a răzgândit şi refuză să predea manuscrisul.

— Doamne păzeşte! De ce?

— Nu ştiu de ce.

— Dar fraierul de el o să piardă o avere.

— Fără îndoială. Hotărârea lui să n-o publice mă costă şi pe mine o sumă considerabilă de bani. Aşadar, eu consider că, întrucât contractul a fost deja semnat, am dreptul legal să intru în posesia manuscrisului şi ăă şi am intenţia... Ei bine, pe scurt, am intenţia să intru în posesia lui.

— Adică să-l şterpeliţi?

— Vorbind sec, da.

— Hei, da' văd că vă descurcaţi de minune, nu-i aşa? Cum...

— Ah, ar trebui să mă ajute o persoană care locuieşte chiar la Castel.

O idee bizară îl fulgeră pe Monty.

— Doar nu vă gândiţi să-l şterpelesc *eu?*

— Ba da.

— Ha, bată-te norocul să te bată, zise Monty. Se holbă sincer uimit.

— Ar fi cea mai simplă misiune, continuă mieros lordul Tilbury. Manuscrisul se află în biroul dintr-o cămăruţă care îmi închipui că e un soi de anexă a bibliotecii. Sertarul în care se găseşte nu este, dacă nu greşesc prea mult, încuiat — şi chiar dacă ar fi încuiat, poate fi deschis cu uşurinţă. Spui că eşti nerăbdător să te întorci la editura

mea. Aşa că, ei bine, gândeşte-te, dragul meu. Monty se trăgea fără vlagă de reverul hainei. Asta era o noutate pentru el. Din cauza îndemnului de a deveni un soi de Napoleon al Fărădelegilor şi pentru că îl auzise pe lordul Tilbury adresându-i-se cu apelativul „dragul meu”, capul îi vâjâia.

Lordul Tilbury, apreciind corect firea oamenilor, ştia că există minţi care digeră mai greu ideile noi, decât celelalte, era gata să-i acorde un interval de timp pentru a asimila toate acestea.

— Te asigur că, dacă vii cu manuscrisul, o să fiu încântat să-ţi dau înapoi slujba la Casa Tilbury.

Figura lui Monty îşi pierdu puţin din expresia de idiot al satului care tocmai a fost lovit de trăsnet. O oarecare vioiciune i se strecură în privire.

— Zău?

— Da!

— Pentru un an întreg?

— Un an.

— Trebuie să fie pentru un an, să-mi garantaţi asta. Poate vă amintiţi că vorbeam despre lucrurile care nu sunt ceea ce par.

În ciuda nerăbdării de a-l face pe tânăr complicele lui şi de a-l pune la treabă cât mai curând posibil, lordul Tilbury era conştient de o oareşce rezervă. Majoritatea şefilor ar fi simţit la fel în locul lui. Un an înseamnă o perioadă lungă de timp cu Monty Bodkin pe cap, iar lordul Tilbury se consolase cu ideea că, după ce ar fi ajuns în posesia manuscrisului, s-ar fi descotorosit de el într-o săptămână.

— Un an? spuse el cu un aer de îndoială.

— Sau douăsprezece luni, zise Monty, făcându-i o concesie.

Lordul Tilbury suspină. Se părea că n-are de ales.

— Foarte bine.

— O să am slujba un an întreg?

— Dacă ţii morţiş.

— Sunteţi gata să semnaţi o scrisoare, o înţelegere, un

document în care să scrie asta, dacă îl întocmesc?

— Da.

— Atunci ne-am înţeles. Haideţi să batem palma.

Lordul Tilbury preferă să sară peste acest gest simbolic.

— Te rog să obţii obiectul cât se poate de repede, zise el cu răceală. Nu-mi doresc să rămân la nesfârşit într-un han de ţară.

— Oh, o să-i dau bătaie. Apropo, la ce han de ţară? Ar trebui să am adresa dumneavoastră.

— Emsworth Arms.

— Îl ştiu bine. Gustaţi din berea lor cu un strop de gin în ea. Te unge pe suflet. Bine, atunci, aşteptaţi-vă să vin foarte curând cu manuscrisul sub braţ.

— Atunci, deocamdată, la revedere.

— Rămâneţi cu bine până când ne vom revedea, zise cu căldură Monty.

Îl urmări cu privirea pe lordul Tilbury până când acesta dispăru, iar apoi îşi continuă plimbarea, cufundat în vise trandafirii.

Asta, reflectă el, era în ordine, în mintea lui nu mai exista acum nici o urmă din scrupulele şi timiditatea care îi provocaseră acea stare de buimăceală când auzise pentru prima dată propunerea. Se simţea hotărât şi neînfricat. Intenţiona să obţină manuscrisul chiar dacă ar fi fost nevoie să se folosească de un satâr.

În pâcla tulbure şi pâlpâitoare care se aşternuse peste iarbă, i se părea că întrezăreşte chipul lui Gertrude Butterwick privindu-l ţintă cu o blândeţe încurajatoare, ca şi cum s-ar fi străduit să-i sugereze că se poate bizui pe sprijinul şi pe încuviinţarea ei în această misiune. Era în stare să-şi imagineze că susurul unei adieri firave şi singuratice care se rătăcise în tufişurile de arini era de fapt vocea ei cristalină şoptindu-i „Dă-i bătaie!”

Scriitorii sunt făpturi capricioase. Prea des, cea mai neînsemnată răsucire a robinetului este suficientă pentru

a curma şuvoiul inspiraţiei. Aşa se întâmplă şi cu onorabilul Galahad Threepwood. Recenta întâlnire neplăcută cu acea cunoştinţă din tinereţe, Pyke Puturosul de odinioară, nu durase mult, dar îl lăsase într-o stare de spirit neprielnică reluării muncii literare. Avea o fire binevoitoare şi îl zgândărea când nu era îndatoritor până şi cu Pyke Puturoşii din lume.

Să-l facă pe sărmanul Puturos să plece cu coada-ntre picioare nu era acelaşi lucru cu a-l refuza categoric pe, să zicem, scumpul de Basham Mârţoagă sau pe dragul de Freddie Cană, dar era îndeajuns să supere pe cineva căruia îi plăcea să se poarte cuviincios cu toată lumea şi care detesta să-i spună „Nu” chiar şi celei mai netrebnice dintre fiinţele Domnului. După plecarea lordului Tilbury, onorabilul Galahad lăsă în sertar manuscrisul vieţii lui. Fără a mai avea chef să-l şlefuiască sau să-l corecteze, el scoase un oftat îndurerat, alese un roman poliţist de pe raft şi părăsi camera.

După ce se opri în hol pentru a apăsa butonul soneriei şi a-i da instrucţiuni lui Beach, care îi răspunse, să îi aducă un whisky cu sifon pe pajişte, el se îndreptă spre refugiul lui favorit din spatele cedrului uriaş.

— Oh, Beach, zise el când majordomul sosi cu tava zornăitoare, îmi pare rău că te deranjez, dar mă întrebam dacă nu te superi să dai o fugă până în biblioteca mică şi să-mi aduci ochelarii pentru citit. I-am uitat, îi găseşti pe birou.

— Nu-i nici un deranj, domnule Galahad, zise îndatoritor majordomul. Mai doriţi şi altceva?

— Ştii cumva unde este domnişoara Brown?

— Nu, domnule Galahad. Domnişoara Brown lua o gură de aer pe terasă, puţin după prânz, dar de atunci n-am mai văzut-o.

— Bine, atunci. Numai ochelarii pentru citit.

Dedicându-se îndeletnicirii de a-şi obloji nervii zgândăriţi, onorabilul Galahad înghiţise deja probabil jumătate din conţinutul paharului său înalt când îl

remarcă pe majordom venind.

— Ce naiba ai acolo, Beach? întrebă el, pentru că celălalt părea cam prea împovărat să care numai o pereche de ochelari cu ramă de baga. Ăla nu-i manuscrisul meu?

— Ba da, domnule Galahad.

— Du-l înapoi, zise autorul cu o ţâfnă scuzabilă. Nu-l vreau. Doamne sfinte, am venit aici ca să uit de el.

Se întrerupse perplex. O ciudată expresie bulbucată se întindea pe chipul majordomului, iar jiletca umflată începu să tremure niţeluş. Onorabilul Galahad urmări fenomenul cu interes şi curiozitate.

— De ce îţi hâţâni burtica la mine, Beach?

— Sunt agitat, domnule Galahad.

— N-ar trebui atunci să porţi vestă de flanelă pe o vreme ca asta.

— Psihic, domnule.

— Pentru ce?

— Pentru siguranţa manuscrisului dumneavoastră, domnule Galahad. Majordomul îşi coborî vocea. Aş putea să vă aduc la cunoştinţă, domnule, ce s-a petrecut cu câteva clipe mai devreme, când m-am dus în biblioteca mică să vă aduc ochelarii?

— Ce?

— Chiar înainte să intru, am auzit pe cineva mişcându-se înăuntru.

— Zău? Onorabilul Galahad plescăi din limbă. Mi-aş dori teribil ca toţi să lase camera aia în pace. Se ştie că o folosesc pe post de birou personal.

— Exact, domnule Galahad. Nimeni nu are ce să caute pe acolo, atâta vreme cât vă aflaţi la Castel. Este un lucru de la sine înţeles. Şi tocmai de aceea am devenit dintr-o dată suspicios.

— Cum? Suspicios? Ce vrei să spui?

— Că cineva încerca să sustragă materialul pe care l-aţi scris, domnule.

— Ce?

— Da, domnule Galahad, şi am avut dreptate. M-am oprit pentru o clipă, zise vehement majordomul, şi apoi am deschis brusc uşa cu putere şi fără nici o prevenire. Domnule, l-am găsit acolo pe domnul Pilbeam, cu mâna vârâtă în sertarul deschis.

— Pilbeam?

— Da, domnule Galahad.

— Pe toţii sfinţii!

— Da, domnule Galahad.

— Ce-ai spus?

— Nimic, domnule Galahad. L-am privit.

— *El* ce a spus?

— Nimic, domnule Galahad, a zâmbit.

— A zâmbit?

— Un zâmbet vinovat şi firav.

— Şi apoi?

— Tot fără să vorbesc, m-am dus către birou, am luat materialul scris şi m-am îndreptat spre uşă. La uşă m-am oprit şi i-am aruncat o privire glacială. Apoi m-am retras.

— Splendid, Beach!

— Mulţumesc, domnule Galahad.

— Eşti sigur că încerca să-l fure?

— Foile erau practic în mâinile lui, domnule.

— Nu ar fi putut căuta vreo hârtie de scris sau aşa ceva?

Un bărbat cu conformaţia lui Beach nu putea să arate ca Sherlock Holmes ascultând teoriile tălâmbe ale doctorului Watson şi nici nu se cădea ca o persoană de rangul său social, într-o discuţie cu un superior, să-i răspundă aşa cum ar fi făcut Holmes. Doar un „Ptiu!” e posibil să-i fi tremurat pe buze, dar numai atât.

— Nu, domnule, zise el laconic.

— Dar motivul? Ce motiv ar putea avea prăpăditul ăsta să-mi fure manuscrisul?

Un aer de stânjeneală păru să pună stăpânire pe Beach. Şovăi.

— Îmi permiteţi să vorbesc liber, domnule Galahad?

— Nu mai debita tâmpemi, Beach. Să-ţi permit? N-am mai auzit asemenea aiureli. Păi, ne ştim de când eram copii, de patruzeci de ani.

— Mulţumesc, domnule Galahad. Atunci, dacă pot vorbi liber, aş vrea să recapitulez pe scurt circumstanţele deosebite care privesc această carte. În primul rând, îmi permiteţi să spun că sunt conştient de rolul ei nemaipomenit de important în chestiunea domnului Ronald şi a domnişoarei Brown?

Onorabilul Galahad tresări. Ştiuse dintotdeauna că majordomul stătea cu ochii-n patru şi urechile ciulite şi că, mai devreme sau mai târziu, afla aproape tot ce se petrecea la Castel, dar nu-şi dăduse seama că sistemul lui de servicii secrete era atât de eficient.

— Pentru a înfrânge opoziţia Înălţimii sale la căsătoria dintre domnul Ronald şi domnişoara Brown, aţi consimţit să renunţaţi să mai trimiteţi volumul de *Amintiri* pentru a fi tipărit — Înălţimea sa fiind ostilă publicării lui din cauza faptului că, în opinia ei, conţinutul i-ar fi jignit pe mulţi dintre prietenii săi — în special pe domnul Gregory Parsloe. E adevărat, domnule Galahad?

— Da.

— Motivul pentru care aţi făcut această concesie fiind că vă temeaţi ca nu cumva, fără acest control asupra acţiunilor ei, lady Constance să-l convingă *poate* pe Înălţimea sa să refuze să sprijine căsătoria?

— *Poate* e bine zis. Nu e nevoie să te sileşti, Beach. Vorbim între patru ochi. Nu-i nici un reporter cu noi. Putem să ne dăm arama pe faţă şi să ne rostim numele adevărate. Ce vrei să spui tu de fapt e că fratele meu Clarence e bleg ca o cârpă şi că dacă nu ar fi fost cartea asta a mea, atunci nimic n-ar fi putut-o opri pe Constance să-l bată la cap până când ar fi fost de acord să interzică o duzină de nunţi numai ca să fie lăsat în pace şi linişte.

— Exact, domnule Galahad. Nu mi-aş fi permis să descriu chestiunea cu aceste cuvinte, dar fiindcă aţi făcut-o dumneavoastră, îmi iau libertatea să subliniez că,

în circumstanţele pe care le-aţi zugrăvit, ar fi teribil de plăcut pentru lady Constance ca acest manuscris să fie furat şi distrus.

Onorabilul Galahad se ridică pus pe jar.

— Beach, ai nimerit-o! Individul ăla, Pilbeam, lucra pentru Connie!

— Dovezile par într-adevăr să ducă în această direcţie, domnule Galahad.

— Probabil Parsloe e în cârdăşie cu ei.

— Sunt convins de asta, domnule Galahad. Pot menţiona că, în seara ultimei noastre petreceri, Înălţimea sa, lady Constance, mi-a dat îngrijorată, instrucţiuni să îl chem la Castel pe sir Gregory prin telefon pentru o întâlnire urgentă. Înălţimea sa şi sir Gregory s-au închis în bibliotecă pentru puţin timp, iar apoi sir Gregory a ieşit, evident fremătând de emoţie, şi câteva clipe mai târziu l-am văzut purtând o discuţie serioasă cu domnul Pilbeam într-un colţ izolat al holului.

— Dându-i ordinul de luptă!

— Exact, domnule Galahad. Complotând. Importanţa incidentului mi-a scăpat pe moment, dar acum sunt încredinţat că asta s-a întâmplat.

Onorabilul Galahad se ridică în picioare.

— Beach, remarcă el emoţionat. Am mai spus-o şi înainte, o mai spun şi acum — meriţi greutatea ta în aur. Ai salvat situaţia. Ai salvat fericirea a două suflete tinere, Beach.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneţi asta.

— Spun asta. N-are sens să ne minţim. Dacă manuscrisul iese din joc, cei doi n-au nici cea mai mică şansă să se căsătorească, îl cunosc pe Clarence. Un tip formidabil — nu ţin la nimeni mai mult decât la el —, dar e incapabil din fire să înfrunte femei autoritare. Trebuie să luăm imediat măsuri ca să punem în siguranţă manuscrisul, Beach.

— Tocmai eram pe cale să vă sugerez, domnule

Galahad, că ar fi înţelept ca pe viitor să încuiaţi sertarul în care îl ţineţi.

Onorabilul Galahad clătină din cap.

— Nu-i de ajuns. Doar nu crezi că o femeie hotărâtă ca sora mea, Constance, în cârdăşie cu pungaşul ăsta mic şi hidos de detectiv, o să fie descurajată de un sertar încuiat? Nu, trebuie să ne gândim la ceva mai bun. Am găsit. Trebuie...

— Dar, domnule Galahad!

— Ce mai e?

— Dacă află lady Constance că hârtiile se află în posesia mea şi îmi cere să i le dau? Ar da naştere unei situaţii extrem de delicate, în care eu ar trebui să-i refuz categoric o asemenea cerere.

— Cum dracu' o să afle că-l ai? Nu vine niciodată în cămara ta ca să stea la taclale cu tine, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că nu, domnule Galahad, zise majordomul, tremurând la oribila viziune evocată de aceste cuvinte.

— Iar noaptea ai putea dormi cu el sub pernă. Nu există riscul ca lady Constance să vină şi să te învelească cu pătura când te vâri în pat, nu?

De această dată, sentimentele lui Beach îl făcură să nu reuşească decât să dârdâie în tăcere.

— Nu există alt plan, zise cu hotărâre onorabilul Galahad. Nu mai vreau să stau la discuţii. Iei manuscrisul şi îl pui undeva unde să fie în siguranţă. Fii bărbat, Beach.

— Prea bine, domnule Galahad.

— Chiar acum.

— Prea bine, domnule Galahad.

— Şi, bineînţeles, să nu sufli nimănui vreun cuvinţel.

— Prea bine, domnule Galahad.

Beach traversă încet pajiştea. Avea capul aplecat şi inima grea. În această clipă, un majordom mai neînfricat ar fi prezentat ceva din ţinuta galantă a unui soldat trimis să ducă depeşe în spatele liniilor inamice. Beach nu arăta aşa. Atitudinea lui semăna mult mai mult cu cea a unuia

dintre acei domni ghinionişti dintr-o sală de aşteptare a unei gări care, după ce au acceptat cu nechibzuinţă la patru şi jumătate să ţină în braţe bebeluşul unei necunoscute, se uită la ceas şi văd că este deja şase şi un sfert şi încă nici o şansă vizibilă să scape de povară.

Amurgul trimitea la plimbare această zi ameninţătoare. Sue, privind pe deasupra parapetului, deveni conştientă de o nuanţă suplimentară de sinistru în priveliştea de dedesubt. Venise ora când vârcolacii se împrăştie peste tot şi nu exista nici un motiv pentru care vârcolacii să nu se decidă să-i facă o vizită pe acoperişul unde se găsea. Ajunsese la concluzia că stătuse aici îndeajuns de mult timp. Zgomote lugubre chicoteau peste lume şi undeva, în depărtare, o bufniţă începuse să emită ţipătul ei de piază-rea. Tânjea după dormitorul său tihnit, să aprindă luminile şi să citească până venea vremea să se îmbrace pentru cină.

Era întuneric-beznă pe treptele de piatră care răsunau supărător sub picioarele ei. Cu toate acestea, deşi i se părea posibil ca în orice moment o mână îngheţată să apară din senin şi să-i atingă faţa, ea înfrunta cu curaj coborârea. Uşurarea pe care o simţi când degetele sale atinseră pe bâjbâite rigiditatea alinătoare a uşii a fost de scurtă durată. O clipă mai târziu, îi cedă locul panicii neputincioase a cuiva prins în capcană. Uşa era încuiată. O zbughi pe trepte în sus, înapoi pe acoperiş, unde măcar lumina ar fi ajutat-o să facă faţă nenorocirii.

Acum îşi amintea. Cu jumătate de oră mai devreme, un valet urcase şi dăduse jos steagul care flutura în timpul zilei deasupra Castelului Blandings. Nu o văzuse şi nici ei nu-i trecuse prin cap să-şi dezvăluie prezenţa, însă acum îşi dorea să fi făcut asta, pentru că, presupunând că nu mai era nimeni pe acoperiş, el îşi încheiase ritualul de seară încuind uşa.

Ceva atinse uşor obrazul lui Sue. Nu era chiar un

vârcolac, ci un liliac, dar şi liliecii sunt destul de nesuferiţi în amurgul unei zile apăsătoare. Emise un ţipăt ascuţit — şi, cu această ocazie, descoperi că nimerise fără să vrea peste metoda corectă a unei fete părăsite pe acoperiş de a atrage atenţia.

Se năpusti spre parapet şi începu să strige „Bună!” — la început cu o voce firavă şi sugrumată, fiindcă nimic nu sună mai stupid decât cuvântul „Bună!” zis la întâmplare în pustiu, fără nici un scop precis, apoi mai tare. Curând, căpătând mai mult entuziasm, ea începu să emită sunete de un volum considerabil. Atât de considerabil, încât Ronald Fish, care fuma posomorât în grădină, deveni conştient că auzea glasuri în noapte şi, după ce le ascultă câteva clipe, bănui că veneau dinspre acoperiş.

Se îndreptă spre cărarea care ocolea zidurile.

— Cine-i acolo?

— Of, Ronnie!

De două zile şi două nopţi, îndoieli plumburii şi griji negre îi roseseră ficaţii lui Ronald Fish. Otrava nu încetase să curgă prin venele lui. De două zile şi două nopţi, se gândea la Sue şi Monty Bodkin. De fiecare dată când se gândea la Sue, se perpelea în agonie, şi de fiecare dată când mintea scârbită i se întorcea la imaginea lui Monty Bodkin, se chinuia, dar la auzul acelei voci, inima îi zvâcni involuntar. Şi-o fi transferat ea sentimentele către Monty Bodkin, dar vocea ei rămăsese cel mai melodios sunet de pe pământ.

— Ronnie, nu pot să cobor.

— Eşti pe acoperiş?

— Da. Şi uşa e încuiată.

— Mă duc după cheie.

Şi în cele din urmă, ea auzi zdrăngănitul încuietorii, iar el apăru în capul scării.

Comportamentul lui, observă ea cu nelinişte, încă mai era în stil Eton sau Cambridge. Nimeni nu ar fi putut fi mai politicos.

— Ce prostie să rămâi încuiată aici.

— Da.
— Ai stat mult aici?
— Toată după-amiaza.
— E frumos aici când e frumos afară.
— Presupun că da.
— Deşi cam cald.
— Da.

Urmă o tăcere. Aerul apăsător îi împresura. În grădină bufniţa încă mai huhura.

— Când te-ai întors? întrebă Sue.
— Acum vreo oră.
— Nu te-am auzit.
— N-am venit prin faţă. M-am dus direct la grajduri. Am lăsat-o pe mama acasă la vicar.
— Da?
— A vrut să discute cu vicarul.
— Înţeleg.
— Nu l-ai cunoscut pe vicar, nu-i aşa?
— Încă nu.
— Îl cheamă Fosberry.
— Da?

Tăcerea se aşternu din nou. Privirea lui Ronnie cercetă acoperişul. Făcu un pas în faţă, se aplecă şi ridică ceva de jos. Era o pălărie moale cu borurile lăsate.

Îngână o frântură de melodie.

— Monty a fost pe aici cu tine?
— Da.

Ronnie mai îngână câteva măsuri.

— Simpatic tip, zise el. Hai să coborâm, vrei?

Dacă o iei la dreapta când ieşi pe poarta principală a Castelului Blandings şi mergi pe drum cam patru kilometri, o să vezi că ajungi în orăşelul Market Blandings. Aici se înalţă, dăinuind visător peste secole, o bijuterie în inima înverzită a Shropsire-ului. În întreaga Anglie nu întâlneşti un loc mai dulce. Artiştii care vin să picteze

casele lui cenuşii şi pescarii care dau cu undiţa la plătică în râul cel leneş sunt de acord cu acest lucru. Şi-ar râde de ideea că locul ar putea fi făcut mai plăcut ochiului şi şi-au râs de ea multe nopţi trăgând din pipă şi bând bere la halbă în Emsworth Arms.

Şi totuşi, în după-amiaza care a urmat evenimentelor povestite mai înainte, se întâmplă miracolul. Farmecul tihnit al acestei străzi principale străvechi a fost sporit pe neaşteptate de apariţia unui bărbat asemănător unei divinităţi, cu un melon pe cap, care a păşit afară dintr-o tutungerie parcă desprinsă dintr-o lume de odinioară. Era Beach, majordomul. În scopul de a-şi disciplina trupul rotofei, el venise pe jos de la Castel pentru a-şi cumpăra ţigări. Acum stătea pe trotuar, făcându-şi curaj pentru călătoria de întoarcere.

Isprava atletică nu îi mai surâdea atât de tare ca în urmă cu trei sferturi de oră în cămara lui. Plimbarea lungă de patru kilometri îi pusese la încercare limitele rezistenţei. Mai mult, nici nu era o vreme potrivită pentru maraton. Dacă în ziua precedentă fusese apăsătoare, acum era caniculară. Nori furioşi se îngrămădeau pe cerul arămiu. Nici o adiere nu clintea copacii. Caldarâmul degaja valuri aproape vizibile de căldură şi peste toate acestea părea să planeze o negură sulfuroasă şi ameninţătoare. Dacă nu se punea de o furtună, de o grozăvie de furtună, până la lăsarea serii, atunci Beach se înşela amarnic. Îşi dădu jos pălăria, scoase o batistă, îşi tamponă fruntea, îşi puse la loc pălăria, îşi puse la loc batista şi spuse „Uuf! Să-ţi disciplinezi trupul e nemaipomenit, dar există şi nişte limite”. O dorinţă arzătoare de a bea bere îl năpădi pe Beach.

Cu greu s-ar fi putut găsi într-un loc mai potrivit pentru a-şi împlini hatârul. Idealul spre care aspiră toţi întemeietorii oraşelor englezeşti este să le înzestreze cu câte o cârciumă pentru fiecare locuitor în parte, iar cei din Market Blandings nu fuseseră mai delăsători. De unde stătea Beach, se puteau zări nu mai puţin de şase

asemenea aşezăminte. Faptul că el alese Emsworth Arms nu trebuie să ne facă să credem că avea ceva împotriva crâşmelor Snopul de grâu, Liniştea căruţaşilor, Gândacul şi pana, Copca la ţanc, şi Jucătorii veseli de cricket, îl alesese fiindcă se întâmpla să fie cel mai apropiat.

Totuşi fusese o alegere sănătoasă. Sfatul pe care i l-ai da unui tânăr la începutul vieţii sale este că, dacă soseşte la Market Blandings într-o după-amiază toridă, să se ducă la Emsworth Arms. Acolo se găsesc contra cost lucruri bune şi, dintre toate hanurile admirabile din oraş, posedă cea mai mare şi mai umbroasă grădină. Verde şi îmbietoare, presărată cu mese rustice şi pavilioane tihnite, se întinde tocmai până la malul râului, astfel încât băutorul fericit, tânjind deja în mod plăcut după bere, se poate *alege cu o* sete nouă şi mai arzătoare urmărind cu privirea familiile care alunecă încetişor pe apă în bărci, într-o zi cu adevărat caniculară, un tată, trudind de unul singur la ramele unei ambarcaţiuni încărcate până la refuz cu o nevastă, o soră a nevestei, o verişoară prin alianţă, patru copii, un câine şi un coş de picnic, poate da de furcă atât de straşnic celor de la Emsworth Arms, încât să le căpieze pe chelneriţele de sezon, scoţându-le din răbdări.

Tocmai într-unul dintre aceste pavilioane îşi duse Beach halba. De obicei se aşeza acolo când circumstanţele îi permiteau să viziteze Emsworth Arms, pentru că, având o reputaţie de întreţinut, prefera singurătatea când îşi potolea setea. Nu era un tânăr lacheu-adjunct iresponsabil care putea să se ducă şi să se înghesuie cu băieţii în camera din spate. Acest pavilion se afla la capătul cel mai îndepărtat al grădinii, ascuns privirii ignoranţilor de un brâu de tufişuri.

De aceea într-acolo se îndreptă Beach. În pavilion nu era nimeni, însă nu intră, fiindcă avea oroare de urechelniţe şi le bănuia prezenţa în acoperişul de paie. În schimb, îşi trase un scaun la o masă din spatele pavilionului şi, afundându-se în el, pufăi, sorbi şi cugetă. Şi cu

cât cugeta mai mult, cu atât îi displăcea mai mult la ce cugeta.

De regulă, când membrii Familiei i se confesau, solicitându-i ajutorul în vreo problemă, oricât de mică ar fi fost, Beach se simţea mândru şi bucuros deopotrivă. Motto-ul lui era „De serviciu”. Dar nu putea să nege în sinea lui că Familia avea uneori tendinţa să meargă prea departe. Cel mai bun exemplu neîndoielnic fusese când domnul Ronald, după ce o furase pe Împărătească şi o pitise într-o colibă părăsită din pădurea de vest, îl îndu-plecase să-l ajute să o hrănească. Însărcinarea actuală nu era o corvoadă atât de sinistră ca aceea, totuşi nu putea să-şi înăbuşe gândul că onorabilul Galahad, când îl numise păzitorul unui obiect atât de important precum manuscrisul *Amintirilor*, depăşise limita rugăminţilor pe care o persoană le putea adresa unui majordom. Nu puteai cere unui majordom, indiferent cât de dornic de a face pe plac ar fi, să-şi asume o asemenea respon-sabilitate, credea el. Îl speria să se gândească ce însemna să păzească manuscrisul, şi medită asupra acestor lucruri cu o tulburare crescândă aproape cinci minute, când zgomotul unor paşi târşâiţi pe lemn îi aduse la cunoştinţă că nu mai avea oaza favorită numai pentru el. Unul sau mai mulţi indivizi intraseră în pavilion.

— Putem discuta aici, zise o voce şi un scaun scârţâi ca şi cum un trup masiv îşi lăsase greutatea pe el.

Şi, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile. Lordul Tilbury era cel care tocmai se aşezase şi era posesorul unuia dintre cele mai masive trupuri din Fleet Street.

Când, cu câteva minute în urmă, meditând în holul de la Emsworth Arms, îl zărise pe Monty Bodkin intrând pe uşa principală, primul gând al lordului Tilbury fusese să găsească un adăpost tihnit unde să poată discuta nestingheriţi. Se vedea că tânărul are multe de spus şi nu avea de gând să-l lase să vorbească într-un loc unde o duzină de flăcăi din Shropshire l-ar fi putut auzi.

Minţile măreţe gândesc la fel. Beach, care îşi dorise un

pahar discret de bere, şi lordul Tilbury, căruia îi repugna să discute despre lucruri intime şi personale în holul unui hotel, ajunseseră amândoi la concluzia că aveau şansele cele mai mari să-şi găsească solitudinea desăvârşită la capătul grădinii. Prin urmare, reducându-şi la tăcere tânărul prieten printr-un gest autoritar, Înălţimea sa îl condusese până la acel pavilion îndepărtat.

— Ei bine, zise el după ce luă loc, ce e? Lui Beach, care era aşezat confortabil pe scaun şi se pregătea să asculte conversaţia cu ceva din aerul unui critic dramatic nonşalant care priveşte cortina ridicându-se, i se păru că acea voce îi este vag cunoscută. Avea sentimentul că o mai auzise cândva, dar nu îşi amintea când şi unde, însă nu întâmpină nici o dificultate în a o recunoaşte pe cea care îi răspundea acum. Replica verbală a lui Monty Bodkin, când îşi simţea sufletul profund zdruncinat, era marcată de o amprentă proprie lui, conţinând ceva din tonalitatea behăitului unei oi amestecat cu încă ceva amintind de lătratul unui lup de preerie.

— Ce e? Asta-i bună!

În acest moment, sufletul lui Monty era peste măsură de zbuciumat. De dimineaţă, de la micul dejun, acest tânăr, aidoma lui sir Gregory Parsloe, încercase întreaga gamă a sentimentelor. O înregistrare ilustrată a speranţelor şi deznădejdilor lui ar fi arătat ca o foaie de observaţie a febrei.

La început, în timp ce mânca peşte afumat şi bea cafea, se simţise vesel şi optimist. I se păruse că zeiţa Fortuna — bătrâna Fortuna — îl ducea pe drumul cel bun. Tot ce avea de făcut pentru a obţine slujba pe un an întreg, ceea ce i-ar fi permis să o câştige pe Gertrude Butterwick, era să se năpustească în biblioteca mică şi să ia manuscrisul din biroul în care, aşa cum îl asigurase lordul Tilbury, se odihnea.

Prin urmare, simţindu-se la fel de minunat ca un fluturaş şi năpustindu-se, aşa cum plănuise, el se prăbuşi, ca Lucifer, din rai în iad. Drăcovenia aia nu era acolo. Cu

alte cuvinte, Fortuna îşi bătuse joc de el.

Şi uite cum neghiobul ăsta bătrân stătea acum în faţa lui şi spunea „Ce e?”

— Asta-i bună! repetă el. Are haz! O, foarte nostim, zău aşa.

După cum am mai spus, lordul Tilbury nu se dăduse niciodată în vânt după Monty, iar în actuala lui stare de spirit, îl plăcea mai puţin ca oricând.

— De ce ai vrut să mă vezi? întrebă el concis şi posac.

— De ce credeţi că am vrut să vă văd? îi replică Monty cu o voce ascuţită. Evident din cauza drăciei ăleia de manuscris al lui Gally pe care mi-aţi spus să-l şterpelesc, zise el cu un râset amar, iar Beach, după ce tresări înfiorat, o singură dată, asemenea unei balene străpunse de harpon, adoptă o ţinută ţeapănă pe scaun, cu ochii bulbucaţi ca agrişele şi berea îngheţându-i — cum s-ar spune — pe buze.

Nici lordul Tilbury nu era mai puţin impresionat. Nici unui conspirator nu-i convine când complicele zbiară secrete importante ca din gură de şarpe.

— Şş!

— Of, nu ne aude nimeni.

— Totuşi, te rog, nu mai ţipa. Unde e manuscrisul? L-ai luat?

— Bineînţeles că nu.

Lordul Tilbury simţea cu jale că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Îşi dădea acum seama cât de idiot fusese să lase o misiune atât de delicată pe mâinile unui filfizon. Dintre toate păturile societăţii, filfizonii, când se pune problema să se ocupe de misiuni delicate, sunt cei mai ageamii. Caută în cărţile de istorie de la un capăt la altul, medita lordul Tilbury, şi tot n-o să găseşti măcar un exemplu de filfizon care să fi înfăptuit cu succes ceva, în afară de a mânca, a dormi şi a învăţa paşi noi de dans.

— E cam prea de tot... zbieră Monty.

— Şşt!

— E cam prea de tot, repetă Monty, coborându-şi vocea

până la un mormăit conspirativ. Să dai speranţe cuiva numai pentru a le călca apoi în picioare, ăsta-i felul în care văd eu lucrurile. De ce aţi vrut să mă puneţi pe jăratic spunându-mi că obiectul se află în birou?

— Nu e? zise lordul Tilbury descumpănit.

— Nici urmă.

— Poate nu te-ai uitat bine.

— Uitat bine!

— Şşt!

— Bineînţeles că m-am uitat bine. N-am omis nici un colţişor. Am cercetat toate variantele.

— Dar l-am văzut pe Threepwood când l-a pus acolo.

— Ei, taci!

— Nu mai spune „Ei, taci”. Îţi zic că l-am văzut cu ochii mei punând manuscrisul în sertarul din dreapta sus al biroului.

— Ei bine, probabil că l-a mutat. Acum nu mai e acolo.

— Atunci e în altă parte.

— Nu m-aş mira. Dar unde?

— Ai fi putut afla foarte uşor.

— Ei, nu zău.

— Nu mai spune „,Ei, nu zău”.

— Păi, şi ce *pot* spune, pe toţi dracii? Mai întâi îmi tot urlaţi „Şsst” de fiecare dată când deschid gura, apoi îmi ziceţi să nu mai spun „Ei, taci”, şi acum mă cicăliţi când remarc „Ei, nu zău”. Presupun că v-ar plăcea numai, spuse Monty şi se vedea limpede că era tulburat până-n măduva oaselor, să îmi cumpăr un halat din flanelă şi un hârleţ şi să devin un afurisit de călugăr trapist.

Această răbufnire spirituală iscă o discuţie destul de confuză. Lordul Tilbury spuse că nu-şi propune să permită unui filfizon tânăr să vorbească cu el pe un asemenea ton, în timp ce Monty, din partea lui, îşi dorea să afle pe cine numea lordul Tilbury filfizon. Apoi lordul Tilbury zise că Monty era un mototol, iar Monty spuse Păi, pe toţi dracii, chiar lordul Tilbury îi zisese să fie manglitor şi lordul Tilbury spuse că el nu zisese „manglitor”, ci

„mototol”, iar Monty întrebă: Ce înseamnă mototol şi lordul Tilbury îl lămuri că prin cuvântul „mototol” a vrut să descrie un imbecil incompetent, molâu, prăpădit şi care nu face două parale. Adăugă că până şi un ţânc de şase ani ar fi reuşit să găsească manuscrisul, iar Monty, într-un mod uimitor de comun acord cu el, îi făcu oferta fermă să dea oricărui ogar din Anglia un şiling dacă ar izbuti să se ocupe mai bine ca el de chestiune, când cearta se opri la fel de brusc cum începuse. Glasuri de copii începură să gângurească în apropiere şi era limpede că unul dintre grupurile de pe râu se întorcea de la picnic.

— Fui! spuse lordul Tilbury, oarecum în maniera bufniţei posomorâte din *Elegia* lui Gray răspunzând unei provocări similare.

Una dintre vocile de copil vorbi:

— Tati, e cineva acolo, încă una îi urmă:

— Mami, e cineva acolo.

Timbrul mai grav al unui adult de gen masculin se făcu auzit.

— Emily, e cineva acolo.

Şi apoi vocea unui adult de gen feminin.

— Of, Doamne. Ce păcat! E cineva acolo.

Conspiratorii păreau să ţină seama de o aluzie plină de tact când o auzeau. La urechile lui Beach ajunse sunetul unor trupuri umane în mişcare. În consecinţă, din cauza faptului că pavilionul părea că intrase sub stăpânirea unei trupe de elefanţi dresaţi, trase concluzia că ocupaţia decursese conform planului.

Mai rămase aşezat câteva minute apoi, grăbindu-se spre han, îi ceru voie proprietarului să-i folosească telefonul pentru a-l chema pe Robinson cu taxiul de la gară. Era hotărât. Nu se va linişti nici o clipă până nu va ajunge înapoi în cămara lui, de pază. Taxiul gării îi mânca din economii, pentru că Robinson, la fel ca toţi cei care deţin monopolul, cerea un preţ mare, dar dacă îl ducea la Castel înaintea lui Monty, atunci cheltuia cu folos jumătate de coroană.

— Taxiul lui Robinson e afară, domnule Beach, zise proprietarul, amuzat de coincidenţă. Un domn a telefonat după el acum câteva minute. Şi el se duce la Castel. Poate că vă ia şi pe dumneavoastră, îl puteţi ajunge din urmă dacă o luaţi la goană.

Beach nu o luă la goană. Chiar dacă fizicul i-ar fi permis o asemenea ispravă, conştiinţa rangului său i-ar fi interzis-o, dar merse în pas vioi şi reuşi să iasă pe uşa din faţă chiar când Monty îşi lua rămas bun de la un bărbat scund şi bondoc în persoana căruia îl recunoscu pe lordul Tilbury, care venise la Castel cu o zi în urmă pentru a-l vizita pe domnul Galahad. Deci el era cel care îl instigase pe tânărul domn Bodkin la tâlhării!

Pentru o clipă, această descoperire îl zdruncină atât de straşnic pe majordom, încât îi cam luă piuitul. Că baroneţi precum sir Gregory Parsloe angajau trepăduşi pentru a fura hârtii importante fusese o lovitură îndeajuns de năucitoare, că nobili de rang mai înalt se înjoseau comportându-se în acelaşi fel mârşav îi zguduia din temelii viziunea asupra lumii. Apoi îl podidi un gând reconfortant. Acest lord Tilbury, îşi aminti el, fusese ridicat în rang parcă de curând. Nu te poţi aştepta la un standard moral înalt de la un ţopârlan *(hoi pollni)* care a nimerit pe lista cu titluri nobiliare de ziua de naştere a reginei.

Îşi regăsi vocea.

— O, domnule Monty Bodkin. Scuzaţi-mă, domnule.

Monty se răsuci.

— Ei, bună, Beach.

— Îmi îngăduiţi, domnule, să vă cer permisiunea de a împărţi acest vehicul cu dumneavoastră?

— Da. E destul loc pentru toţi. Ce faci prin părţile astea, Beach? Îţi astâmperi setea, hă? Chefuri la bodegă, nu?

— Am venit pe jos de la Castel să cumpăr ţigări de la tutungerie, domnule, replică cu demnitate Beach. Şi cum după-amiaza s-a dovedit cam obositoare...

— Ştiu, ştiu, spuse compătimitor Monty. Păi, hopa sus,

dragul meu armăsar veştejit.

Cu altă ocazie, Beach s-ar fi simţit jignit de o asemenea adresare, şi ar fi arătat-o prin purtarea sa, dar exact când era pe punctul să-şi îndrepte spinarea şi să-i arunce o privire glacială, îi căzu din întâmplare sub ochi lordul Tilbury, care se retrăsese în umbra hanului.

Când se căsătorise cu fiica lui Donaldson — Biscuiţi pentru câini, din oraşul Long Island, N.Y., şi plecase mai apoi în America, onorabilul Freddie Threepwood, fiul mai mic al lordului Emsworth, care adunase în zilele burlăciei sale ceea ce era unanim recunoscută ca fiind cea mai bună colecţie de romane poliţiste din Shropshire, îi lăsase moştenire lui Beach cărţile. Iar majordomul, în timpul său liber, concepea un soi de studiu asupra literaturii poliţiste contemporane.

Lordul Tilbury, meditând acolo cu braţele împreunate, îi amintea de Bărbatul cu Sprâncenele Strâmbe din *Teroarea de la Casterbridge.*

Tresărind violent, Beach se sui în taxi.

Când doi indivizi copleşiţi de griji, din care unul tocmai descoperise că al doilea are tendinţe criminale, merg împreună cu maşina într-o după-amiază toridă, conversaţia nu decurge prea fluent. Monty urzea planuri şi strategii, iar Beach, când nu simţea o silă îngrozitoare faţă de acest descreierat, se întreba de ce îl numise „armăsar veştejit”. În consecinţă, tăcerea se aşternu curând în taxiul gării şi dură până când se opriră în faţa uşii principale a Castelului. Aici Monty coborî, iar taxiul îl duse pe Beach la intrarea din spate. Pe când se dădea jos şi îi plătea lui Robinson, majordomul deveni conştient că simte un respect involuntar faţă de minţile viclene şi diabolice ale infractorilor care, după ce se oferă să te ia cu taxiul, coboară primii şi te lasă pe tine să plăteşti. Se năpusti spre cămăruţa sa. Raţiunea îi spunea că manuscrisul trebuia să se afle încă în sertarul unde îl pusese, dar nu respiră uşurat până când nu-l văzu cu propriii lui ochi. Îl scoase afară şi pe urmă se opri

nehotărât. În cămară era o atmosferă înăbuşitoare şi tânjea să stea în aer liber, pe scaunul lui favorit de lângă tufişul de dafin, aproape de intrarea din spate. Cu toate acestea, nu se putea destinde satisfăcut acolo, departe de preţioasa sa povară.

Întotdeauna există o soluţie. Câteva clipe mai târziu, îşi dădu seama că toată îngrijorarea putea fi prevenită dacă lua manuscrisul cu el. Aşa şi făcu. Apoi, tolănindu-se în şezlong, îşi aprinse una dintre ţigările pe care se străduise atât să le procure şi se adânci în gânduri.

Avea faţa ca o lună plină şi gravă, buzele strânse. Situaţia, se gândi el, devenise prea complicată ca să poată sta liniştit.

Opiniile majordomilor cărora li s-au dat în grijă hârtii importante şi care află că există prin jur persoane care vor să le fure sunt întotdeauna clare şi precise, în general vorbind, un majordom care se găseşte într-o asemenea situaţie poate ţine piept cu destulă tărie pericolului unei şlehte de presupuşi hoţi. Probabil că nu i-ar plăcea, dar poate să strângă din dinţi şi să îndure, însă dacă mai adaugi o şleahtă, treaba tinde să-i scape de sub control.

Cercetările lui Beach în biblioteca moştenită de la onorabilul Freddie Threepwood îl făcuseră foarte sensibil la subiectul Şlehtelor. În majoritatea volumelor din colecţie, Şlehtele jucau un rol important, iar el ajunsese să se teamă de ele şi să le deteste. Iar aici, la Castelul Blandings, încă orbecăind prin beznă, dar capabili în orice moment să-şi abată atenţia vătămătoare asupra lui, se aflau două şlehte — a lui Parsloe şi a lui Tilbury. Asta îl punea pe gânduri pe majordom.

Pentru a-şi scoate din minte asemenea reflecţii, începu să citească manuscrisul. Având o fire curioasă, dintotdeauna îşi dorise acest lucru, iar acum părea să aibă o ocazie excelentă. De aceea, răsfoind la întâmplare cartea şi ajungând la mijlocul Capitolului şase *(Cluburile de noapte ale anilor '90),* se afundă într-o anecdotă hazlie despre episcopul de Bangor, pe vremea când era student

la Oxford şi, în ciuda grijilor sale, se porni numaidecât să chicotească încetişor, asemenea unui ceainic imens care dă în clocot.

Tocmai în acest moment, Percy Pilbeam, care până atunci fumase ţigări în curtea grajdurilor, se ivi de după colţ, mergând agale.

Curtea grajdurilor era locul unde preferase să se ducă încă de la sosirea lui la Castel. Fiind un automobilist pasionat, îi plăcea să discute cu Voules, şoferul, despre garnituri, supape şi altele, şi, în plus, locul i se părea liniştitor pentru că se găsea în afara traiectoriilor surorilor şi nepoţilor gazdei sale. Nu te întâlneai acolo cu lady Constance Keeble, nu te întâlneai acolo cu lady Julia Fish şi nu te întâlneai acolo nici cu fiul lady-ei Julia Fish, Ronald. Iar pentru Percy Pilbeam toate acestea erau îndeajuns să transforme orice loc într-un Paradis.

Îl atrăgea curtea grajdurilor şi pentru că i se părea un loc în care putea să mediteze.

Meditase multicel în ultimele două zile. Unui detectiv particular care se respectă îi este întotdeauna lehamite să admită că se simte buimac, dar exact buimăceala îl năpădise pe Pilbeam încă de când, în decursul celei de-a doua vizite în biblioteca mică, descoperise că manuscrisul pe care fusese însărcinat să-l fure nu se mai găsea în birou. Ca şi Monty, se simţea pierdut. Era foarte uşor, îşi zise el amarnic, pentru de-alde Keeble să spună în stilul ei impacientat, gen ducesa-care-vorbeşte-cu-un-vierme, că trebuie să fie pe undeva şi că pur şi simplu se miră că încă nu l-a găsit. Chestia era că putea fi oriunde. Fără îndoială că, dacă ar fi avut un mandat de percheziţie de la Scotland Yard, o trupă de vraci africani şi un timp nelimitat la dispoziţie, ar fi izbutit să-l găsească. Dar nu avea.

O antipatie bine conturată faţă de lady Constance Keeble încolţise în Percy Pilbeam încă din prima clipă când o văzuse. În vreme ce dădea colţul medita la atitudinea ei dispreţuitoare şi nesuferită. Şi tocmai

ajunsese la concluzia, aşa cum i se întâmpla deseori în asemenea ocazii, că avea nevoie de o săpunealã zdravănă şi temeinică, când sunetul unui râset exploziv, răsunător şi fabulos îl smulse pe neaşteptate din reverie. Tresări şi, privind în sus, zări iţindu-se deasupra şezlongului, la câţiva metri în faţa lui, o căpăţână de forma unui ou pe care o recunoscu drept a lui Beach, majordomul.

Vă amintiţi că l-am lăsat pe Beach chicotind încetişor. Şi, pentru câteva minute, se mulţumi să chicotească încetişor, dar într-o carte de genul *Amintirilor* onorabilului Galahad Threepwood, cititorul dă cu siguranţă mai devreme sau mai târziu peste vreun paragraf fierbinte, vreo supremă expresie a artei autorului care îi pretinde un omagiu mai energic. Ceea ce citea Beach acum era povestea despre sir Gregory Parsloe-Parsloe şi creveţii.

— HA... HĂĂ...HOO! hohotea el.

Pilbeam rămase ca trăsnit. Nu avea o experienţă bogată cu majordomii şi nu-şi amintea să mai fi auzit vreodată vreun majordom râzând — nicidecum să râdă într-o manieră atât de extraordinară, trimiţându-şi demnitatea pe apa sâmbetei şi aparent fără să se sinchisească de tensiunea arterială mare sau de stabilitatea nasturilor de la jiletcă. Imediat după ce şocul iniţial care îl împietrise trecu, o curiozitate arzătoare îl prinse în ghearele ei. Se trase mai aproape, minunându-se. Se furişă tiptil în spatele şezlongului, înnebunit să vadă ce provocase o asemenea izbucnire fără precedent.

În următoarea clipă, se pomeni uitându-se la manuscrisul *Amintirilor* onorabilului Galahad.

Îl recunoscu numaidecât. Încă de la ultima încercare de furt, pe care o zădărnicise acelaşi majordom, forma şi aspectul manuscrisului i se întipăriseră în memorie. Şi chiar dacă nu recunoştea acel scris dezordonat, cele două rânduri pe care le citise înainte de a emite un ţipăt involuntar i-ar fi dezvăluit ce era obiectul care îi căzuse sub ochi.

— Oiii! zise Pilbeam, incapabil să se abţină.

Beach zvâcni violent, se răsuci şi, privind în sus, zări la câţiva centimetri de ochii lui mutra conducătorului principal al sinistrei Şlehte Parsloe.

— Oiii! exclamă la rândul său, iar şezlongul, ca şi cum ar fi fost de partea lui, scoase şi el un sunet similar. Apoi, cedând presiunii, se întinse lat pe pământ.

Chiar şi în cele mai avantajoase condiţii, situaţia ar fi fost jenantă. Circumstanţele speciale o ridicau la rangul de catastrofală. Pilbeam, care nu mai văzuse vreodată un majordom căzând dintr-un şezlong, rămase fără piuit, în timp ce Beach, cu inima bătându-i periculos, rămase la fel de mut. Înţepenise de groază. Că inamicul izbutise deja să-l dibuiască părea să sugereze o şiretenie mai presus de puterile umane.

Se ridică ţinând strâns manuscrisul în scobitura spatelui, asta dacă se putea spune că spatele lui avea vreo scobitură, şi începu să se retragă domol înspre casă. Continuând să meargă îndărăt, se izbi de o sculptură de piatră şi, cu o uşurare nemărginită, constată că se afla la un pas de uşa din spate. Cu o ultimă privire stăruitoare care ar fi ofensat un şarpe mai simţitor, el se năpusti înăuntru, lăsându-l pe Pilbeam holbându-se ca într-un vis.

Aproape exact în aceeaşi clipă în care majordomul ajunse la adăpostul cămării sale, Monty Bodkin, plimbându-se meditativ pe terasă, îşi aminti ruşinat şi plin de remuşcări că îl lăsase pe Beach să plătească taxiul.

Te poţi uita la Monty Bodkin cu mândrie în suflet. Cei mai mulţi tineri în locul lui ori ar fi respins gândul cu un nepăsător „Şi ce dacă”, ori cu remarca şi mai infamă că a avut norocul să câştige o jumătate de coroană, ori şi-ar fi pus în gând să-i dea banii tipului cândva în viitor. Pentru că în ceea ce priveşte datoriile, tânărul de azi oscilează între a refuza cu îndârjire să le plătească şi a le amâna.

Însă, într-o epocă permisivă, Monty Bodkin avea morala sa. Pentru el, această obligaţie era o pată pe blazonul familiei Bodkin pe care trebuia s-o şteargă neîntârziat.

Şi aşa se întâmplă că Beach, răsuflând din greu după recenta ciocnire cu Şleahta Parsloe şi atât de zăpăcit încât nu auzi uşa deschizându-se, deveni brusc conştient de o respiraţie şuierată în vecinătatea urechii stângi şi descoperi că omul de bază al Şlehtei Tilbury îi invadase fortăreaţa.

Acest moment ar fi pus la grea încercare moralul unui erou dintr-un roman de spionaj. Îl făcu pe Beach să se simtă aidoma unui iepure nu cu o hermină, ci cu o întreagă haită de hermine pe urmele lui. Stătuse relaxat. Acum ţâşni ca din puşcă şi, înşfăcând manuscrisul într-o manieră devenită deja familiară, rămase pe loc strângându-l la pieptul palpitând.

Monty, care, la fel ca Pilbeam, reacţionase violent la descoperirea cu totul neaşteptată că obiectul preţios se găsea în posesia majordomului, a fost primul care a revenit la normal.

— Hei! zise el. Mi-e teamă că te-am speriat, nu?

Beach continuă să gâfâie.

— Am venit să-ţi aduc banii pentru taxi.

Beach, deşi n-avea nici o tragere de inimă să-şi desprindă măcar o mână de pe manuscris, nu rezista în faţa jumătăţilor de coroană, întinzând prudent o mână, el acceptă moneda, o vârî în buzunar şi apucă din nou manuscrisul, aproape dintr-o singură mişcare.

— Cred că te-am speriat, îmi pare rău. Ar fi trebuit să îmi anunţ prezenţa.

Urmă o tăcere.

— Văd că ai acolo cartea domnului Galahad, zise Monty cu o nepăsare cam trasă de păr.

Lui Beach i se păru şi mai trasă de păr. Manevrele lui ţinteau uşa, iar acum făcu un pas târşit în acea direcţie.

— Îmi închipui că e bunicel. Uite ceva ce mi-aş dori tare mult să citesc, zise Monty.

Beach ajunsese acum la uşă şi gândul că drumul spre siguranţă era liber în spatele lui îl ajută să-şi recapete cumpătul. Sentimentul că fusese prins în capcană îl

părăsise şi o furie îndreptăţită şi înverşunată îi luă locul. Se zgâi la Monty, respirând şuierător. Un soi de negură se lăţise peste ochii lui, făcându-i să semene cu două băltoace de sos rece.

— Presupun că n-ai putea să mi-l împrumuţi, nu?

— Nu, domnule.

— Nu?

— Nu, domnule.

— Nu vrei?

— Nu, domnule.

Urmă o pauză. Monty tuşi. Beach, cuprins de un fior lăuntric, simţea că nu auzise niciodată ceva mai execrabil şi mai strigător la cer. Monty îl uimise, întotdeauna îl considerase un tânăr respectabil şi cumsecade. Putea numai să presupună că se înhăitase cu persoane nepotrivite încă de când fusese un vizitator obişnuit la Castel.

— Aş da mult să citesc chestia aia, Beach.

— Într-adevăr, domnule?

— De fapt, zece lire.

— Într-adevăr, domnule?

— Sau mai bine douăzeci.

— Într-adevăr, domnule?

— Şi când zic douăzeci, explică Monty, spun de fapt douăzeci şi cinci.

Teamă mi-e că lumea modernă şi sofisticată şi-a pierdut niţeluş atracţia pentru o asemenea scenă, atât de mult admirată de o generaţie mai vârstnică, în care Virtutea, ridicându-se pe vârfuri ca să pară mai înaltă, îşi exprimă dispreţul când este ispitită cu aur. Totuşi până şi cei mai cinici şi mai încercaţi n-ar fi putut să nu se înfioare dacă l-ar fi văzut acum pe Beach. Arăta ca desprins dintr-un grup de statui simbolice — Cetăţeanul Bun Refuzând Să Accepte Mită De La Afacerişti Bogaţi Interesaţi Să încheie Contractul Pentru Noul Sistem Interurban De Tramvaie —sau ceva în genul ăsta. Privirea lui era aspră, jiletca îi tremura, iar când vorbi, o făcu cu o

răceală politicoasă.

— Regret, domnule, dar nu mă aflu în poziţia să vă împlinesc dorinţa.

Şi cu o ultimă privire, cam de acelaşi calibru cu cea pe care i-o aruncase lui Percy Pilbeam, se îndreptă cu hotărâre spre Camera Menajerei, lăsându-l pe Monty adâncit în gânduri.

Deseori, când cineva cu forţa mentală a lui Monty Bodkin se adânceşte în gânduri, nu se petrece absolut nimic. Maşinăria zbârnâie niţeluş şi gata, dar în cazul acesta nu se întâmplă aşa. Iubirea este o forţă stimulatoare nemaipomenită, iar acum era ca şi cum Gertrude Butterwick ar fi apăsat cu piciorul ei gingaş pe acceleratorul creierului său, propulsându-l cu o viteză fără precedent. Rezultatul a fost că, după două minute de concentrare intensă, timp în care simţise de mai multe ori că o să-i explodeze capul, o idee a erupt din harababură, asemenea unui dop din gheizerul Old Faithful.

I se părea evident că, întrucât Beach devenise inexplicabil de scorţos, nu putea obţine nimic mai mult de unul singur. Chestiunea trebuia pusă în mâinile unui agent competent, iar individul la care voia să apeleze era fără nici o îndoială tipul ăla, Pilbeam.

Pilbeam, raţiona el, era un detectiv particular, prin urmare, misiunea ţinea de competenţa lui, pentru că furtul unor obiecte trebuia negreşit să fie o banalitate în viaţa de zi cu zi a unui detectiv particular. Din ceea ce îşi putea aduce aminte din lecturile lui, detectivii mereu erau chemaţi să fure diverse lucruri — scrisori compromiţătoare, planuri ale amiralităţii, rubine ale maharajahilor, câte şi mai câte. Fără îndoială, individul ar fi fost teribil de încântat de această însărcinare.

Plecă în căutarea lui şi îl găsi tolănit într-un fotoliu în fumoar. Avea vârfurile degetelor lipite unele de celelalte, observă aprobator Monty, întotdeauna un semn bun.

— Hei, Pilbeam, spuse el, ce-ai zice, în momentul de faţă, de niscaiva chestii secrete?

— Poftim?

— Dacă da, atunci am o slujbă pentru tine.

— O slujbă?

Ca şi Monty, Pilbeam gândise febril dar, cu creierul încordat şi pe zăpuşeala asta, nu se simţea într-o formă la fel de strălucită ca de obicei.

— Eşti *detectiv,* nu? zise Monty îngrijorat. Nu ţi-ai bătut joc de mine, nu-i aşa?

— Sigur că sunt detectiv. Cred că mai am pe aici o carte de vizită.

Monty studie cartea de vizită jegoasă şi toată îngrijorarea i se risipi. Agenţia de Investigaţii Argus. Nu se putea nega. Discreţie garantată. Mai mult. Adresa şi codul telegrafic: Pilgus, Piccy, Londra. Foarte convingător.

— Meserie, zise el. Păi, atunci să revenim, am o afacere pentru tine.

— Doriţi serviciile mele profesionale?

— Dacă ai timp acum să te ocupi de o chestiune, da. Bineînţeles, dacă te afli aici numai ca să te bucuri de o bine-meritată odihnă...

— Sigur. Aş fi încântat să vă ofer ajutorul pe cât îmi stă în putinţă. Poate îmi spuneţi despre ce e vorba.

Monty nu ştia exact cum să procedeze. Nu mai angajase până atunci vreun detectiv particular.

— Vrei să ştii cum mă cheamă?

— Nu vă numiţi Bodkin? zise uimit Pilbeam.

— Ba da. Precis. Negreşit. Numai că în toate povestirile pe care le-am citit tipul care se duce la un detectiv începe întotdeauna cu o polologhie despre cum îl cheamă, unde locuieşte, de unde a moştenit banii şi aşa mai departe. Câştigăm o grămadă de timp dacă sărim peste asta.

— Vreau numai faptele. Monty şovăi din nou.

— Sună atât de aiurea, spuse el timid.

— Poftim?

— Păi, ciudat, dacă preferi cuvântul ăsta. Nimeni n-ar spune altfel. Ciudat e cuvântul care îţi vine aproape instantaneu pe buze. E vorba de cartea aia a lui Gally

Threepwood.

Pilbeam tresări puţin.

— Hă?

— Da. Ştiai că a scris o carte?

— Mda.

— Păi... Monty chicoti... presupun că o să mă crezi un nătărău, dar vreau să pun mâna pe ea.

Pilbeam rămase tăcut pentru o clipă. Nu ştiuse că avea un adversar pe câmpul de bătaie şi nu era prea încântat să o afle.

— Crezi că sunt un nătărău?

— Deloc, zise Pilbeam, revenindu-şi în fire. Fără îndoială că aveţi motivele dumneavoastră.

Tocmai îl fulgerase ideea că, departe de a fi o veste incomodă, auzise de fapt o noutate îmbucurătoare. Presupunea, în mod greşit, că Monty, care cu siguranţă avea mulţi prieteni în poziţii înalte, fusese rugat de unul dintre aceştia să profite că stătea la Castel şi să distrugă cartea. Anglia, ştia, era doldora de inşi care, la fel ca şi Gregory Parsloe, voiau să distrugă Amintirile.

Situaţia începu să i se pară foarte favorabilă lui Percy Pilbeam. Trebuia numai să obţină manuscrisul şi s-ar fi găsit în poziţia fascinantă de a avea două pieţe pe care să-l pună în vânzare. Competiţia este sufletul Comerţului. Singurul lucru pe care şi-l doreşte un om de afaceri este să aibă mai mulţi inşi care să liciteze unul împotriva celuilalt pentru ceva.

— O, am motivele mele, zise Monty. Dar e o poveste lungă. Te deranjează dacă îţi spun numai că lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere?

— Cum doriţi.

— Chestia e că un anumit individ — pe care n-o să-l numesc — m-a rugat să pun mâna pe manuscrisul ăsta — din motive pe care n-o să le înşir — şi... ei bine, iată-mă aici.

— Bine, spuse Pilbeam, mulţumit că situaţia stătea aşa cum bănuise.

Monty continuă mai încrezător.

— Păi, asta-i tot, atunci. Şi acum să-ţi mai spun ceva. Tocmai am aflat că individul care are obiectul este...

— Beach, zise Pilbeam.

Monty încremeni de uimire.

— Ştiai?

— Sigur.

— Dar cum naiba...

— Păi, aşa, zise cu nepăsare Pilbeam, ca unul care are metodele sale.

Monty era acum convins că venise la cine trebuia. Tipul ăsta era ciudat. „Beach” spusese. Chiar aşa. Parcă i-ar fi citit gândurile.

— Da, asta e problema, continuă el de îndată ce nu se mai minună. Aici e piedica. Beach îl are şi se cramponează de el ca o lipitoare. Nu m-a lăsat să-l ating nici cu un deget, aşa că hiba, după cum văd eu lucrurile... Nu te deranjează că îţi prezint problema din punctul meu de vedere, nu?

Pilbeam flutură o mână îndatoritoare.

— Ei bine, atunci problema e, din punctul meu de vedere, zise Monty, cum mama dracu' o să scoatem obiectul de la netrebnicul ăsta?

— Mda.

— Ăsta e, cum s-ar zice, şpilul.

— Mda.

— Ai vreo idee ce e de făcut?

— O, da.

— Adică?

— Ei, aşa, zise Pilbeam, puţin înţepat. Monty îşi ceru mii de scuze.

— Înţeleg, înţeleg, zise el. Pe bună dreptate că nu vrei să-ţi trădezi secretul prea devreme. N-ar fi trebuit să întreb, îmi pare rău. Dar pot să las chestiunea pe mâinile tale cu toată încrederea, aşa cum s-ar spune, nu?

— Mda.

— Crezi că o să ţi-l împrumute ca să-l citeşti?

— În orice caz, nu mă îndoiesc că o să găsesc o metodă să intru în posesia lui.

Monty îl privi admirativ. Pe dinafară, Percy Pilbeam nu arăta ca un detectiv particular aşa cum şi l-ar fi imaginat el. Nu avea suficient din expresia aia distantă şi vigilentă, în schimb avea prea multă briantină în păr. Dar în ceea ce priveşte creierul, fără îndoială că era în regulă.

— Bag mâna-n foc că da, zise el. Nu poţi să conduci o afacere ca a ta fără să cunoşti una-alta. Îmi închipui că ai mai şterpelit şi alte chestii până acum.

— Am fost angajat de câteva ori să recuperez nişte hârtii de valoare şi altele, zise precaut Pilbeam.

— Ei bine, consideră-te acum straşnic angajat, zise Monty.

Aflat în siguranţă în Camera Menajerei, Beach şedea uitându-se pe geam la cerul mohorât. Pieptul încă i se mai ridica şi cobora aidoma unui ocean zbuciumat.

Prea crâncen, credea Beach, prea crâncen. Lucrurile deveneau încâlcite de-a binelea.

Mintea îi era copleşită pe deplin de dorinţa arzătoare să scape de hârtiile astea, a căror pază devenise o chestiune atât de primejdioasă. Vânătoarea începuse să fie prea istovitoare pentru un om cu tabieturi, căruia îi plăcea să ducă o viaţă tihnită.

Aproape orice pe lumea asta are două tăişuri. Să cazi dintr-un şezlong, de exemplu, este — din punct de vedere fizic — o experienţă dureroasă. Totuşi, chiar dacă are neajunsurile ei, trebuie să precizăm că înviorează mintea subiectului, zgâlţâie creierul. Împrejurării când aterizase cât era de lung pe vastul posterior al pantalonilor săi trebuie să-i atribuim iuţeala cu care lui Beach îi venise ideea ce părea să rezolve totul.

Găsise soluţia. Îi va da manuscrisul domnului Ronald. Acesta era custodele potrivit. Domnul Ronald era cel mai interesat de siguranţa lui. Mai mult, era tânăr. Şi, cu cât

cugeta mai mult la această chestiune dezagreabilă, cu atât mai abitir ajungea la concluzia că numai un tânăr ar izbuti să învingă Şleahta Parsloe şi Şleahta Tilbury. Bineînţeles, era necesar să îi ceară permisiunea onorabilului Galahad pentru a face acest pas. Dacă acţionai din proprie iniţiativă pe la spatele lui după ce primiseşi alte instrucţiuni, domnul Galahad putea fi la fel de rău ca o şleahtă. Anii petrecuţi în compania celor mai duri cetăţeni ai Londrei îi conferiseră o bogăţie a vocabularului câtuşi de puţin uşor de înfruntat. Beach nu avea intenţia să atragă asupra sa fulgerele acelei limbi antrenate în Pelican Club. De îndată ce se simţi îndeajuns de refăcut ca să se poată mişca, porni în căutarea onorabilului Galahad şi îl găsi în biblioteca mică.

— Aş putea să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Galahad?

— Dă-i drumul, Beach.

Majordomul îşi spuse povestea temeinic şi răspicat. Zugrăvi scena de la Emsworth Arms, cotropirea ulterioară a cămării sale de către individul ăla, Bodkin, oferta de mituire. Onorabilul Galahad ascultă cu focul mocnind în spatele monoclului.

— Broscoiul ăla mucos! ţipă el. Monty Bodkin. Un individ pe care practic l-am crescut la sânul meu. Păi, îmi amintesc de când era elev la Eton, cum l-am luat deoparte când se întorcea odată la Şcoală şi l-am îndemnat să parieze şi cămaşa de pe el pe Rufus Şuierătorul al lui Cesarewitch.

— Într-adevăr, domnule?

— Şi m-a anunţat după aceea că, mulţumită sfatului meu binevoitor, a sfârşit cu nu mai puţin de unsprezece şilingi — plus o pungă de banane, două îngheţate de căpşuni şi un timbru triunghiular cu Capul Bunei Speranţe, la o sută la şaisprezece, de la un coleg care ţinea pariurile. Şi aşa mă răsplăteşte! zise onorabilul Galahad, arătând ca Regele Lear. Nu mai există recunoştinţă pe lume?

Îşi exprimă dezgustul cu un gest larg, pătimaş. Majordomul, respectând din instinct diferenţele de clasă, îşi exprimă şi el dezgustul cu un gest mai puţin larg şi mai puţin pătimaş. Această gimnastică ritmică păru să-i potolească pe amândoi, întrucât îşi continuară conversaţia pe un ton mai calm.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise onorabilul Galahad, că un individ ca Pyke Puturosul... Cum îşi spune acum, Beach?

— Lord Tilbury, domnule Galahad.

— Ar fi trebuit să ştiu că un individ ca lordul Tilbury n-o să renunţe la luptă după un singur eşec. Nu aduni o avere însemnată cedând în faţa eşecurilor, Beach.

— Foarte adevărat, domnule Galahad.

— Presupun că bătrânul Puturos s-a mai ocupat până acum de treburi din astea. Cunoaşte procedura. Primul lucru pe care-l face, după ce l-am refuzat, este să-şi pună la treabă spionii şi agenţii. Păi, nu prea văd ce-i de făcut în afară de a întări paza, ca şi Clarence cu purceaua lui.

Beach tuşi.

— Mă gândeam, domnule Galahad, că dacă i-aş da acest document domnului Ronald...

— Crezi că ar fi mai în siguranţă?

— Mult mai în siguranţă, domnule. Acum, că domnul Pilbeam ştie că se află în posesia mea, momentan îmi e teamă că lady Constance îmi va cere direct să i-l dau.

— Beach! Ţi-e frică de soră-mea, Constance?

— Da, domnule. Onorabilul Galahad reflecta.

— Păi, te înţeleg. Ar fi greu pentru tine. Nu-i poţi zice să-şi pună pofta-n cui.

— Nu, domnule.

— Foarte bine atunci. Dă-i-l domnului Ronald.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Galahad.

Peste măsură de uşurat, Beach îşi lăsă privirea, până acum aţintită asupra interlocutorului său, să colinde până la fereastră.

— Se pare că în sfârşit izbucneşte furtuna, domnule.

— Da.

Onorabilul Galahad se uită şi el pe fereastră. Era limpede că Natura se afla pe punctul de a se dezlănţui în toată măreţia ei cumplită. Pe partea opusă a văii, un fulger zimţat brăzdă cerul. Tunetul bubui şi stropii de ploaie începură să răpăie pe pervaz.

— Nătângul ăla o să se ude, zise el. Beach privi în direcţia degetului său.

În peisajul de dedesubt, o siluetă venea în pas vioi. Întâlnirea cu Percy Pilbeam îl lăsase pe Monty în acea stare veselă de spirit care îndeamnă la efort fizic. Pe când lordul Tilbury, cu ocazia precedentă, plecase la plimbare fiindcă avea inima grea, Monty plecase la plimbare fiindcă avea inima uşoară. Pilbeam îl umpluse de cea mai deplină încredere. Nu ştia cum sau când, dar simţea că Pilbeam urma să găsească o soluţie.

Aşa că acum umbla sprinten prin parc, chiar dacă vremea era nesigură.

— Domnul Bodkin, domnule.

— Chiar aşa, puiul de năpârcă. O să se ude fleaşcă.

— Da, domnule.

Din vocea majordomului răzbătea o satisfacţie calmă. Era posibil, reflectă el, ca tânărul să fie lovit de trăsnet. Beach n-avea nimic împotrivă. În ceea ce-l priveşte, măreţia ameninţătoare a Naturii putea să atingă apogeul, îşi dorea numai ca şi Pilbeam să fie expus furiei forţelor Naturii. Îi privea pe membrii şlehtelor în spiritul Vechiului Testament şi credea că trebuie să fie trataţi cu asprime.

Ronnie se afla în dormitor. Când inima te doare, există puţine refugii mai bune decât un dormitor dintr-o casă la ţară. Poţi fuma şi gândi acolo nestingherit.

Beach, descoperindu-l acolo câteva minute mai târziu, îl găsi întru totul de acord cu propunerea lui. Acceptă fără nici o reţinere să ia în custodie manuscrisul, într-adevăr, lui Beach i se păru că nu prea era interesat. „Indiferent”

era cuvântul care îi veni în minte majordomului şi îl puse pe seama vremii. Se îndepărtă cu sentimentul cuiva care tocmai scăpase de Drăcuşorul Din Sticlă, iar Ronnie, după ce azvârli manuscrisul într-un sertar, îşi reluă locul şi începu să se gândească iarăşi la Sue.

Sue!...

Nu că ar fi condamnat-o. Dacă îl iubea pe Monty Bodkin, păi, asta e. Nu poţi să condamni o fată pentru că preferă un tip în locul altuia.

Toate lucrurile pe care i le spusese mama lui despre ea, că este numai o dansatoare tipică, zburdând dintr-o relaţie într-alta, bineînţeles că erau nişte inepţii răutăcioase. Sue nu era aşa. Cinstită ca oricare alta, fusese numai orbită de afurisitul de Monty cel zvelt şi nu se putuse abţine.

Mereu citeşti despre chestii din astea prin romane. Fata se logodeşte cu un tip, gândindu-se pe moment că este exact ceea ce-i trebuie, apoi întâlneşte un al doilea tip şi descoperă cât ai zice peşte că l-a ales greşit pe primul. Fără îndoială că în acea călătorie la Londra l-a cunoscut întâmplător pe Monty în Piccadilly sau în altă parte şi s-a simţit pocnită în moalele capului ca de un trăsnet.

Fără doar şi poate, se aştepta de mult la asta. Chiar el i-o spusese. Era logic, credea el, ca o fată nemaipomenită ca ea — o fată care nu avea practic seamăn, cum s-ar spune — să dea mai devreme sau mai târziu peste cineva în stare să scoată din joc un pitic nenorocit, cu tenul rozaliu, care, în afară de faptul că obţinuse victoria la categoria pană boxând pentru Cambridge, nu făcuse niciodată nimic pentru a-şi justifica existenţa.

Da, la asta se reducea totul, credea Ronnie. Se ridică şi se duse la fereastră. De câtva timp, undeva în subconştient, căpătase o impresie vagă că afară se petrecea ceva ciudat.

Se surprinse privind un peisaj complet schimbat. Furtuna ajunsese acum la apogeu. Torente de ploaie se scurgeau pe sticlă, tunetele bubuiau, fulgerele scăpărau.

O lume devastată, şuierătoare, ţiuitoare şi vâjâitoare, o lume care părea să se potrivească perfect cu emoţiile lui furtunoase.

Sue!...Ieri pe acoperiş. Când a găsit pălăria şi şi-a dat seama că ea şi Monty stătuseră împreună acolo întreaga după-amiază. Se felicita că ea nu reuşise să detecteze nimic din purtarea lui — nu, îşi pusese vechea mască pe figură —, dar a existat un moment, înainte de a-şi recăpăta calmul, când a înţeles cum ajung indivizii ăia despre care citeşti în ziare să îi apuce pandaliile şi să masacreze doi inşi.

Da, poate că raţiunea îi spunea că era perfect normal ca Sue să-l iubească pe Monty Bodkin, dar nimic n-avea cum să-l facă să-i placă acest lucru.

Furtuna părea că îşi mai dăduse sufletul niţeluş. Tunetul se rostogolise în depărtare. Fulgerele îşi pierduseră mare parte din energie. Chiar şi ploaia părea dispusă să spele putina. Ce fusese până atunci o Niagară, acum era un pic mai mult decât o burniţă. Şi pe neaşteptate, prăpădită şi jilavă, pe piatra udă a terasei licări o rază de soare.

Se lăţi. Albastrul se întinse peste cer. Un curcubeu traversa valea. Ronnie deschise fereastra şi un val de aer răcoros şi înmiresmat se prelinse în cameră.

Se aplecă peste pervaz, trăgând aerul pe nas, şi dintr-o dată deveni conştient că deprimarea profundă din ultimele două zile îl părăsise. Vijelia îşi săvârşise miracolul tradiţional. Se simţea ca un bolnav care îşi revine după febră. Era ca şi cum întreaga lume fusese spălată de tristeţe, o schimbare fermecată se petrecuse pretutindeni.

Păsările cântau în tufişurile de dedesubt, iar Ronnie, pentru doi peni, ar fi cântat şi el.

Păi, pe toţi dracii, credea el, a făcut un scandal tâmpit pentru absolut nimic. Acum îşi dădea seama de tot. Numai vremea urâtă îi dăduse ideea aia extraordinară că Sue era îndrăgostită de Monty. Evident că de fapt nu

exista nimic între ei. Prânzul ăla putea fi explicat cu uşurinţă. Ca şi după-amiaza petrecută împreună pe acoperiş. Totul putea fi explicat cu uşurinţă în cea mai minunată dintre lumi.

Şi abia ajunsese la această concluzie, când remarcă pe aleea de sub el o siluetă mânjită cu noroi. Era Monty Bodkin, care se întorcea în casă după plimbare. Se aplecă şi mai mult peste pervaz, mustind de laptele bunătăţii umane.

— Bună, zise el. Monty privi în sus.

— Bună.

— Eşti ud.

— Da.

— Pe cinstea mea, *eşti* ud! zise Ronnie. Îl durea să vadă că această minunată lume nouă ar putea conţine un confrate uman într-o stare atât de solubilă. Ar fi mai bine să te duci şi să te schimbi.

— Da.

— Cu haine uscate.

Monty încuviinţă din cap, împroşcând cu apă ca o fântână arteziană, îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi şi lipăi pe drumul lui.

Cam două minute mai târziu, Ronnie, încă fremătând de compasiune, îşi aminti că pe raftul de deasupra spălătorului avea o sticlă cu un unguent excelent.

Când cineva iese dintr-o depresie profundă, nu se poate şti cât de departe se va duce în direcţie opusă. Într-o stare normală de spirit, Ronnie ar fi abandonat lăcăraia lui Monty din gândurile sale imediat după plecarea acestuia, dar acum, prins în ghearele sentimentului ciudat de bunăvoinţă universală, el simţea că acele câteva cuvinte consolatoare nu fuseseră suficiente. Voia să facă ceva practic, ceva constructiv pentru a alunga răceala nesuferită care îl păştea probabil după ce se îmbibase cu atâta apă. Şi, după cum spuneam, îşi aminti de sticla cu unguent.

Era Balsamul de Aur al lui Rigg, într-un recipient mare

(sau de şapte şilingi şi şase peni) şi ştia, nu numai din reclamele care grăiau adevărul, ci şi din proprie experienţă, că răspândea pe loc o căldură plăcută în tot organismul, înlăturând guturaiul, frisoanele, reumatismul, sciatica, înţepeneala articulaţiilor, lumbagoul şi în plus conferind o senzaţie încântătoare de *bien-etre,* tonifiind şi revigorând ţesuturile musculare. Iar dacă cineva a avut nevoie vreodată de căldură plăcută sau de tonifiere, atunci Monty era acela.

Înşfăcând sticla, se năpusti să-şi îndeplinească misiunea caritabilă. Îl găsi pe Monty în camera lui, dezbrăcat până la brâu şi frecându-se zdravăn cu un prosop aspru.

— Hei, spuse el, nu ştiu dacă ai mai văzut o chestie din asta! Poate ţi-ar plăcea s-o încerci. Îţi dă o căldură plăcută.

Monty, înfăşurat în prosop ca într-un şal, examina sticla cu interes. Se unse cu o picătură de probă. Rezultatul îl emoţionă.

— Al naibii de frumos din partea ta.

— Deloc.

— Eşti sigur că nu e pentru cai?

— Pentru cai?

— Unii unguenţi din ăştia sunt. Te freci vârtos cu ei, apoi te mai uiţi o dată pe prospect şi vezi „Numai pentru uzul cailor” sau aşa ceva, apoi înduri torturi malefice vreo jumătate de oră, simţindu-te de parcă te-ai fi scufundat în vitriol.

— O, nu. Chestia asta e în regulă. O folosesc şi eu.

— Atunci să mă dau! spuse Monty uşurat.

Îşi turnă în palmă nişte loţiune şi se unse pe piept. Şi, în timp ce se îndeletnicea cu asta, Ronnie Fish emise un ţipăt scurt şi ascuţit.

Monty îşi ridică privirea, surprins. Binefăcătorul lui se colorase în roşu aprins şi se zgâia vizibil la el.

— Hă? spuse el, perplex.

Ronnie nu vorbi imediat. Părea să-l preocupe înghiţitul

unei substanţe rigide şi pline de spini.

— Pe pieptul tău, zise el în cele din urmă cu o voce bizară şi monotonă.

— Hă?

Eton şi Cambridge veniră în ajutorul lui Ronnie. Calm pe dinafară, el înghiţi din nou, culese o scamă pufoasă de pe mâneca stângă şi îşi drese glasul.

— E ceva pe pieptul tău.

Făcu o pauză.

— Pare că ar fi „Sue”.

Mai făcu o pauză.

— „Sue”, zise el degajat, cu o inimă de jur-împrejur.

Substanţa rigidă şi plină de spini părea că se transferase în gâtlejul lui Monty. Urmă o scurtă tăcere, în vreme ce se debarasa de ea.

Se învinovăţea. Ce ciudat, reflectă el cu tristeţe, atunci când vezi un lucru în fiecare zi timp de aproape doi ani, acesta încetează să mai formeze o imagine pe ceea ce avea impresia că s-ar numi „retină”. „Sue” înconjurată de o inimă, acest tribut în roz şi bleumarin adus unei iubiri de mult pierdute, pe care, într-un acces de fervoare romantică, şi-l gravase pe piele la începutul logodnei lor, în ultimele optsprezece luni ar fi putut foarte bine să nici nu existe dacă te-ai fi luat după câtă atenţie îi acordase. Practic uitase că se mai afla acolo.

Acum trebuia să gândească rapid.

— Nu e „Sue”, spuse el. Ci „S.U.E.” — Sarah Ursula Ebbsmith.

— Ce?

— Sarah Ursula Ebbsmith, repetă cu hotărâre Monty. O fată cu care am fost logodit. A murit. De pneumonie. Foarte trist. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Urmă o pauză lungă. Ronnie se îndreptă spre uşă. Sentimentele sale erau prea profunde pentru a le putea transpune în cuvinte, dar reuşi să găsească vreo două.

— Păi, sal'tare!

Uşa se închise în urma lui.

Sue urmărise furtuna de la fereastra din bibliotecă, aşezată pe pervazul lat.

Avea sentimente amestecate. O încânta ca spectacol, pentru că îi plăceau furtunile. Singurul lucru care îi strica cheful era faptul că Monty se plimba pe afară. Îl văzuse traversând terasa în direcţie opusă Castelului, exact când se pornise. Sărăcuţul de el, îşi spunea ea, probabil că s-a udat leoarcă.

În consecinţă, prima ei acţiune, după ce ploaia s-a oprit şi oceanul albastru a început să se întindă pe cer, a fost să iasă pe balcon şi să cerceteze împrejurimile pentru a-l zări, ca Sora Ana. Astfel reuşi să observe întoarcerea lui şi să asculte scurtul schimb de cuvinte dintre el şi Ronnie.

— Bună, zise el.

— Bună.

— Eşti ud.

— Da.

— Pe cinstea mea, *eşti* ud! Ar fi mai bine să te duci şi să te schimbi.

— Da.

— Cu haine uscate.

Ca dialog, nu prea face cine ştie ce. Dacă îl studiezi cu atenţie, vezi că îi lipseşte ceva. Dar nici cel mai nobil efort al vreunui faimos dramaturg nu ar fi emoţionat-o mai mult pe Sue. În timp ce-l asculta, i se păru că o mare piatră i se rostogoleşte de pe inimă.

Felul în care vorbise Ronnie o impresionase şi o încântase. Tonul blând şi plin de consideraţie, cordialitatea veselă. De două zile parcă un frate geamăn măcinat de tristeţe îi luase locul, iar acum, dacă te luai după sunetul voios al vocii, vechiul Ronnie se întorsese.

Stătea pe balcon, sorbind aerul aromat. Era uluitor ce schimbare adusese furtuna aceea binefăcătoare. Ţinutul Shropshire, care ieri oferise un spectacol atât de sumbru, acum era un Paradis pământesc. Lacul sclipea, râul

strălucea, tufişurile redeveniseră prietenoase ca de obicei. Iepurii zburdau prin parc cu aceeaşi nepăsare dezinvoltă ca altădată şi, cât puteai vedea cu ochii, existau numai vaci mulţumite.

Părăsi camera, fredonând un cântecel. Până la urmă, avea să-l caute pe Monty şi să se intereseze de sănătatea lui, dar dorinţa ei imediată era să-l găsească pe Ronnie.

Clinchetul bilelor de biliard îi atrase atenţia când ajunse în capul scării. Probabil Gally, jucând o partidă solitară; dar ar fi putut să-i spună unde era Ronnie. Vocea lui în timp ce discuta cu Monty păruse că vine dinspre o fereastră de pe hol.

Deschise uşa şi Ronnie, lăbărţat peste masă, privi în sus la ea.

Acel tatuaj îi lămurise definitiv lucrurile lui Ronnie. Îi alungase într-o clipită tot optimismul însufleţit care îl copleşise când se oprise furtuna. Cu inima ca plumbul, el bâjbâi până jos. Uşa deschisă a camerei de biliard păru să-i ofere un mijloc de a-şi abate temporar gândurile, aşa că intrase şi începuse să exersese nişte caramboluri solitare. Chiar dacă un flăcău are inima de plumb, nu-i face rău dacă îşi perfecţionează niţeluş jocul, într-adevăr, era o alegere inteligentă, pentru că, dacă fata pe care o iubeşte iubeşte pe altul, fără nici un dubiu viaţa lui o să cam fie un vid în următorii cincizeci de ani, aşa că va trebui să-şi caute alinarea în alte preocupări. Una dintre ambiţiile lui Ronnie era că într-o zi să dea un şir de lovituri norocoase de treizeci de puncte.

— Bună, spuse el politicos, îndreptându-şi ţinuta şi punându-şi tacul pe loc repaus. Eton şi Cambridge îi stăteau alături ca să-l ajute să reziste acestui chin.

Nici un semn al dezastrului iminent nu ajunse la Sue. Pentru ea, bărbatul rămăsese încă acel soi de Bombonel al zilelor noastre pe care îl auzise sporovăind atât de vesel la fereastră.

— O, Ronnie, zise ea, nu poţi sta înăuntru într-o seară ca asta. E pur şi simplu superb afară.

— Zău? spuse Eton.

— Absolut minunat.

— Zău? spuse Cambridge.

Ceva păru să o înjunghie pe Sue drept în inimă. Ochii i se măriră. Un gând ameţitor începu să prindă contur. S-ar fi putut oare ca amabilitatea aia înfloritoare pe care o observase atât de recent manifestându-se faţă de Monty Bodkin ca o fântână arteziană să sece pentru ea?

Însă insistă.

— Hai să facem o plimbare cu maşina.

— Nu cred, mersi.

— Atunci, hai să mergem cu barca pe lac.

— Eu nu, mersi.

— Sau poate că terenul de tenis s-a uscat deja.

— N-aş zice.

— Păi, atunci, hai să ne plimbăm.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise Ronnie, lasă-mă în pace!

Se uitară lung unul la celălalt. Privirea lui Ronnie era înfierbântată şi nenorocită. Dar lui Sue nu i se părea înfierbântată şi nenorocită. Vedea în ea numai dispreţ, dispreţul posac şi asupritor al unui bărbat legat de o fată pentru care a încetat să mai simtă afecţiune, astfel că numai să vorbească cu ea îl calcă pe nervi. Trase adânc aer în piept şi se duse până la fereastră.

— Scuză-mă, spuse Ronnie morocănos, n-ar fi trebuit să zic asta.

— Îmi pare bine că ai făcut-o, spuse Sue, e mai bine să vorbeşti pe şleau.

Trasă cercuri mici cu degetul pe sticlă. O tăcere apăsătoare invada camera.

— Cred că mai bine am lăsa-o baltă, nu crezi? zise ea.

— Cum vrei tu, spuse Ronnie.

— Foarte bine, zise Sue.

Se îndreptă spre uşă. El se repezi şi i-o deschise. Politicos până la final.

Între timp, în dormitorul lui, frecându-se pe piept cu Balsamul de Aur al lui Rigg, într-un mod surprinzător, Monty Bodkin se înveseli subit.

— Tralalala, li, la, lo, lom, pom, POM, fredona el, la fel de vioi ca orice sturz din tufişurile de dedesubt.

Tocmai îl năpădise o idee grozavă.

Era efectul unguentului. Aşa cum stătea el acolo, bucurându-se de căldura plăcută instantanee şi de senzaţia încântătoare de *bien- être,* se simţea ca şi cum creierul său, asemenea ţesuturilor musculare, fusese tonifiat şi revigorat. Sticla asta cu unguent, îi trăsni brusc prin cap, era mai mult decât o sută sau o sută cincizeci de mililitri de substanţă care duhnea precum o mlaştină împuţită — era un simbol. Dacă Ronnie îşi dăduse osteneala să-i aducă sticla cu unguent, asta însemna că totul stătea bine între ei, că acea răceală ciudată dispăruse, că, într-un cuvânt, scumpul lui amic redevenise scumpul lui amic. Iar dacă un individ îţi este un scump amic, atunci, logic vorbind, trebuie să fie încântat să-ţi facă un serviciu.

Serviciul pe care Monty voia să i-l facă acum Ronnie era să se ducă la Beach şi să se folosească de influenţa pe care o avea asupra îndărătnicului majordom pentru a-l convinge să pună la bătaie manuscrisul.

Nu că Monty şi-ar fi pierdut încrederea în Pilbeam. Fără îndoială că, în timp, Pilbeam, exercitându-şi delicata măiestrie, ar fi fost în stare să pună mâna pe el, dar de ce să te chinuieşti atât când ai putea s-o iei pe scurtătură şi să-ţi ticluieşti singur stratagema fără atâta zarvă? Pe urmă, mai trebuia să iei în calcul şi onorariul individului. Copoii ăştia probabil cer cam mult şi un ban economisit e un ban câştigat.

Căutând din cameră în cameră, ajunse unde Ultimul Vlăstar din ramura Fish-ilor îşi exersa iarăşi carambolurile. Se apropie de el cu încrederea fericită a unui copil care se găseşte în prezenţa unui unchi bogat şi indulgent.

Fiindcă Monty Bodkin nu putea să citească gândurile, nu detectase nici o schimbare în purtarea prietenului său la sfârşitul recentei lor întâlniri. Acea poveste cu tatuajul fără îndoială că fusese jenantă, dar credea că gândirea lui ageră reuşise să salveze situaţia delicată cu destulă îndemânare, adormind mulţumitor toate bănuielile.

— Hei, Ronnie, bătrâne, zise el, mă întreb dacă ai putea să-mi acorzi un moment din timpul tău cel preţios.

Ronnie puse jos tacul cu grijă. Chiar dacă se resemnase cu ideea că Sue îl prefera pe individul ăsta, era conştient de dorinţa bine conturată de a-l altoi în moalele capului cu mânerul. Pumnale incandescente sfârtecau sufletul lui Ronnie şi nu izbutea să-şi înăbuşe un dezgust violent faţă de bărbatul responsabil de suferinţa lui vie.

— Ei? zise el.

Lui Monty i se păru că prietenul lui devenise un picuţ mai îngheţat, nu chiar atât de bocnă ca în zilele ante-unguent, totuşi continuă cu o scurtă tresărire de nelinişte doar.

— Spune-mi, bătrâne, cum te înţelegi cu Beach?

— Cu Beach? Ce vrei să spui?

— Păi, şi cu tine face pe scorţosul? Pe scurt, ar fi înclinat să-i facă un hatâr tânărului stăpân al casei?

Ronnie îl privi posomorât. Se pregătise să se poarte civilizat cu individul ăsta care îi ruinase viaţa, dar al dracu' să fie dacă avea de gând să-şi petreacă seara ascultându-l cum vorbeşte în dodii.

— Ce-i cu aiurelile astea? îl interpelă el acru. Treci la subiect.

— O, ajung imediat.

— Păi, hai odată.

— Bine, bine. Atunci uite care-i poanta sau şpilul. Beach are ceva de care am neapărată nevoie şi refuză să-l pună la bătaie Şi m-am gândit că poate dacă te-ai duce la el şi ai face un picuţ pe Tânărul Moşier — adică să-ţi exerciţi influenţa şi să faci pe grozavul în general —, poate că ar deveni mai... cum îi spune... Începe cu „d”... Docil.

Ronnie izbucni dezgustat:

— Nu înţeleg o iotă din ce naiba vorbeşti.

— Păi, într-un cuvânt, Beach are cartea aia a bătrânului Gally şi nu-l pot face să mi-o dea.

— De ce o vrei?

Monty decise, că şi atunci când discutase cu lordul Tilbury lângă şopron, că sinceritatea bărbătească era singura soluţie.

— Ai aflat despre carte?

— Da.

— Că Gally nu vrea s-o mai publice, adică.

— Da.

— Şi că a semnat un contract cu Editura Mammoth?

— Nu. Nu ştiam asta.

— Ei bine, a semnat. Şi fiindcă a dat înapoi, l-a făcut pe sărmanul Tataie Tilbury, patronul ei, să-şi verse maţele. Păi, de fapt vreau să spun că bătrânul Tilbury are drepturile asupra cărţii, a foiletonului, drepturile în America şi toate celelalte drepturi inclusiv în Scandinavia, iar tu ştii câtai bănetul iese din orice operă literară care cotrobăie printre rufele murdare ale celor cu sânge albastru. Aş zice că, indiferent cum, el riscă să piardă în jur de douăzeci de mii de lire dacă Gally se încăpăţânează să n-o publice. Aşadar, ca să scurtăm povestea, bătrâne, alde Tilbury arde într-atât de nerăbdare să înhaţe manuscrisul, încât mi-a zis explicit că, dacă îl şterpelesc pentru el, o să mă angajeze din nou la editură, de unde — bănuiesc că ai aflat deja — am fost recent dat afară.

— Am crezut că ai demisionat.

Monty zâmbi cu tristeţe.

— Versiunea asta se pare că a făcut înconjurul cluburilor, zise el, dar de fapt şi de drept am fost dat afară. S-a întâmplat un flecuşteţ de problemă tehnică ce nu te interesează pe tine şi în care nu intru. E suficient să spun că n-am fost gând la gând cu bucurie cu el în ceea ce priveşte atitudinea Unchiului Ţopăilă faţă de Puiuţii lui şi s-a dispensat de serviciile mele. Aşa că acum înţelegi

cum stă problema. Chestia e clară. Lasă-mă să pun mâna pe MS şi să-l predau Marii Căpetenii şi o să lucrez din nou la Casa Tilbury.

— De ce vrei una ca asta?

— E musai, îmi trebuie o slujbă.

— Credeam că eşti destul de fericit aici.

— Ah, dar în orice clipă pot să fiu trimis la plimbare de aici.

— Nasol.

— Destul de nasol, îl aprobă Monty. Dar o să fie în regulă dacă îl poţi convinge pe Beach să renunţe la manuscrisul ăla. Atunci o să pot să semnez un contract pe termen lung cu bătrânul Tilbury şi o să reuşesc să mă însor cu fata pe care o iubesc.

Un spasm violent îl cutremură pe Ronnie Fish. Asta, în opinia lui, era o grosolănie. E frumos, nu, să-i furi unuia fata şi apoi să te duci la el şi să-l rogi să te ajute să te însori cu ea? Îl crezuse în stare de mai multă delicateţe.

— O să te însori, nu? spuse el după ce îşi luă un răgaz pentru a-şi stăpâni sentimentele.

— Desigur. E totul aranjat.

— Cine e? întrebă sarcastic Ronnie. Sarah Ursula Ebbsmith?

— Hă? O, da, zise grăbit Monty. Uitase pentru o clipă. Nu, nu sărmana Sarah. O, nu, nu, nu. E moartă. Tuberculoză. Foarte trist.

— Mi-ai zis că a fost pneumonie.

— Nu, tuberculoză.

— Înţeleg.

— Asta e nouă. O fată pe nume Gertrude Butterwick.

Confuziile sunt întotdeauna nefericite şi, din păcate, mai întâi Monty făcu o pauză respectuoasă de o secundă înainte de a pronunţa numele divin şi pe urmă fata viselor sale avea un nume care, se poate recunoaşte, sună cam subţire. Într-o anumită dispoziţie, un flăcău doldora de idei preconcepute pur şi simplu nu crede că există un nume precum Gertrude Butterwick. Pentru Ronnie, care

remarcase ezitarea de o secundă, era unul pe care individul ăsta îl născocise pe moment, căci nici măcar el nu poseda atâta tupeu să-i spună logodnicului lui Sue, aşa cum bănuia că încă ar mai fi fost, că voia să-l ajute să i-o fure.

— Gertrude Butterwick, hm?

— Aşa e.

— Ţii la ea?

— Dragul meu!

— Şi presupun că ea e nebună după tine.

— Oh, îndrăgostită lulea.

Ronnie deveni subit nepăsător. Şi ce, se întrebă el, mai contează acum? Ce ar mai conta orice acum?

Orice bărbat este tentat uneori să facă fapte măreţe Această tentaţie tocmai îl năpădise vertiginos pe Ronald Fish. Din spusele celuilalt, i se confirmaseră bănuielile că, într-un fel sau altul, de la ultima lor întâlnire încoace, Monty îşi pierduse toţi banii. Altfel de ce ar mai fi avut atâta importanţă o slujbă la Casa Tilbury?

Dacă nu obţinea slujba aia la Casa Tilbury, atunci nu s-ar fi putut însura cu Sue, iar dacă el, Ronnie Fish, nu-l ajuta, atunci n-ar obţine-o. Spiritul lui Sidney Carton descinse asupra lui Ronnie, cu deosebirea că Sidney — dacă ne amintim bine — ar fi fost destul de încântat de tot ce se petrecea, pe când el se simţea înverşunat şi acrit.

Monty i-o luase pe Sue. Sue se dusese la Monty fără nici o tresărire. Foarte bine, atunci. Al naibii de bine. O să le arate el că nu-i pasă. O să-i lase să vadă din ce stofă erau făcuţi cei din familia Fish.

— Ascultă, zise el. Nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina lui Beach. Manuscrisul nu e la el.

— Ba da. L-am văzut citindu-l...

— Mi l-a dat mie, zise Ronnie. Îşi ridică tacul şi îl îndreptă către o bilă. Îl găseşti în scrinul din camera mea. la drăcovenia aia dacă vrei.

Monty căscă gura. Nici măcar un evreu surprins în

mijlocul deşertului de o revărsare de mană cerească nu ar fi putut simţi o cantitate mai mare de recunoştinţă amestecată cu uimire.

— Dragul meu prieten! începu el cu efuziune. Ronnie nu vorbi, îşi exersa carambolul.

Sfârşitul furtunii îl lăsase pe onorabilul Galahad Threepwood fără o ocupaţie precisă. Nu era prea sigur unde vrea să meargă şi ce vrea să facă. Pajiştea lui favorită, ştia, ar fi fost prea umedă pentru a se plimba pe ea, şezlongul favorit prea ud pentru a se aşeza în el. Întreaga lume exterioară, de fapt, chiar dacă soarele strălucea atât de puternic, era prea umedă şi picurândă pentru a atrage pe cineva care detestă umezeala precum o felină.

După plecarea lui Beach, mai zăbovise o vreme în biblioteca mică, apoi, plictisindu-se de asta, rătăcise încoace şi-ncolo, fără vreun scop precis, prin casă, întorcând toate orologiile pe care le găsise. Se pricepea — şi întotdeauna se pricepuse — la întors ceasuri. Până la urmă nimeri în hol şi acum trândăvea acolo pe o canapea în speranţa că, dacă trândăvea îndeajuns de multă vreme, o să apară cineva cu care ar putea sta la taclale până sosea ora să se îmbrace pentru cină. Întotdeauna i se păruse cam deprimantă această parte a zilei.

Până în prezent nu avusese noroc. Monty Bodkin coborâse scara, dar, în urma destăinuirilor lui Beach, nu simţi decât dorinţa să se încrunte sumbru la el. Fără a încerca să-l atragă într-o discuţie, deşi tocmai îşi amintise un limerick vechi de treizeci de ani pe care i-ar fi plăcut să i-l recite cuiva, îl urmări intrând în camera de biliard, unde, prin uşa deschisă, îl întrezări pe Ronnie, care îşi exersa carambolurile. Curând după aceea, ieşise de acolo şi se dusese la etaj, urmărit ca mai înainte de privirea sumbră.

— Ce pui de canalie! bolborosi onorabilul Galahad cu asprime în voce. Monty îl uimise şi îl dezamăgise, îşi

dorea să nu-i fi vândut acel pont despre Cesarewitch.

Imediat după aceea, Pilbeam îşi făcu apariţia, zâmbi firav şi intră în fumoar. Din nou, onorabilul Galahad nu avea treabă cu el. Nu-şi dorea cu nici un chip să-i spună limerick-uri lui Pilbeam. Pe lângă faptul că individul complota împreună cu sora lui, Constance, să-i fure manuscrisul, nici nu-i plăcea detectivul. Crescut în stilul unei şcoli rigide de coafură, dezaproba tinerii moderni care umblau de colo-colo cu excrescenţele lor fungoide în creste slinoase.

Începea să creadă că, în materie de companie, avea numai două opţiuni. Clarence, care ar fi apreciat limerick-ul de îndată ce l-ar fi convins să-şi îndrepte atenţia asupra lui, probabil că se afla la cocină făcându-i ochi dulci purcelei ăleia a lui; iar Sue, cea cu care îşi dorea cu adevărat să vorbească, părea să fi pierit de pe faţa pământului. Din câte putea să-şi dea seama, avea alternativa să se ducă în camera de biliard la Ronnie sau în sufragerie pentru a conversa cu sora lui, Constance, care fără îndoială îşi lua ceaiul acolo. Tocmai era pe punctul de a alege a doua variantă, întrucât chiar îşi dorea o discuţie sinceră cu ea despre afacerea aceea cu Pilbeam, când Sue se întoarse din grădină.

Numaidecât, dorinţa de a da buzna peste Connie i se evaporă. Ar fi putut face asta oricând şi acum avea chef de ceva mai agreabil decât o păruială între frate şi soră. Personalitatea sclipitoare a lui Sue era exact tonifiantul de care simţea nevoia în acest moment trist al zilei. Nu avea cum să-i spună limerick-ul, fiindcă era un anumit fel de limerick, dar, în orice caz, putea să discute de una sau de alta.

O strigă, iar ea veni înspre el. În hol era cam întuneric, dar îi sări în ochi că nu părea în apele ei. Din mers îi dispăruse elasticitatea, supleţea vioaie pe care o admirase atât de mult la Dolly, însă probabil că asta se petrecea numai în închipuirea lui. Întotdeauna avusese tendinţa să sesizeze o melancolie fictivă în lucrurile din

jur când întunericul începea să se furişeze peste lume şi era încă prea devreme pentru un cocteil.

— Ei bine, fătucă.

— Bună, Gally.

— Ce-ai făcut?

— M-am plimbat pe terasă.

— Ca să te uzi la picioare?

— Nu cred. Totuşi, ar fi mai bine să mă duc să-mi schimb pantofii.

Onorabilul Galahad nici nu vru să audă de asta. O trase lângă el pe canapea.

— Amuză-mă, spuse el. M-am plictisit.

— Sărăcuţul Gally. Îmi pare rău.

— Acum, zise Gally, e ora care te întoarce pe dos. Te face să-ţi examinezi sufletul. Iar eu nu vreau să-mi examinez sufletul, bănuiesc că arată ca o gheată veche. Aşa că, după cum am mai zis, amuză-mă, copilă. Cântă-mi. Dansează pentru mine. Spune-mi ghicitori.

— Mi-e teamă că...

Onorabilul Galahad îi aruncă o privire scurtă prin monoclu. Era aşa cum bănuise. Fata nu era într-o dispoziţie veselă.

— S-a întâmplat ceva?

— O, nu.

— Sigur?

— Mda.

— O ţigară?

— Nu, mersi.

— Să deschid radioul? S-ar putea să fie o emisiune despre salamandre.

— Nu.

— S-a *întâmplat* ceva?

— Nu, zău.

Onorabilul Galahad se încruntă. Apoi îi veni în minte un posibil motiv.

— Probabil din cauza căldurii.

— A fost cam cald, aşa-i. E mai bine acum.

— Te influenţează starea vremii?

— Puţin.

— Vijeliile îi necăjesc deseori pe oameni. Ţi-e frică de tunete?

— O, nu.

— Multor fete le e. Am cunoscut odată una care, de fiecare dată când era furtună, obişnuia să-şi arunce braţele în jurul gâtului celui mai apropiat bărbat de lângă ea, îmbrăţişându-l şi sărutându-l până când se termina. O reacţie pur nervoasă, bineînţeles, dar să-i fi văzut pe flăcăi cum se îngrămădeau în jurul ei de cum apăreau niscaiva nori pe cer. Gladys, aşa o chema. Gladys Twistleton. O fată frumoasă, ochi mari şi blânzi. Odată, când era în toane proaste, s-a măritat cu un individ pe nume Harringay. Mi s-a spus că felul în care, la începutul căsniciei, obişnuia să evacueze sufrageria la primul semn de tunet era o imagine demnă de văzut şi de ţinut minte. Onorabilul Galahad se înviorase. Asemenea tuturor povestitorilor recunoscuţi, el renăştea când anecdotele hazlii îi veneau pe buze.

— Că veni vorba de tunete, zise, ţi-am spus vreodată povestirea despre Benger Umflatul şi furtuna?

— Nu cred.

— A fost odată când Basham Mârţoagă, împreună cu mine şi încă vreo doi tipi ne-am dus să stăm la el într-o casă pe care o avea în Somersetshire, ca să pescuim un pic. Umflatul, trebuie să-ţi spun, era unul dintre acei indivizi care înşiră mereu gogoşi. Fermecător individ, dar un mincinos patentat. Avea o nepoată cu care se grozăvea mereu. Nepoata lui făcea aia, nepoata lui făcea ailaltă. Era o femeie de afaceri — probabil se numărase printre primele — şi se simţea tare mândru de ea. Şi într-o bună zi, când o furtună ne-a alungat în casă şi stăteam şi depănam poveşti, i s-a întâmplat să spună că era cea mai rapidă dactilografă din Anglia.

Sue stătea aplecată în faţă, cu bărbia în mâini.

— Ei bine, am zis „O, da î” şi „ Ei, na!'' şi aşa mai

departe — individul era gazda noastră — şi apoi totul s-ar fi încheiat, fără îndoială, numai că Umflatul, care n-o lăsa niciodată baltă, a mers mai departe spunând că îndemânarea fetei în dactilografie avusese un efect deosebit asupra stilului în care cânta la pian. Nu că l-ar fi îmbunătăţit — dintotdeauna cântase perfect —, dar îl iuţise straşnic. „De fapt”, a spus Umflatul, „n-o să mă credeţi, dar e adevărat, acum poate să interpreteze Marşul Funebru al lui Chopin în patruzeci şi opt de secunde”.

— Asta bineînţeles că a fost cam mult pentru noi. „Chiar în patruzeci şi opt de secunde?” a zis cineva, „în patruzeci şi opt de secunde”, a insistat Umflatul cu dârzenie. A spus că a cronometrat-o deseori pe ceas. Şi apoi Basham Mârţoagă, care dintotdeauna a vorbit pe şleau, a profitat că era prieten cu Umflatul de multă vreme şi i-a spus că era cel mai mare mincinos din ţară, incluzându-l pe Weeks Pifanul, pe atunci campionul Pelican Club-ului. „Nu suntem în siguranţă dacă stăm în aceeaşi casă cu tine pe furtună”, a zis Mârţoagă. „De ce nu sunteţi în siguranţă dacă staţi în aceeaşi casă cu mine pe furtună?” a întrebat Umflatul. „Fiindcă în orice moment”, a zis Mârţoagă, „Atotputernicul o poate lovi cu un trăsnet. Din cauza asta nu suntem în siguranţă”. „Ascultă”, a zis Umflatul deja înfierbântat. „Dacă nepoată-mea Myrtle nu poate cânta Marşul Funebru al lui Chopin în patruzeci şi opt de secunde, sper că această casă va fi lovită de trăsnet chiar acum”. Şi prin ceea ce mi s-a părut o coincidenţă bizară, chiar a fost. Am văzut un soi de perdea de foc, un bubuit înfiorător şi următoarea imagine pe care am avut-o în faţa ochilor a fost Umflatul, care ieşea târâş de sub masă. Părea mai curând mâhnit decât speriat, din câte îmi amintesc. A aruncat o privire plină de reproş spre tavan şi apoi a zis pe un ton oarecum ţâfnos „Prea iei spusele cuiva *ad literam!”* Făcu o pauză.

— Ce? zise Sue.

Majoritatea povestitorilor ar fi găsit observaţia niţeluş

cam descurajatoare. Onorabilul Galahad nu făcu excepţie.

— Cum adică ce? întrebă el pe un ton care moştenise puţin din smiorcăiala exprimată cu cealaltă ocazie de Benger Umflatul.

— Of, îmi pare rău, zise Sue tresărind, Mi-e teamă că... Ce *ziceai,* Gally?

Onorabilul Gally o apucă strâns de bărbie şi, ridicându-i capul, o privi acuzator în ochi.

— Ei şi acum, spuse el, lasă aiurelile alea că nu s-a întâmplat nimic. Care-i baiul?

— Of, Gally! zise Sue.

— Doamne sfinte! ţipă onorabilul Galahad, împietrit de groaza ce îl năpădeşte pe orice bărbat când îşi dă seama că ţine în mână bărbia unei fete care plânge.

Un Galahad Threepwood cu un chip sever şi sumbru intră în camera de biliard vreo zece minute mai târziu. Părul parcă i se zbârlise pe cap, iar monoclul cu ramă neagră părea că împroaşcă flăcări.

— Aha, aici erai! observă el tăios, în timp ce închidea uşa.

Ronnie privi în sus cu un aer mofluz. De la plecarea lui Monty Bodkin, stătuse ghemuit într-un colţ, privind în gol.

— Bună, zise.

În ciuda faptului că singurătatea îi adusese exact opusul veseliei, nu întâmpină cu bucurie sosirea unchiului său. Ţinea la onorabilul Galahad, dar în această clipă nu-şi dorea defel compania lui. Un bărbat supus la chinuri crâncene nu vrea decât să fie lăsat singur. Presupunea că venise să-i propună un meci amical de snooker şi numai gândul de a juca meciuri amicale de snooker cu cineva îi producea greaţă.

— Tocmai plecam, spuse el ca să-i taie din rădăcină iniţiativa.

Onorabilul Galahad se înfoie ca un mic curcan. Monoclul îi devenise acum un adevărat reflector.

— Pleci pe dracu'! Stai jos şi ascultă-mă bine. Pleci, ce să-ţi spun! O să pleci după ce termin de vorbit cu tine, nici o clipă mai devreme.

Ronnie îşi abandonă teoria cu snooker-ul. Fără îndoială că nu se potrivea cu cuvintele lui. Îmbufnarea sa căpătase un iz de consternare. De mulţi ani nu-şi mai văzuse rubedenia cea binevoitoare într-o asemenea dispoziţie. Părea să se fi trezit în el amintirea vremurilor apuse despre vătraie şi curele. Nu putea găsi nimic în comportamentul lui recent care să-i fi putut provoca o revoluţie atât de impresionantă.

— Şi acum, spuse onorabilul Galahad, ce s-a întâmplat?

— Asta voiam şi eu să te întreb, zise Ronnie. Ce s-a întâmplat?

— Nu te face că nu ştii.

— Dar nu ştiu.

— N-are rost să adopţi atitudinea asta. Onorabilul Galahad arătă cu degetul înspre uşă. Tocmai am discutat cu Sue.

Un strat subţire de gheaţă păru să se aştearnă peste Ronnie.

— Zău? spuse el politicos.

— Plânge.

— Zău? spuse Ronnie, tot politicos, dar cu pumnalele acelea incandescente încă sfârtecându-i sufletul. Mintea îi era împărţită în două. O parte a ei sublinia cu pasiune cât de oribil era că Sue plânge, cealaltă parte îşi ridica sprâncenele, îşi sufleca manşetele şi observa rânjind că nici pălită cu leuca nu putea să priceapă de ce plângea ea.

— Plângea, îţi spun! Plângea de-i săreau ochii din cap!

— Zău?

Onorabilul Galahad trecuse şi el pe la Eton şi, la vremea lui, avusese deseori ocazia să se folosească de manierele etoniene pentru a-i desfiinţa pe confraţii săi. Existau agenţi de pariuri cărunţi şi crupieri în vârstă care se învârteau şi acum prin Londra şi care din când în când

mai simţeau câte un junghi, aidoma unor ogari bătrâni, când îşi aminteau cât de cumplit suferiseră văzându-l cum se holba la ei la fel cum se holba acum Ronnie şi auzindu-l cum spunea „Zău?” la fel cum spunea acum Ronnie. Dar asta nu îl făcea să îndure mai uşor purtarea lui. Tot şpilul manierelor etoniene, ca şi cu o puşcă, este că trebuie să te afli la capătul corect.

Izbi cu pumnul în masa de biliard.

— Deci nu te interesează, nu? Nu-ţi pasă? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun, zise onorabilul Galahad, maltratând încă o dată masa de biliard, că mie îmi pasă. Mama fetei ăsteia a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată şi n-am de gând să las orice piticanie de mămăligă, cu o mutră ca îngheţata de căpşuni, căreia îi intră-n scăfârlia aia că un bostan hidos să fie fluşturatic cu ea şi să-i ruineze fericirea. Să-ţi intre bine-n cap!

Existau atât de multe implicaţii în această insultă, încât Ronnie se simţi nevoit să le ia prin rotaţie.

— N-am ce să fac dacă am faţa ca îngheţata de căpşuni, zise el, alegând să înceapă cu asta.

— Ar trebui să fie mai mult decât o îngheţată de căpşuni, ar trebui să te înroşeşti până ţi se face rău.

— Iar când vorbeşti, spuse Ronnie, simţindu-se aici pe teren sigur, despre piticanii de mămăligă, aş putea să-ţi amintesc că sunt cu câţiva centimetri mai înalt decât tine?

— Aiurea! spuse onorabilul Galahad, sărind ca pişcat.

— Ba da.

— Ba nu.

— Hai să ne măsurăm la perete, insistă Ronnie.

— N-o să fac aşa ceva. Şi ce mama dracu', îl apostrofă onorabilul Galahad, devenind brusc conştient că subiectul principal al conversaţiei fusese dat la o parte, are de-a face cu asta? Din partea mea n-ai decât să fii şi o girafă, chestia pe care mă chinui s-o spun este că îi frângi inima fetei şi asta n-am de gând s-o rabd. Mi-a zis că aţi rupt logodna.

— Aşa e.

Încă o dată, onorabilul Galahad izbi cu mâna în stofa verde.

— O să sfărâmi masa aia, spuse Ronnie.

Şi acum onorabilului Galahad îi trecu prin cap povestea despre cum bătrânul Muspratt Bovinul, cu puţin ajutor, chiar reuşise să sfărâme o masă de biliard în '98, iar îndemnul pe care îl simte un povestitor pasionat de a-şi urma firul vorbelor este atât de intens, încât aproape se întrerupse ca să o spună. Apoi îşi reveni în fire.

— La dracu' cu masa! zbieră el. N-am venit aici să discut despre mese. Am venit aici să-ţi spun că, dacă vrei să afli ce gândeşte despre tine un observator mai calm şi mai lipsit de prejudecăţi, atunci să ştii că eşti un snob diabolic... O jigodie...

— Hă?

—... şi un vierme, continuă onorabilul Galahad, acum la fel de rozaliu ca orice nepot de-al lui rozaliu la faţă. Crezi că nu înţeleg ce se întâmplă? Dacă vrei să ştii, chiar Sue mi-a povestit. Mi-a povestit chiar aşa, adineauri, afară pe hol. Eşti o meduză atât de nevertebrată şi fără şira spinării, care mă face să borăsc, încât ai lăsat-o pe maică-ta să te convingă să rupi logodna. I-ai dat voie să-ţi bage în cap că sărmana copilă nu e îndeajuns de bună pentru tine.

— Hă?

— De parcă fiica lui Dolly Henderson n-ar fi îndeajuns de bună pentru cel mai minunat bărbat din împărăţie, fără a mai...

Aflat pe punctul de a-i arunca alte invective, onorabilul Galahad fu întrerupt. De această dată, Ronnie lovi cu pumnul în masă.

— Nu mai vorbi asemenea tâmpenii afurisite! bubui Ronnie. Doar nu crezi că am rupt eu logodna, nu-i aşa? Sue a rupt-o.

— Da, fiindcă şi-a dat seama că vrei să scapi de ea şi, fiind o fată nemaipomenită, n-avea de gând să se

umilească cramponându-se de un bărbat care ţinea morţiş să-i dea papucii.

— Asta-i bună! Ţin morţiş să-i dau papucii! Eu... eu... Ei, la naiba!

— Doar nu mi-oi zice acum că încă mai ţii la ea?

— Cum adică încă mai ţin? Şi cum adică ţin la ea? Ţin la ea! Doamne sfinte!

Onorabilul Galahad rămase ca trăsnit.

— Şi atunci de ce naiba te-ai purtat în ultimele zile ca un broscoi şontorog? Ai tratat-o de parcă...

Mânia i se domoli, începea să priceapă adevărul. Nu putea să-şi pună cu blândeţe o mână pe umărul nepotului său, întrucât se aflau de o parte şi de alta a unei mese de biliard de dimensiuni standard, dar îşi nuanţă vocea cu o undă de mână-pusă-cu-blândeţe-pe-umăr.

— Acum înţeleg totul! Ţi-ai făcut griji din pricina altcuiva, nu-i aşa? Sau din cauza căldurii? Oricum, dintr-un motiv sau altul, ţi-ai permis să te porţi ciudat. Dragă băiete, când o să ajungi la vârsta mea, o să-ţi dai seama că nu trebuie să rişti în halul ăsta. Să nu te porţi niciodată ciudat cu o femeie. Nu-ţi dai seama că, chiar şi în cele mai bune condiţii, nu există practic nici un lucru care să n-o facă pe o fată sensibilă, cu nervii încordaţi, să rupă logodna? Dacă nu-i place o pălărie nouă... Dacă i se duce firul de la ciorap.. Sau dacă vine la micul dejun şi vede că s-a terminat omleta. Că preavizul servitorilor... Am avut un valet în anii '90 — îl chema Spatchett- care obişnuia să-mi dea preaviz ori de câte ori paria pe un cal care nu termina cursa printre primii trei. Păi, odată mi-a dat preavizul numai fiindcă pur şi simplu sora soţiei lui născuse. Nu i-am dat niciodată atenţie. Ştiam că e numai o formă de exprimare a sentimentelor. Aşa cum eu sau tu ne-am aprinde o ţigară, Spatchett îmi dădea preavizul. Şi cu femeile e la fel. Fără îndoială că Sue te-a văzut mai îngândurat şi a crezut că n-o mai iubeşti. Păi, asta îmi ia o piatră de pe inimă, Ronnie, dragul meu băiat. Mă duc să-i explic totul chiar acum.

— Un minut, unchiule Gally.

— Hă?

Oprindu-se la jumătatea drumului către uşă, onorabilul Galahad observă că o expresie ciudată se lăţise pe faţa nepotului său. O expresie puţin asemănătoare cu cea a unui tânăr fachir hindus care, după ce s-a instalat pe primul lui pat de cuie, începe să-şi dorească să fi ales o religie mai uşoară.

— Mi-e teamă că nu-i chiar atât de simplu, zise Ronnie.

Onorabilul Galahad îşi înşuruba rama slăbită a monoclului, care de atâta emoţie îi căzuse de la ochi. Îl potrivi la locul lui şi îşi privi întrebător nepotul.

— Ce vrei să spui?

— Ai înţeles greşit. Sue nu mă iubeşte.

— Aiurea!

— Nu e aiurea, îl iubeşte pe Monty Bodkin.

— Ce?

— E totul aranjat între ei şi au de gând să se căsătorească.

— Niciodată n-am mai auzit asemenea...

— O, dar e perfect adevărat, zise Ronnie cu gura schimonosită într-un rictus. N-o învinovăţesc. Nu e vina nimănui. Se mai întâmplă. Şi totuşi aşa e. E nebună după el. S-a dus până la Londra ca să se întâlnească cu el imediat după ce am dispărut de aici, doar fiindcă nu rezista să stea departe de el. L-a pus să candideze pentru slujba lui Hugo ca secretar al unchiului Clarence, numai fiindcă ţinea neapărat să îl aibă alături. Ieri a stat sus pe acoperiş cu el toată după-amiaza. Şi... Ronnie trebui să ia o pauză de o clipă pentru a-şi controla vocea... el are numele ei tatuat pe piept cu o inimă de jur-împrejur.

— Doar nu crezi aşa ceva?

— Am văzut cu ochii mei.

— Păi, pe toţi dracii! O chestie ca asta te doare ca naiba. N-am mai auzit de nimeni care să-şi tatueze numele unei fete pe corp din '99, când Jack Bellamy-Johnstone...

Ronnie ridică o mână, oprindu-l.

— Nu acum, unchiule, dacă nu te superi.

— O poveste foarte amuzantă, zise onorabilul Galahad melancolic.

— Poate mai târziu, nu?

— Păi, bine, poate că ai dreptate, admise onorabilul Galahad. Presupun că n-ai chef de povestiri. Numai că sărmanul Jack s-a îndrăgostit de o fată pe nume Esmeralda Parkinson-Willoughby, şi-a tatuat întregul nume pe iadeş, iar rana nici nu se vindecase bine că s-au certat şi el s-a logodit cu altă fată pe nume May Todd. Aşa că dacă mai aştepta puţin... Oricum, după cum spui, asta e ca nuca-n perete. Ronnie, dragă băiete, zise onorabilul Galahad, asta mă lasă mască, întotdeauna te-am crezut un găgăuţă sadea, dar niciodată, niciodată, nu mi-aş fi închipuit că ai putea să dai crezare unor asemenea baliverne...

— Baliverne!

— Adevărate baliverne. Ai înţeles complet pe dos. Presupunând că Sue s-a dus la Londra...

— Nu-i nici o presupunere. Mama mea i-a văzut pe ea şi pe Monty luând prânzul împreună la Berkeley.

— Într-adevăr. A naibii băgăreaţă. Scuze, dragul meu. Am uitat că e mama ta. Şi totuşi mi-e soră de dinainte de a te fi născut tu sau de a se gândi să te aibă, iar eu sper că cineva îşi poate face sora băgăreaţă. Ce ţi-a spus?

— A spus...

— Bine. Nu contează, pot să ghicesc. Cu siguranţă că te-a îndopat cu tot felul de poveşti. Ei bine, acum o să auzi adevărul. Sue n-are absolut nimic de-a face cu venirea lui Monty aici. De la mine a auzit că a fost angajat ca secretar al lui Clarence, iar vestea a căpiat-o de tot. O văd şi acum cum se uita la mine ca o răţuşcă muribundă şi-mi spunea că e o nenorocire pentru că odată, pe când era numai o copiliţă, a fost logodită cu el...

— Ce?

— Sigur. Cu ani în urmă, înainte de a te cunoaşte. A

durat numai o săptămână sau două, din câte am înţeles, şi s-a bucurat când a scăpat. Dar asta e. Ea fusese logodită cu el, iar el venea aici şi, dacă nu i se vindea pontul să nu sufle o vorbuliţă despre asta, atunci sigur ar fi spus ceva lipsit de tact despre zilele de odinioară care te-ar fi necăjit pentru că eşti un prostănac gelos şi afurisit, mereu pregătit să tuni şi să fulgeri din senin. M-a întrebat ce să facă. Eu i-am dat singurul sfat posibil. I-am spus să se repeadă până la Londra înainte să te întorci, să-l găsească pe Monty şi să-i zică să-şi ţină gura. Ceea ce a şi făcut. Aşa a ajuns la Londra atunci şi de aceea lua prânzul cu el. Deci asta e. După cum observi, toată povestea are de la cap la coadă cea mai altruistă intenţie, fără alt motiv decât să-ţi asigure liniştea sufletească. Poate că îţi va servi drept lecţie pe viitor, ca să nu mai cedezi în faţa geloziei, despre care am spus dintotdeauna că e unul dintre cele mai tâmpite şi afurisite...

Ronnie se zgâia, perplex până în măduva oaselor.

— E adevărat?

— Bineînţeles că e adevărat. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum că Sue e o fată dintr-un milion — aur curat — şi dacă te-ai purtat oribil cu ea...

— Dar a fost pe acoperiş cu el.

Naivitatea afirmaţiei păru să-l zgândăre pe onorabilul Galahad. Emise un sunet care semăna cu „Fui!”-ul lordului Tilbury.

— Şi de ce mă rog să nu stea pe acoperiş cu el? Trebuie ca doi inşi să se iubească numai pentru că stau pe acoperişuri împreună? Şi eu am stat cu tine pe acoperiş odată, dar dacă îţi închipui că eram îndrăgostit de tine, atunci eşti teribil de greoi la minte. Ani de zile am simţit durere în suflet la gândul că ai fost atât de abil când fugeai în jurul hornului ăluia. Sue îndrăgostită de Monty Bodkin, ce să-ţi zic! Păi, Monty Bodkin e şi el logodit. Ea mi-a spus. Cu o fată pe nume Gertrude Butterwick. Butterwick, zise amuzat onorabilul Galahad. Am cunoscut mai mulţi Butterwick-i. Mă întreb dacă e

înrudită cu bătrânul Butterwick Craci, care obişnuia să-şi picteze pe faţă pete roşii ca să-i facă să creadă pe creditorii care îi băteau la uşă că are vărsat de vânt.

Un geamăt subit ieşi de pe buzele lui Ronnie Fish.

— Of, drace, ce prost am fost!

— Aşa e.

— Sunt o canalie şi un nemernic.

— Eşti.

— Ar trebui să fiu caftit.

— Ar trebui.

— Dintre toţi...

— Aşteaptă, îl îndemnă onorabilul Galahad. Nu-mi spune mie toate astea. Spune-i-le lui Sue. Mă duc să o aduc.

Ţâşni afară din cameră, pentru a se întoarce o clipă mai târziu târând-o pe Sue după el.

— Acum! spuse el poruncitor. Fă-ţi treaba. Leagă-te cu sfoară la picioarele ei şi roag-o să-ţi dea un pumn în faţă. Târăşte-te de-a buşilea pe burta ta nenorocită în faţa ei, rostogoleşte-te pe podea şi latră. Iar în timp ce tu te îndeletniceşti cu astea, eu mă duc în sufragerie să schimb o vorbă cu mama ta şi cu sora mea, Constance.

O privire sumbră şi dârză apăru pe chipul onorabilului Galahad.

— O să le stric tot cheful de ceai şi creveţi! zise el.

Cu toate acestea, când ajunse în sufragerie după ce urcă treptele câte trei deodată, în acel mod infantil caracteristic lui care îi ofensa atâta pe contemporanii săi betegiţi de gută, o găsi numai pe soră-sa, Julia. Stătea într-un fotoliu fumând o ţigară şi citind o revistă săptămânală ilustrată. Ceaiul pe care sperase să-l strice era pe cale de a fi strâns de Beach şi de un valet.

Părea împăcată şi se simţea împăcată. Mâhnirea crescândă a lui Ronnie din ultimele două zile nu-i scăpase. Având pornirea de a fi amabilă cu toată lumea,

chiar şi cu cel pe care dintotdeauna îl considerase Ruşinea Familiei, ea îl întâmpină pe onorabilul Galahad cu o înclinare binevoitoare a capului.

— Ai întârziat dacă ai venit la ceai, zise ea.

— Ceai! icni onorabilul Galahad.

Rămase pe loc clocotind de mânie până când uşa se închise.

— Şi acum, Julia, zise el, vreau să schimb o vorbă cu tine.

Lady Julia îşi ridică sprâncenele arătoase.

— Dragul meu Galahad! Asta sună foarte ameninţător şi grav. S-a întâmplat ceva?

— Ştii bine ce s-a întâmplat. Unde-i Connie?

— Cred că s-a dus să vorbească la telefon.

— Ei bine, pot să încep şi cu tine.

— Zău aşa, Galahad!

— Pune jos revista.

— O, foarte bine.

Onorabilul Galahad merse cu paşi mari până la covoraşul de lângă şemineu şi rămase acolo, cu spatele la vatra goală. Instinctul rasial îl făcea să se simtă mai autoritar în această poziţie. Se încruntă ameninţător.

— Julia, îmi provoci greaţă.

— Într-adevăr? Cum aşa?

— Ce mama dracu' vrei încercând să-i înveninezi mintea tânărului Ronnie împotriva lui Sue Brown?

— Zău aşa, Galahad!

— Negi că ai făcut asta încă de când ai venit aici?

— Poate că am subliniat o dată sau de două ori inoportunitatea căsătoriei lui cu o fată care se pare că e îndrăgostită de altul. Dacă asta ţi se pare perfidie, atunci trage cât mai multe foloase. Nu-i aşa că e o teorie solidă?

— Crezi că e îndrăgostită de tânărul Bodkin?

— Se pare că da.

— Dacă ai coborî până la camera de biliard, zise onorabilul Galahad, probabil că ţi-ai schimba părerea.

O parte din încrederea în sine a lady-ei Julia se duse pe

apa sâmbetei.

— Ce vrei să spui?

— Emoţionant, spuse mieros onorabilul Galahad. Aşa a fost. Emoţionant. Aproape că mi-au dat lacrimile. N-am mai văzut niciodată un cuplu atât de unit. Toate îndoielile şi neînţelegerile lor risipite...

— Hă?

— Îmbrăţişaţi strâns, plângând unul pe umărul celuilalt... Ar trebui să cobori şi să arunci o privire, Julia. Ai destul timp. Fără îndoială că o să fie un spectacol non-stop. Păi, în orice caz, ăsta e primul lucru pe care am venit să ţi-l spun. În ultimele zile te-ai străduit din răsputeri să îi distrugi fericirea fetei ăsteia, iar acum ţi se comunică oficial faptul că ai dat-o în bară. Cei doi sunt bine. Inimi înamorate, asta sunt.

Onorabilul Galahad îşi etală pulpana hainei în faţa focului invizibil şi continuă.

— Celălalt lucru pe care am venit să ţi-l spun e că trebuie să termini cu aiurelile astea. Dacă ai vreo obiecţie împotriva căsătoriei lui Ronnie cu Sue, ţine-o pentru tine. Îl nelinişteşte şi îl mâhneşte, iar asta o îngrijorează pe Sue şi o face nefericită şi asta mă îngrijorează pe mine şi îmi strică ziua. Ai înţeles?

Lady Julia era zguduită, dar nu-şi pierduse cumpătul.

— Mi-e teamă că trebuie să te pregăteşti să ai numai zile proaste, Galahad.

— Doar nu vrei să spui că, după toate astea, o să continui să te porţi ca o ciumă?

— Prezinţi prea urât lucrurile. Ce îmi închipui că vrei să mă întrebi este dacă mai am de gând să îi dau fiului meu sfaturi. Sigur că da. Cel mai bun prieten al unui băiat e mama lui, nu ţi se pare uneori? Ronnie, handicapat de faptul că e cam bătut în cap, probabil că nu socoteşte necesar să-mi accepte deocamdată sfaturile, dar dacă pe vremuri ai avut vreodată vreun moment liber de la îndeletnicirea de bază a vieţii tale — să fii dat afară din cluburi de noapte dubioase — şi ai fost în stare să te duci

la Teatrul Adelphi, atunci poate îţi aminteşti expresia „Clipa aceea va sosi.”

Onorabilul Galahad se zgâi la femeia asta cu neputinţă de îmblânzit, având în privire o licărire ce semăna cu admiraţia.

— Păi, să fiu al naibii!

— Eşti?

— Mereu ai fost o căpoasă, Julia.

— Mulţumesc.

— Mereu. Chiar şi în copilărie, în acele zile obişnuiam să te urmăresc cu interes cum îi arătai treptat adevărata ta fire noii guvernante. Puteam să-i citesc gândurile pe faţă, sărăcuţa. Mai întâi o cunoştea pe Connie şi aproape că puteai s-o auzi cum îşi spunea în sinea ei „Hopa! Asta-i un specimen nărăvaş”. Şi apoi apăreai tu, toată numai ochi albaştri, mari şi inocenţi şi zulufi bălai, iar ea simţea cum o năpădeşte un val de uşurare şi îşi arunca braţele în jurul tău. Gândindu-se „Ei bine, uite una care e în regulă, mulţumescu-ţi Ţie, Doamne!” Neştiind că dăduse peste cineva cu inima cea mai îngheţată şi firea cea mai sălbatică şi în general unul dintre cei mai veninoşi şerpi cu clopoţei sub formă umană din întregul Shropshire.

Lady Julia păru sincer plăcut impresionată de acest omagiu. Râse melodios.

— Eşti un prostuţ, Galahad.

Onorabilul Galahad îşi aranjă monoclul.

— Deci încă mai eşti în ring, nu?

— Încă mai sunt, dragă.

— Dar ce ai împotriva lui Sue?

— Nu mă încântă să am o noră dansatoare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Julia, doar n-oi crede că Sue e genul de fată pe care o descrii când rosteşti cuvântul „dansatoare” pe tonul ăla fioros şi dispreţuitor?

— Nu te aştepta de la mine să clasific şi să cataloghez dansatoarele. N-am experienţa ta, pentru mine toate sunt dansatoare.

— Există momente, Julia, zise meditativ onorabilul Galahad, când mi-aş dori să te înec într-o găleată.

— Aş crede că un poloboc de vin tămâios de Malvoisie s-ar potrivi mai bine.

— Atitudinea ta faţă de Sue mă scoate din pepeni. Nu vezi că fata asta e cumsecade... dulce... şi o lady, chiar.

— Spune-mi, Gally, zise lady Julia, doar ca fapt divers, *este* fiica ta?

Onorabilul Galahad se zborşi la ea.

— Nu. Tatăl ei a fost un tip din Garda Irlandeză pe nume Cotterleigh. S-a căsătorit cu Dolly când eu eram în Africa de Sud.

Pentru o clipă rămase nemişcat, cu mintea zburându-i în trecut.

— Un individ a pomenit despre asta în treacăt într-o zi, când intrasem să beau ceva într-un bar din Johannesburg, zise el cu o expresie pierdută în ochi. „Înţeleg că fata aia, Dolly Henderson, care lucra la Tivoli, s-a măritat”, a zis el. Din senin...

Lady Julia îşi luă ziarul.

— Ei bine, dacă nu mai ai şi alte remarci interesante de făcut...

Onorabilul Galahad reveni în prezent.

— O, ba da.

— Atunci grăbeşte-te te rog.

— Am ceva de spus care probabil o să te intereseze foarte mult.

— Ar fi ceva nou.

Onorabilul Galahad făcu o scurtă pauză. Sora lui profită de aceasta ca să-i pună o întrebare.

— Nu cumva că, dacă mariajul lui Ronnie nu mai are loc, atunci o să-ţi publici *Amintirile?*

— Ba da.

Lady Julia emise încă o dată unul din râsetele ei vesele.

— Dragul meu, am aflat asta acum câteva zile de la Constance, şi nu mi s-a încreţit nici un picuţ pielea de pe mine. Se pare că o nelinişteşte teribil pe Connie, dar eu n-

am nimic împotrivă să publici şi o duzină de cărţi cu Amintiri. Mi-ar părea bine să câştigi şi tu în sfârşit nişte bani, iar în ceea ce priveşte suferinţa nobilimii şi a oamenilor respectabili...

— Julia, zise onorabilul Galahad. Stai o secundă.

O privi cu atenţie. Ea îi întoarse privirea cu un aer de curiozitate uşor plictisită.

— Ei bine?

— Eşti văduva răposatului general de divizie, sir Miles Fish, CBE, din regimentul de gardă.

— N-am negat niciodată asta.

— Hai să vorbim puţin, zise cu blândeţe onorabilul Galahad, despre răposatul general de divizie, sir Miles Fish.

Treptat, o expresie îngrozită se strecură în ochii albaştri ai lady-ei Julia. Se ridică încet de pe scaunul în care şezuse. O bănuială hidoasă i se înfiripase în minte.

— Când Miles Fish s-a căsătorit cu tine, zise onorabilul Galahad, era un colonel respectabil — chiar plicticos de respectabil, îmi amintesc că atunci când l-ai cunoscut spuneai că ţi se pare cam greu de cap. Crede-mă, Julia, pe vremea când dragul de Fish cel Dubios era un tânăr ofiţer inferior, în timp ce tu încă mai otrăveai viaţa guvernantelor la Castelul Blandings, era exact pe dos. Agerimea lui încântătoare era un subiect de bârfă la Londra.

Se holbă la el cu gura căscată. Toată concepţia ei despre viaţă — cum s-ar zice — îi fusese dată peste cap. Până acum, atitudinea ei faţă de faimoasele Amintiri fusese, cum ar veni, degajată... detaşată... academică ar fi poate cuvântul potrivit. Gândul la consternarea pe care o vor răspândi printre prietenii ei o amuza, însă luase de la sine înţeles că autorul crezuse de cuviinţă să păstreze o rezervă faţă de trecutul celor din acelaşi neam cu el.

— Galahad! Nu cumva...

Istoricul îşi îndreptase un deget înspre ea, degetul Judecăţii de Apoi.

— Cine cobora cu bicicleta pe Piccadilly îmbrăcat în lenjerie intimă azurie în vara lui '97?

— Galahad!

— Cine, întorcându-se în camera lui devreme în dimineaţa zilei de Anul Nou în 1902, a confundat găleata pentru cărbuni cu un câine turbat şi i-a tras una cu vătraiul?

— Galahad!

— Cine...

Se întrerupse. Lady Constance intrase în cameră.

— Ah, Connie, zise el binevoitor. Tocmai am stat la taclale cu Julia. Pune-o să-ţi povestească despre ceva, trebuie să cobor şi să văd cum se înţeleg tinereii.

Se opri lângă uşă.

— Informaţii suplimentare, zise el, aţintindu-şi monoclul asupra lady-ei Julia, se pot găsi în Capitolele trei, unsprezece, şaisprezece, şaptesprezece şi douăzeci şi unu, mai ales în douăzeci şi unu.

Cu un zâmbet final, el ieşi sfidător din cameră şi începu să coboare treptele.

În camera de biliard, scena pe care o descrisese corect ca fiind emoţionantă era încă în plină desfăşurare. Şi-ar fi dorit să o poată fotografia ca să i-o arate surorii lui, Julia.

— Foarte bine, băiete, zise el cu căldură. Excelent!

Ronnie se dezlipi şi începu să-şi îndrepte cravata. Nu auzise când se deschisese uşa.

— O, bună, unchiule Gally, zise el. Eşti aici?

Sue alergă la onorabilul Galahad şi îl sărută.

— N-ar trebui, spuse el recunoscător, dar prevăzător. După aia o să fie gelos pe mine.

— Nu-i nevoie, zise cu demnitate Ronnie, să torni gaz pe foc.

— Păi, atunci n-o s-o fac. Mă mulţumesc numai să remarc că, dintre toţi nătărăii tinerei pe care i-am cunoscut vreodată...

— Nu e un nătărău, spuse Sue.

— Draga mea, insistă onorabilul Galahad, am crescut printre nătărăi, mi-am petrecut tinereţea printre nătărăi, am fost membru în cluburi compuse exclusiv din nătărăi. Dă-mi voie să recunosc un nătărău când îl văd, mai mult, n-o să ne contrazicem din cauza asta. Acum însă, vreau să vorbesc despre manuscrisul ăla al meu.

Un ţipăt nearticulat ieşi dintre buzele lui Ronnie.

— Nătărău sau nenătărău, continuă onorabilul Galahad, el trebuie să păzească manuscrisul ăla ca pe ochii din cap, pentru că, dacă au existat vreodată două femei care să se coboare la nivelul necuvântătoarelor pentru a-şi pune ghearele pe el...

— Unchiule Gally!

— Ronnie, iubitule, ţipă Sue. Ce e?

Sue putea să întrebe mult şi bine, în ochii tânărului se înţepenise o expresie îngrozită. Părul lui de obicei aranjat impecabil era acum ciufulit în zona unde îşi înfipsese o mână cuprinsă de fervoare. Până şi jiletca părea mototolită.

— ... atunci mama ta şi lady Constance sunt acelea, continuă onorabilul Galahad, care nu era niciodată uşor de întrerupt. Şi mai e ceva care o să te mire. Tânărul Monty Bodkin îl vrea şi el. Tânărul Bodkin s-a dovedit a fi o năpârcă de primă mână, regret s-o spun. Are ordin de la individul care conduce firma care ar fi urmat să-mi publice cartea să-l şterpelească şi să i-l ducă — lordul Tilbury. L-am cunoscut cu ani în urmă sub numele de Pyke Puturosul. De ce l-or fi înnobilat pe Puturos...

— Unchiule Gally!

Niţeluş morocănos, onorabilul Galahad îşi întrerupse în sfârşit şuvoiul retoric.

— Ei bine, ce mai e?

Un soi de calm glacial, calmul disperării absolute, se pogorî asupra lui Ronnie Fish.

— Monty Bodkin a trecut adineauri pe aici, zise el. Voia manuscrisul. I-am spus unde se află. Şi s-a dus după el.

Monty Bodkin , după ce a luat manuscrisul din scrinul lui Ronnie, l-a sorbit din ochi, l-a dus în camera lui şi, după ce l-a mai sorbit încă o dată din ochi şi l-a depozitat într-un loc sigur, a descoperit că extazul i se diminuase la gândul discuţiei penibile cu Percy Pilbeam, care îl aştepta. Era un tânăr care se ferea de scene stânjenitoare şi i se părea că aceasta ameninţa să fie deosebit de stânjenitoare. Pilbeam, îşi dădea el seama, avea tot dreptul să fie la fel de inflamat ca o aftă.

Judecă cinstit lucrurile, voia el să spună. Un detectiv particular are şi el sentimentele lui. Detestă să fie luat drept fraier. Dacă îl angajezi să facă o treabă, iar apoi te duci glonţ şi o rezolvi chiar tu, inevitabil prinde ciudă pe tine. De exemplu, să presupunem că Sherlock Holmes s-a dat peste cap să recupereze Planurile Navale sau aşa ceva, iar apoi autorităţile din amiralitate vin şi afirmă într-o doară: „Hei, ăă, bătrâne, mai ştii Planurile alea Navale? Ei bine, nu te mai chinui cu ele. Tocmai am fost şi ni le-am ciordit singuri”. Fără îndoială că bietul ogar sub formă umană s-ar fi simţit tare rău. Şi foarte rău, prevedea Monty, avea să se simtă şi Percy Pilbeam în aceleaşi condiţii. Nu-i surâdea deloc să-i dea vestea.

Totuşi trebuia să o facă. Îl găsi pe patronul Agenţiei Argus (Pilgus. Pirey, Londra) în fumoar, mâncându-şi mustaţa, şi, cu un mic tremur, începu să treacă la ordinea de zi.

— O, aici erai, Pilbeam. Hei...

Detectivul îşi ridică privirea. Sentimentul de vinovăţie al lui Monty spori când observă că era teribil de concentrat. Avea o privire cam încrâncenată.

— Ah, Bodkin, tocmai voiam să te caut. M-am gândit...

Inima duioasă a lui Monty sângera pentru acest individ, dar presupunea că era mai cumsecade din partea lui să i-o trântească fără menajamente.

— Ştiu că te-ai gândit şi tu, bietul meu copoi, zise el, se vede pe faţa ta. Ei bine, mi-e teamă că am o veste

proastă pentru tine. Am venit să-ţi spun să nu-ţi mai pui mintea la contribuţie, să nu-ţi mai faci planuri, să-ţi pui creierul pe loc repaus. Îţi iau înapoi cazul.

— Hă?

— Îmi pare rău, dar asta e. Vezi tu, aşa şi pe dincolo, m-am învârtit şi am luat chiar eu manuscrisul.

— Ce?

— Da.

Urmă o pauză lungă.

— Păi, asta-i minunat, zise Pilbeam. Sper că l-ai ascuns bine.

— O, da. E vârât sub pat la mine în cameră. Chiar lângă perete.

— Păi, asta-i minunat.

Atitudinea lui îi aduse multă alinare lui Monty. Era pregătit să îndure reproşuri, să se cocârjeze sub povara acuzaţiilor. I se părea extraordinar de decent din partea individului să reacţioneze aşa. Într-adevăr, al naibii să fie dacă îşi amintea să fi cunoscut vreodată pe cineva care să se poarte atât de decent în faţa unei asemenea provocări.

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Pilbeam.

— I l-am promis unui tip pe nume Tilbury.

— Nu cumva lordul Tilbury?

— Ba da, zise Monty uimit. Îl cunoşti?

— Înainte să deschid firma Argus, am fost editor la *Sarea şi piperul societăţii.*

— Ei, nu zău? Ce chestie, înainte să mă trimită la plimbare, am fost editorul-adjunct al *Gâgâlicii.* Asta ne apropie mult, nu?

— Dar de ce îl vrea lordul Tilbury?

— Păi, vezi tu, are un contract cu Gally pentru carte, iar când Gally a refuzat să o publice, s-a gândit că o să piardă o droaie de bani. Evident că a vrut-o.

— Înţeleg. Ar trebui să-ţi dea o recompensă măricică.

— O, nu-i cer bani. Am o mulţime de bani. Vreau o slujbă. Mi-a promis că mă primeşte înapoi la *Gâgâlicea*

dacă îi obţin cartea.

— Aşadar, pleci de aici? Monty chicoti amuzat.

— Poţi să fii sigur că plec de aici. Mă aştept să fiu mătrăşit în orice moment. Aş fi păţit-o chiar ieri, spuse Monty chicotind din nou, dacă bătrânul Emsworth s-ar fi nimerit să vină când umblam la uşa şopronului ăluia.

— Cum adică?

— Destul de amuzant. L-am găsit pe bătrânul Tilbury încuiat într-un soi de şopron, ieri după-amiază. Se pare că fusese surprins în toiul unei conversaţii cu purceaua aia a bătrânului, hrănind-o cu cartofi şi aşa mai departe şi a fost bănuit că ar fi încercat să otrăvească animalul. Aşa că l-au încuiat în şopron, iar eu am apărut şi l-am scos de acolo, închipuie-ţi numai cât de rapid aş pleca dacă Emsworth ar şti că eu am fost cel care i-a deschis larg porţile.

— Nu mă înnebuni! zise Pilbeam râzând jovial.

— M-ar azvârli pe uşă afară cât ai zice peşte.

— Cu siguranţă.

— Ciudată atitudinea lui faţă de purceaua aia, zise Monty meditativ. Acum câţiva ani, obişnuia să se dea în vânt după dovleci. Presupun că, dacă te gândeşti bine, e genul de individ care trebuie să-şi piardă minţile pentru câte ceva. Ieri, dovleci. Astăzi, porci. Mâine, iepuri. La anul pe vremea asta, cocoşi sau rododendroni.

— Probabil, zise Pilbeam. Şi când ai de gând să-i duci manuscrisul lordului Tilbury?

— Chiar acum.

— N-aş face asta, spuse Pilbeam, clătinând din cap. Nu, nu cred că te-aş sfătui să faci asta. Ar trebui să aştepţi până când toată lumea se duce să se îmbrace pentru cină, altfel, dacă dai nas în nas cu Threepwood?

— Nu m-am gândit la asta.

— Sau cu lady Constance.

— Lady Constance?

— Se întâmplă să ştiu că încearcă să obţină manuscrisul. Vrea să-l distrugă.

— Hei! Chiar afli tot felul de lucruri, nu-i aşa?

— O, trebuie să stai cu urechile ciulite.

— Presupun că aşa trebuie, dacă eşti detectiv. Păi, chiar par cam legat de mâini şi de picioare în bârlogul Celor Nouă Misterioşi, nu? Mai bine nu mişc nici un deget până când pleacă toţi să se îmbrace pentru cină, aşa cum m-ai sfătuit. Mă bucur că mi-ai vândut pontul. Mersi.

— Pentru puţin, zise Pilbeam. Se ridică în picioare.

— Pleci? spuse Monty.

— Da. Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să vorbesc ceva cu lordul Emsworth. Ai idee pe unde e?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu. Cel de-al nouălea nu-mi prea face confidenţe.

— Bănuiesc că e la cocină.

— Îl poţi dibui după pălărie, zise automat Monty. Da, îmi închipui că e acolo. Vrei să discuţi vreo chestie specială cu el?

— Doar despre un lucru pe care m-a rugat să-l aflu.

— În calitate de detectiv? Pilgus, Piccy, Londra?

— Da.

— Adică eşti angajat de el?

— O, da. De asta mă aflu aici.

— Înţeleg, spuse Monty.

Asta îl făcu să se simtă cu sufletul mult mai împăcat. Dacă Pilbeam scotea o sumă frumuşică de bani de la bătrânul pirat, atunci lucrurile se prezentau sub o altă lumină. Fireşte că în acest caz nu îl deranja prea mult să-i scape de sub mână onorariul de la Bodkin.

Şi totuşi credea în continuare că individul se comportase extraordinar de decent.

Lordul Emsworth nu se afla chiar în cocină, ci pe aproape. Era nevoie de ceva mai mult decât o furtună ca să-l alunge de lângă Împărătească. Ideea vagă că începea să se ude puţin îl îndemnase să-şi găsească adăpost în şopron în timpul ploii torenţiale, dar acum era din nou în acţiune. Când Pilbeam sosi, el stătea lângă balustradă

discutând înfocat cu Pirbright. Îl întâmpină cu căldură pe Pilbeam.

— Eşti exact persoana pe care îmi doream s-o văd, dragul meu Pilbeam, spuse el. Pirbright şi cu mine tocmai discutam dacă s-o mutăm pe Împărăteasă într-o cocină nouă. Eu spun că da, iar Pirbright spune că nu. Bineînţeles că înţeleg motivul, îţi înţeleg bine motivul, dragul meu Pirbright. Motivul lui Pirbright, explică lordul Emsworth, este că s-a obişnuit cu cocina asta, iar dacă am muta-o într-una pe care nu o cunoaşte, atunci s-ar putea să se supere şi să nu mai mănânce.

— Mda, zise Pilbeam, profund neinteresat.

— Pe de altă parte, continuă lordul Emsworth, noi ştim că există intriga aia sinistră împotriva bunăstării ei. Deja au încercat s-o dopeze, cred că aşa se zice. Poate că or să mai încerce, şi părerea mea e că această cocină e prea izolată, se află prea departe ca Împărăteasa să fie în siguranţă aici. Doamne, apără-mă, spuse lordul Emsworth profund emoţionat, într-un loc ca ăsta, la o jumătate de kilometru de orice altceva, Parsloe ar putea pătrunde în timpul nopţii să-i facă vreo mârşăvie fără ca măcar să-şi scoată trabucul din gură. Unde mă gândeam să o mut, Pirbright s-ar găsi suficient de aproape ca să-i poată auzi strigătele, e lângă casa lui. La cel mai mic semn că ceva nu e în regulă, ar putea să sară din pat şi să fugă în ajutorul ei.

Probabil chiar acest gând îl îmboldi pe porcar să spună „Nţu” cu cea mai mare sinceritate. Era un bărbat căruia îi plăcea să doarmă suficient. Clătină acum din cap şi o expresie posomorâtă se întipări pe faţa lui brăzdată de riduri.

— Ei bine, aşa stau lucrurile, dragul meu Pilbeam. Care-i sfatul tău?

Detectivului îi trecu prin cap că, cu cât îşi exprima mai curând decizia, cu atât mai repede avea să se termine această conversaţie fără rost. Era complet indiferent faţă de întreaga chestiune, deşi se afla la Castel oficial pentru

a ajuta la paza Împărătesei, nu era deloc trup şi suflet alături de această nobilă misiune. Porcii îl plictiseau.

— Aş muta-o, zise el.

— Crezi cu adevărat asta?

— Mda.

Un triumf blajin licări în pince-nez-ul lordului Emsworth.

— Uite o părere expertă, Pirbright, zise el. Domnul Pilbeam ştie. Dacă domnul Pilbeam zice „Mutaţi-o”, atunci trebuie negreşit să o mutăm. Fă-o cât mai repede cu putinţă.

— Dţu, Înălţimea voastră, spuse porcarul cu un aer abătut.

— Şi acum, lord Emsworth, zise Pilbeam, aş putea să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

— Sigur, dragul meu, sigur. Dar înainte de asta, am ceva foarte important să-ţi spun. Vreau să văd ce crezi despre asta. Lasă-mă să-ţi povestesc mai întâi şi apoi poţi să-mi zici motivul pentru care ai venit aici. N-o să uiţi ce aveai să-mi spui?

— O, nu.

— Mie mi se întâmplă des. Am intenţia să spun ceva cuiva şi ceva se întâmplă de mă împiedică să fac asta imediat, iar când în sfârşit pot să-i spun, îmi dau seama că am uitat. Sora mea Constance întotdeauna a fost foarte virulentă din pricina asta. Îmi amintesc că mi-a comparat odată mintea cu un ciur. Mi s-a părut ceva ingenios. Voia să spună că e plină de găuri, înţelegi tu, aşa cum cred că sunt ciururile. Asta s-a petrecut când...

Pilbeam nu avusese plăcerea să-l cunoască pe cel de-al nouălea conte de multă vreme, dar îl cunoştea de suficient timp încât să ştie că, dacă nu îl stăvileai cu fermitate, era capabil să picure aşa la nesfârşit.

— Ce aţi vrut să-mi spuneţi, lord Emsworth? spuse el.

— Ha? A, da, precis, dragul meu. Vrei să auzi chestia foarte importantă pe care voiam să ţi-o prezint. Păi, aş vrea să îţi aduci aminte, dragul meu Pilbeam, de ieri. Ieri seară. Mă întreb dacă îţi aminteşti că ţi-am pomenit de

misterul formidabil al bărbatului care a ieşit din şopron.

— Sigur.

— Faptele...

— Ştiu.

— Faptele...

— Mi le amintesc.

— Faptele, continuă lordul Emsworth fără nici o ezitare, sunt următoarele. Respectându-mi instrucţiunile, Pirbright stătea la pândă lângă cocină ieri după-amiază, şi ce să vadă dacă nu un individ cu înfăţişare de bandit care încerca să-mi otrăvească purceaua cu un cartof. S-a furişat şi l-a prins asupra faptului, apoi l-a închis în şopronul ăla de acolo, cu intenţia să se întoarcă după ce mă anunţa despre cele petrecute şi să-l târască cu forţa la judecată. Aş mai spune că, după ce l-a vârât pe individ în şopron, a blocat grijuliu uşa cu un cârlig solid de lemn.

— Mda. Eu...

— Părea cu neputinţă să evadeze — vorbesc de individ, nu de Pirbright — şi de aceea îţi imaginezi ce uluit a fost — vorbesc de Pirbright, nu de individ — când, întorcându-se, a descoperit că asta se şi întâmplase. Uşa şopronului era deschisă, iar el — vorbesc tot de individ — dispăruse. Fără nici o urmă, dragul meu Pilbeam. Şi acum urmează chestia importantă pe care voiam să ţi-o spun. Chiar înainte să vii, l-am pus pe Pirbright să mă închidă în şopron şi să blocheze uşa cu cârligul şi am văzut că era imposibil — de-a dreptul imposibil —, dragul meu, să mă eliberez de acolo. Am încercat şi am tot încercat, dar nu, n-am reuşit. Ei, şi acum ce-ţi sugerează asta, Pilbeam? întrebă lordul Emsworth, iscodindu-l cu privirea pe deasupra pince-nez-ului.

— Probabil cineva l-a lăsat să iasă.

— Exact. Cu siguranţă. Fără îndoială, însă cine a fost nu o să aflăm niciodată.

— Am aflat cine a fost.

Lordul Emsworth rămase perplex. Dintotdeauna ştiuse într-un mod cam nebulos că detectivii aveau talentul ieşit

din comun să pătrundă misterele, dar acum era prima oară când îi vedea la lucru.

— Ai aflat cine a fost? icni el.

— Da.

— Pirbright, domnul Pilbeam a aflat cine a fost.

— Tu, Înălţimea voastră.

— Deja! Nu ţi se pare surprinzător, Pirbright?

— Dţu, Înălţimea voastră.

— N-aş fi crezut că se poate atât de repede. Tu ai fi crezut, Pirbright?

— Nţu, Înălţimea voastră.

— Măi, măi, măi! spuse lordul Emsworth. Ăsta e cel mai formidabil... Ah, ştiam eu că vreau să te întreb ceva... Cine a fost?

— Bodkin.

— Bodkin!

— Secretarul dumneavoastră, tânărul Bodkin, spuse Pilbeam.

— Ştiam eu! Lordul Emsworth îşi agită pumnul înspre cer şi glasul lui, ca întotdeauna când se emoţiona, deveni piţigăiat şi strident. Ştiam eu! L-am bănuit de la început. Am fost convins că e complicele lui Parsloe. O să-l concediez, răcni lordul Emsworth, aproape atingând un bemol, cu o octavă mai sus. O să plece la sfârşitul lunii.

— Ar fi mai sigur să dispară imediat de aici.

— Bineînţeles că ar fi, dragul meu. Ai dreptate. Trebuie să-l alung chiar acum. Unde e? Trebuie să-l găsesc. Mă duc chiar acum la el.

— Mai bine îl trimit eu la dumneavoastră. E mai demn. Nu vă duceţi la el. Lăsaţi-l să vină el aici.

— Înţeleg ce spui.

— Aşteptaţi aici, iar eu o să mă duc să-i zic că doriţi să-l vedeţi.

— Dragul meu, nu vreau să te deranjez într-atâta.

— Nu-i nici un deranj, îl linişti Pilbeam, îmi face plăcere.

Una dintre caracteristicile remarcabile ale omului de lume sadea este că îşi poate menţine echilibrul interior chiar şi în cele mai vitrege condiţii. În afară de un soi de geamăt şuierat şi de un strident „Să mă ajute Dumnezeu!”, onorabilul Galahad nu arătă nici o urmă de emoţie după ce Ronnie făcu senzaţionalul anunţ.

Totuşi îşi privi nepotul de parcă acesta ar fi fost un agent de pariuri prins cu cioara vopsită.

— Eşti ţicnit? spuse el.

Era o întrebare la care lui Ronnie i se părea dificil să răspundă. Chiar şi lui, în vreme ce o istorisea, povestea gestului măreţ i se păruse o imbecilitate, într-adevăr, cel mai bun lucru care s-ar fi putut spune în realitate despre gestul măreţ, nu se putea el împiedica să creadă, era că, aidoma celor mai multe acţiuni pripite, i se păruse o idee grozavă în acel moment. Se înroşise violent la faţă şi avusese ocazia să-şi îndrepte cravata nu o dată, ci de mai multe ori înainte de a ajunge la sfârşitul povestirii. Şi nici măcar faptul că Sue, mânată de compasiune feminină, îl luase de braţ şi îl sărutase nu izbutise să-l consoleze cu adevărat, pentru simţurile lui congestionate, acel sărut era exact ca sărutul pe care o mamă i-l dă copilului ei idiot.

— Adică mă-nţelegi, conchise el sleit de vlagă. Credeam că Sue a terminat-o cu mine, aşa că m-am gândit că nu mai are nici un rost să mai păstrez manuscrisul, iar Monty mi-a zis că-l vrea, aşa că... Ei bine, asta e.

— Nu poţi să-l învinuieşti pe bietul îngeraş, zise Sue.

— Ba pot, spuse onorabilul Galahad. Se duse la şemineu şi apăsă butonul soneriei. Te-ar surprinde cât de uşor îl pot învinui pe bietul îngeraş. Şi dacă aş avea timp, aş şi face-o, dar n-avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să-l înhăţăm pe tânărul Monty fără nici un moment de întârziere şi să-l obligăm să scuipe manuscrisul. N-o să accept nici o scuză tâmpită. Sunt un om în vârstă, trecut de prima tinereţe, dar vreau şi sunt gata să mă aşez pe

capul lui, în timp ce tu, Ronnie, îl altoieşti în coaste. Curând o să-l facem... Ah, Beach.

Uşa se deschisese.

— Aţi sunat, domnule Galahad?

— Vreau să-l văd pe domnul Bodkin, Beach. Urgent.

— Domnul Bodkin a plecat, domnule.

— Plecat! ţipă onorabilul Galahad.

— Plecat! zbieră Ronnie.

— Plecat! chiţăi Sue.

— Este posibil să mai fie încă în dormitorul lui, împachetându-şi lucrurile, zise majordomul, dar cu puţin timp în urmă mi s-a spus că părăseşte Castelul imediat. Au apărut niscaiva probleme, domnule, între domnul Bodkin şi Înălţimea sa. Nu vă pot informa ce s-a întâmplat exact, dar...

Un răcnet ca de tigru aruncându-se asupra prăzii îl întrerupse. Prin uşa deschisă, onorabilul Galahad ochise o siluetă zveltă care traversa holul. Ieşi într-o clipită şi se proţăpi în faţa ei.

— Tu, de acolo! Bodkin, cu palmele mânjite de sânge!

— Ah, bună.

Onorabilul Galahad, aşa cum se vădea destul de clar şi din primele lui cuvinte, nu venise pentru un simplu schimb de politeţuri.

— Dă-l încolo de „Ah, bună”. Vreau manuscrisul meu, tinere Bodkin, şi îl vreau acum, aşa că grăbeşte-te, împieliţat scăpat din iad cu mutră de oaie. Dacă-l ai la tine, scuipă-l. Dacă e în valiză, scoate-l de acolo. Iar Ronnie şi cu mine o să stăm de capul tău până când o faci.

O tristeţe nemărginită răzbătu din privirea lui Monty Bodkin. Semăna cu o Mona Lisa de sex masculin.

— N-am manuscrisul tău nenorocit.

— Nu mă minţi, tinere Bodkin.

— Nu mint. E la Pilbeam.

— Pilbeam!

Vocea lui Monty tremură de emoţie.

— I-am spus împuţitului, puroiului pitic şi escroc, unde

l-am pus, ca o vită încălţată ce sunt, iar el s-a cărat şi i-a guiţat lordului Emsworth că l-am scos pe bătrânul Tilbury din şopron, lordul Emsworth a trimis după mine şi m-a dat afară, iar în timp ce eu mă aflam departe, fiind dat afară, el s-a năpustit la mine în cameră şi a şterpelit manuscrisul.

— Unde e? Unde e Pilbeam?

— Ah, spuse Monty, asta aş vrea să ştiu şi eu. Ei bine, la revedere tuturor. O şterg la Emsworth Arms.

Ieşi cu paşi mari şi sumbri pe uşa din faţă şi coborî treptele. O tuse răsună din spatele onorabilului Galahad.

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule?

Onorabilul Galahad trase adânc aer în piept.

— Nu, mulţumesc, Beach, spuse el. Cred că deocamdată e suficient să ştim cum acţionăm mai departe.

În vreme ce Monty Bodkin şi onorabilul Galahad Threepwood, două minţi şi un singur gând, se întrebau unde se afla, dorindu-şi să schimbe o vorbă cu el, Percy Pilbeam, cu manuscrisul sub braţ, tocmai se strecura pe furiş prin uşa din spate a Castelului. Nu voia să aibă nimic de-a face cu uşile din faţă. Imediat după ce a ieşit târâş de sub patul lui Monty, cărându-şi după el comoara, şi-a şters degetele de praf şi s-a îndreptat către scara servitorilor, de unde, urmând nişte căi întortocheate, a ajuns pe un coridor larg, pardosit cu dale, care răsuna de ecoul paşilor, foarte aproape de uşa din spate. Nu se întâlnise nici măcar cu vreo cameristă.

Înfăţişarea sa, în timp ce mergea grăbit de-a lungul aleii care ocolea grădina de legume —surâsul încrezut şi slinos de sub mustaţa respingătoare, înclinarea sfidătoare a nasului său dispreţuitor, până şi micile talazuri iscate de mişcarea avântată a capului în băltoacele de briantină din părul creţ —, toate acestea se combinau pentru a compune imaginea unui om care se felicită pentru o treabă excelent făcută. Minte, reflectă Percy Pilbeam —,

de asta ai nevoie în viaţă. Minte şi capacitatea de a profita de ocazie când ţi se oferă.

Îl aştepta un drum lung. Avea intenţia, pentru a evita să se întâlnească cu vreo parte interesată, să dea un ocol larg pe lângă marginile moşiei lordului Emsworth şi să iasă la şoseaua care duce la Market Blandings, lângă Matchingham. De acolo, fără îndoială că putea să găsească un mijloc de transport până la Emsworth Arms, apoi, după ce se vedea cu lordul Tilbury şi ajungea la o înţelegere financiară satisfăcătoare cu el, îşi propunea să ia următorul tren spre Londra. Îşi întocmise cu grijă întregul plan de campanie, singurul lucru de care nu ţinuse cont era o schimbare bruscă a vremii. Când plecase de la Castel, soarele strălucea pe cer, însă acum era ascuns sub o plasă de nori negri. Se pare că o furtună micuţă, care întârziase la marele eveniment, se grăbise să sosească şi intenţiona să prezinte de una singură o demonstraţie de forţă. Un tunet de probă se auzi de peste dealuri şi o picătură de ploaie îi stropi faţa. Înainte de a ajunge la capătul grădinii de legume, un adevărat potop se prăvălea din cer.

Pilbeam, ca şi onorabilul Galahad, detesta să se ude. Se uită în jur după vreun adăpost şi observă că, într-o mică păşune nu departe de el, se înalţă izolată o clădire lăbărţată din cărămidă roşie şi lemn. Nefiind obişnuit cu viaţa la ţară, nu îşi putea închipui la ce ar putea folosi, dar avea deasupra un acoperiş solid din ţiglă, bun să-l apere de ploaie, aşa că se grăbi într-acolo, ajungând chiar la ţanc, pentru că, o clipă mai târziu, lumea se preschimbă într-o cabină de duş. Se retrase într-un ungher şi se aşeză pe nişte paie.

În asemenea condiţii, singurul mod de a-ţi petrece timpul este să te gândeşti, aşa că Pilbeam gândea, şi în vreme ce se îndeletnicea cu asta, îşi revizui strategia de a duce manuscrisul direct lordului Tilbury.

Era o strategie pe care o adoptase pentru că i se păruse singura alternativă posibilă. Ar fi preferat teribil de

mult ideea iniţială de a ţine o licitaţie, în care lady Constance Keeble şi lordul Tilbury să liciteze unul împotriva celuilalt, dar până acum obiecţia fatală la acest plan era că nu exista nici un loc sigur în care ar fi putut să depoziteze marfa până când se termina licitaţia.

Un musafir la un conac, cu un obiect de pitit, are un număr restrâns de opţiuni pentru ascunzătoare. Fără doar şi poate că este forţat să apeleze la dormitorul lui, iar un dormitor, aşa cum se dovedise în cazul lui Monty Bodkin, este departe de a fi un loc sigur. Încă de la debutul relaţiei dintre ei, Pilbeam fusese straşnic impresionat de personalitatea puternică a lady-ei Constance. În opinia lui, dacă existase vreodată o femeie de acţiune, atunci lady Constance era aceea. Dacă ar fi ştiut că are manuscrisul, şi ar fi dedus că se află în dormitorul lui, o vedea acţionând cu rapiditate. Ar fi pus mâna pe el în jumătate de oră.

Dar dacă l-ar ascunde într-un loc ca ăsta, în care se afla acum, atunci lucrurile ar sta cu totul altfel.

Privi împrejur în obscuritate şi căpătă convingerea că se afla pe calea cea bună. Clădirea era părăsită. Părea să nu folosească la nimic. Probabil că nimeni nu trecea niciodată pe aici, şi chiar dacă s-ar fi întâmplat să nimerească cineva înăuntru, era foarte simplu să ascundă manuscrisul... de exemplu sub paie.

Se ridică în picioare şi vârî manuscrisul sub paie. Aruncă paielor o privire estimativă. Arăta la fel de anost ca orice alt morman de paie.

O rază de soare sclipi jucăuşă în pragul uşii. Scurta furtună se terminase. Mulţumit de sine, Percy Pilbeam ieşi şi se îndreptă spre Castel. Beach îl întâmpină în hol.

— Lady Constance şi-a exprimat dorinţa să vă vadă, domnule, zise Beach privindu-l dispreţuitor, cu o oroare reţinută.

Recentul schimb de cuvinte dintre Monty Bodkin şi onorabilul Galahad în prezenţa sa îi confirmase majordomului părerea că, dintre toate târâtoarele umane care

şerpuiseră prin respectabilul Castel, detectivul ăsta particular era cea mai scârboasă. Ştiind cât de mult însemna manuscrisul *Amintirilor* pentru domnul Ronald şi logodnica lui, dacă ar fi fost mai tânăr, mai zvelt şi n-ar fi fost majordom, ar fi putut, pentru o ceapă degerată, să cuprindă gâtul cel nesuferit al lui Pilbeam cu ambele mâini şi să i-l sucească într-un nod al iubirii.

Cum fizicul şi circumstanţele erau aşa cum erau, el doar îi transmise mesajul conform instrucţiunilor primite. În ceea ce priveşte manifestarea ostilităţii, trebuia să se mulţumească doar cu o strâmbătură a buzelor.

Însă Percy Pilbeam se simţea prea încântat de sine pentru a se lăsa intimidat de vreo strâmbătură din buze a vreunui majordom. Mai mult, de această dată, nu era conştient că buzele interlocutorului se strâmbaseră la el. Observase spasmul facial, dar îl pusese pe seama unei mâncărimi a nasului.

— Lady Constance?

— Da, domnule, Înălţimea sa se află în sufragerie şi vă aşteaptă.

Ceea ce părintele unguentului Balsamul de Aur al lui Rigg ar fi descris ca fiind o senzaţie de *bien- etre* începu să îl părăsească pe Pilbeam. Rămase pe loc părând dus pe gânduri. Îşi răsuci stânjenit mustaţa.

Acum că venise cu adevărat momentul să o înfrunte pe lady Constance Keeble şi să-i aducă la cunoştinţă că îşi propunea să o tragă pe sfoară şi să scoată de la ea sume mari de bani, începea să simtă o slăbiciune dezagreabilă în genunchi.

— Hm! zise Percy Pilbeam.

Dar apoi îşi aminti subit că natura, în înţelepciunea ei nemărginită, îi furnizase un remediu suveran special hărăzit împotriva individelor de teapa lady-ei Constance Keeble.

— Păi, atunci, să-ţi spun eu cum facem, spuse el lovit de inspiraţie. Adu-mi o sticlă mare de şampanie şi o să mă ocup de asta.

Beach se retrase să execute sarcina, în timp ce străbătea holul, atitudinea lui exprima amărăciune. Aici, în două cuvinte, îşi spunea el, se rezumă tragedia vieţii unui majordom. Nu trebuia să se întrebe de ce, nu trebuia să facă vreo diferenţă între cei care merită şi cei care nu merită, ci trebuia să aducă sticle de şampanie şerpilor cu părul ondulat cărora ar fi preferat să le ofere cianură pură.

Eternul conflict dintre datorie şi dorinţele personale, când datoria, fiindcă eşti un muncitor conştiincios şi îţi iei slujba în serios, câştigă fluierând.

Relatarea surorii sale, Julia, despre conversaţia cu onorabilul Galahad, care ajunsese la urechile ei imediat după plecarea lui, îi întărise lady-ei Constance Keeble opinia deja de nezdruncinat că trebuie făcut ceva fără, cum se exprimase ea cu impulsivitate, „a tăia frunze la câini”.

Faptul că trecuse trei zile de când sarcina obţinerii manuscrisului fusese pusă în mâinile lui Pilbeam, iar el după toate aparenţele nu reuşise să mişte un deget, părea să-i sugereze că tăia o cantitate nepermis de mare de frunze la câini, poate chiar că se lăsase de tot pe tânjală. Nu izbutea să priceapă de ce sir Gregory Parsloe părea să aibă o părere atât de bună despre abilităţile tânărului. Până acum reuşise să se convingă că acestea lipseau şi i-o mărturisi şi lady-ei Julia, care căzu de acord cu ea.

Prin urmare, un sfert de oră mai târziu, Pilbeam se adresă unei adunări deloc cordiale de admiratori personali. Dacă remediul ar fi acţionat mai lent asupra lui, ar fi putut să îngheţe până în măduva oaselor în faţa valului rece de dezaprobare simandicoasă care se revărsă peste el când intră în sufragerie. Dar aşa, priveliştea lady-ei Constance, holbându-se trufaşă dintr-un scaun cu spătar înalt, asemenea Cleopatrei pe cale să treacă la

fapte concrete cu un sclav etiopian, pur şi simplu îl distra. Se gândi că era caraghioasă. Se simţea doar un picuţ ameţit, dar nemaipomenit de vesel. Dacă, în acel moment, lady Constance i-ar fi propus să cânte pe mai multe voci, ar fi acceptat plin de zel.

— Beach spune că aţi vrut să mă vedeţi, remarcă el, bolborosind niţel numele mult stimat.

— Luaţi loc, domnule Pilbeam.

Detectivul era încântat să o facă. Din punct de vedere intelectual, se găsea în cea mai bună formă, dar în ceea ce priveşte picioarele părea să întâmpine niscaiva greutăţi cu motorul.

— Şi acum, domnule Pilbeam, despre cartea aceea.

— Mda, zise Pilbeam, zâmbind blajin. Acesta, credea el, era exact lucrul care îi plăcea teribil — o discuţie amicală şi tihnită despre literatura contemporană cu doamne cultivate. Tocmai se afla pe punctul de a o spune, când privirea, hoinărindu-i înspre perete, o surprinse pe cea a celei de-a patra contese — Emilia Jane, 1747-1815 — şi înfăţişarea ei i se păru atât de comică, încât se lăsă pe spătarul scaunului, râzând exagerat.

— Domnule Pilbeam!

Înainte ca detectivul să aibă vreme să explice că voioşia îi fusese provocată de asemănarea perfectă dintre cea de-a patra contesă şi Buster Keaton, lady Constance îşi reluă şirul vorbelor. Vorbi desluşit şi răspicat.

— Nu reuşesc să pricep, domnule Pilbeam, ce aţi făcut în tot acest timp. Cunoaşteţi perfect ce importanţă vitală are pentru noi să obţineţi cartea fratelui meu. Vi s-a explicat totul clar şi de către sir Gregory Parsloe, şi de către mine, şi cu toate acestea, s-ar părea că nu aţi făcut absolut nimic. Sir Gregory rni-a zis că aveţi spirit întreprinzător. Mie mi se pare că sunteţi la fel de întreprinzător ca...

Făcu o pauză pentru a-şi scormoni mintea după o faună cu o perspectivă neîntreprinzătoare asupra vieţii, iar lady Julia, care până atunci ascultase aprobator, îi sugeră

cuvântul „limax”. Nervozitatea manifestată de lady Julia Fish în prezenţa fratelui ei, Galahad, o părăsise. Redevenise calmă şi sarcastică ca de obicei, îl urmărea pe Pilbeam cu o privire sclipitoare şi plină de interes, încercând să diagnosticheze ciudăţenia din comportamentul lui.

— Exact, spuse lady Constance, primindu-i cu căldură sugestia. La fel de întreprinzător ca un limax.

— Mai puţin, spuse lady Julia.

— Da, mai puţin, o aprobă lady Constance.

— Mult mai puţin, zise lady Julia. Am văzut şi limacşi mai descurcăreţi.

Amabilitatea lui Pilbeam păli puţin. Se încruntă. Nu avea mintea prea limpede, dar i se păruse că auzise o remarcă depreciativă la adresa lui.

Cei din clanul Pilbeam fuseseră mereu în stare să se apere singuri. Dacă te purtai bine cu ei şi dacă le convenea, se purtau şi ei bine cu tine, dar dacă încercai să te dai la ei, atunci puteau fi foarte fioroşi. Un Pilbeam — Ernest William din Mon Abri, Kitcbener Road, East Dulwich — îşi dăduse în judecată vecinul, George Dobson din The Elms, pentru că-i arunca melci peste gard în curtea din spate. Alt Pilbeam —Claude — a refuzat odată să-şi lase la garderobă pălăria şi umbrela la Muzeul Naţional de Istorie Hornibrook din Sydenham Hill. P. Frobisher nu era o rudă nedemnă de aceşti luptători hotărâţi.

— Tocmai m-aţi făcut limax? întrebă el sumbru.

— Într-un sens pur pickwickian, spuse lady Julia.

— Ah, spuse Pilbeam, redevenind binevoitor. Asta-i altceva.

Lady Constance îşi reluă pledoaria acuzatoare.

— Aţi avut trei zile mari şi late ca să faceţi ceva şi nici măcar n-aţi aflat unde se află manuscrisul.

Pilbeam zâmbi şmechereşte.

— Ei, nu zău.

— Păi, aţi aflat?

— Da, am aflat.

— Şi atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, domnule Pilbeam, zise lady Constance, nu ne-aţi spus? Şi de ce staţi cu mâinile în sân? Unde e? Aţi zis că nu se află în biroul fratelui meu. I l-a dat altcuiva?

— I l-a dat lui Beash.

— Beash? Lady Constance păru dezorientată. Beash?

— Citind printre rânduri, zise lady Julia, cred că vrea să spună Beach.

Lady Constance emise o exclamaţie care aducea a strigăt de luptă. Era mai bine decât se aşteptase. Avea o încredere deplină în capacitatea ei de a-şi impune voinţa în faţa servitorilor.

— Beach? Ochii i se luminară. Trimit imediat după Beach.

Pilbeam chicoti din toată inima.

— N-ai decât să trimiţi după Beach, zise el, că tot nu faci nici o scofală.

Lady Julia terminase de pus diagnosticul.

— Iertaţi-mi întrebarea, domnule Pilbeam, zise ea, dar sunteţi puţin beat?

— Da, zise radios Pilbeam.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Lady Constance era mai puţin impacientată de starea fizică a detectivului decât de obscuritatea mistică a discursului său.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Puţin cherchelit, explică Pilbeam. Tocmai am băut o sticlă de şampanie şi, în plus, pe stomacul gol.

— Te interesează stomacul domnului Pilbeam, Constance?

— Nu.

— Nici pe mine, spuse lady Julia. Hai să abandonăm stomacul dumneavoastră, domnule Pilbeam, şi să ne întoarcem la subiect. De ce n-am face nici o scofală dacă l-am chema pe Beach?

— Pentru că nu îl are.

— Păreaţi să sugeraţi că îl are.

— Îl avea. Acum nu îl mai are. I l-a dat lui Ronnie.

— Fiului meu, vreţi să spuneţi?

— Aşa e. În gând îi spun mereu Ronnie.

— Ce frumos din partea dumneavoastră.

— A încercat să-mi frângă gâtul odată, zise Pilbeam, furnizându-le informaţia într-o doară.

— Şi bineînţeles că asta v-a legat de el, spuse consolator lady Julia. Deci Ronnie are acum manuscrisul?

— Nu.

— Dar spuneaţi că da.

— Am spus că-l avea, dar nu-l mai are. I l-a dat lui Bonty Modkin.

— Of, individul ăsta e imposibil, ţipă lady Constance.

Pilbeam privi în jurul lui, dar nu văzu nici un individ. O greşeală, probabil.

— Ce sens are să ne pierdem vremea cu cineva într-o asemenea stare? Nu vezi că bate câmpii?

— Aşteaptă o secundă, Connie. Poate că greşesc, dar cred că o să apară în curând ceva din aburii beţiei. Toată lumea pare că a pasat altcuiva opera măreaţă a lui Galahad. Dacă mai avem puţintică răbdare să-l interogăm, poate o să descopere cui i-a dat-o domnul Bodkin.

Pilbeam râse sonor.

— „I-a dat-o” e bună. O, foarte bună, zău aşa, având în vedere că a trebuit să mă târăsc sub patul lui ca să-l iau.

— Ce?

— M-am ales şi cu un cucui de toată frumuseţea din cauza scândurii.

— Vreţi să spuneţi, domnule Pilbeam, că pe toată durata acestei conversaţii, manuscrisul era la *dumneavoastră?*

— Ţi-am spus că o să iasă ceva, Connie.

— Da, Connie, zise Pilbeam. Îl am.

— Şi atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, n-aţi spus asta de la început? Unde e?

— Ei, asta-i secret, zise Pilbeam, agitând un deget

poznaş.

— Domnule Pilbeam, spuse lady Constance, cu întreaga trufie a Cleopatrei de care dispunea, insist să aflu ce aţi făcut cu el. Vă rog să încetaţi cu aiurelile astea.

Nu ar fi putut să adopte o atitudine mai nefericită. Asemănarea detectivului cu un spiriduş pungaş şi puţin afumat pieri şi în locul ei apărură ciuda, amorul propriu jignit, indignarea, mânia şi sfidarea. Ochii lui mici şi sticloşi încremeniră şi din ei ieşi la iveală spiritul belicos al acelui Albert Edward Pilbeam care a refuzat odată să plătească o amendă şi a petrecut şapte zile în închisoarea Brixton pentru că nu a reparat un coş înnegrit de fum.

— Oo, spuse el. Oo. Aşa-i, nu? Lasă-mă să-ţi spun, Connie, că nu-mi place tonul tău. Insişti, zău aşa! Frumos mai vorbeşti. Lasă-mă să te anunţ că am ascuns manuscrisul ăla undeva unde n-o să-l găseşti. Şi am de gând să-l las acolo până o să i-l duc lui Tilbury...

— Despre ce vorbeşte? întrebă deznădăjduită lady Constance. Pentru ea, Tilbury nu era decât un orăşel din Essex. Avea o vagă amintire că odată Regina Elisabeta a trecut acolo trupele în revistă sau aşa ceva.

Dar lady Julia, având cunoştinţe mai speciale despre Tilbury-i, deveni brusc solemnă.

— Aşteaptă, spuse ea. Asta începe să sune cam aiurea. Nu l-aş da lordului Tilbury, domnule Pilbeam, zău că nu. Sunt sigură că, dacă am discuta mai serios, am putea ajunge la o înţelegere.

Pilbeam, care se ridicase în picioare şi acum mergea bălăngănindu-se către uşă, flutură o mână şi apoi se agăţă de masă pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Prea târziu, zise el. Prea târziu pentru asta. M-aţi jignit. Nu-mi place tonul lui Connie. Aveam de gând să stau şi să vă las să licitaţi unul împotriva celuilalt, dar acum e prea târziu, prea târziu, prea târziu, pentru că m-aţi jignit. Nu mai discut. Tilbury îl va avea. Îl aşteaptă la Emsworth Arms. Ei bine, sal'tare!, spuse Percy Pilbeam şi ieşi pe uşă.

Lady Constance se răsuci spre sora sa aşteptând o lămurire.

— Dar nu înţeleg, Julia. Ce a vrut să spună? Cine e acest lord Tilbury?

— E patronul editurii cu care a semnat Gally contractul, îngerul meu. Nimic mai mult.

— Vrei să spui, ţipă lady Constance îngrozită, că dacă manuscrisul intră pe mâinile lui, o să-l publice?

— Da.

— N-o să-i dau voie. O să obţin o interdicţie judecătorească.

— Cum ai putea? Are contractul de partea lui.

— Vrei să spui atunci că nu se poate face nimic?

— Tot ce pot să-ţi sugerez este să-i telefonezi lui sir Gregory Parsloe şi să-l chemi aici. Spune-i să vină la cină. Pare să aibă niscaiva influenţă asupra împieliţatului ăluia, poate reuşeşte să-l facă să se răzgândească. Deşi mă îndoiesc, e în toane rele. Mi-aş dori uneori, Connie, spuse meditativ lady Julia, să fii mai puţin *grande dame.* E minunat când te văd în acţiune, recunosc —poţi să auzi sunetele goarnelor vestind cruciadele şi tropăitul picioarelor învelite în zale ale sutelor de *strămoşi cuirasaţi* —, dar nu se poate nega că îi faci pe uaimmi să se zburlească niţel.

La Emsworth Arms, un servitor îl anunţă pe lordul Tilbury că-l caută cineva la telefon. Merse până acolo adâncit în gânduri. Filfizonul Bodkin, presupunea el, netrebnicul pe care crezuse ca un idiot că s-ar fi putut bizui. Se pregăti să îi tragă lui Monty o mică săpunealâ.

Încă de la întâlnirea cu Monty din grădina de la Emsworth Arms, gândurile lordului Tilbury se îndreptaseră pline de melancolie către singura cunoştinţă a lui în care s-ar fi putut încrede să-i ducă misiunea la bun sfârşit. De-a lungul anilor în care P. Frobisher Pilbeam lucrase pentru el ca editor al publicaţiei *Sarea şi piperul societăţii,* lordul Tilbury nu-i ceruse niciodată să fure ceva, dar nu avea

absolut nici o îndoială că, în schimbul unei plăţi adecvate, Percy s-ar fi repezit să o facă, iar acum că se transformase într-un detectiv particular, probabil că s-ar fi repezit s-o facă cu un elan şi mai mare. Toată după-amiaza, lordul Tilbury se întrebase dacă nu cumva soluţia problemei n-ar fi fost să-i trimită o telegramă lui Pilbeam, în care să-l cheme de urgenţă la el. Ce îl reţinuse fusese gândul că i-ar fi fost imposibil să-l infiltreze la Castel. Nu poţi vârî detectivi particulari în case de ţară ca şi cum ai trimite dihori în vizuine de iepuri. De aceea îşi abandonase visul trandafiriu, şi faptul că fusese nevoit să-l abandoneze conferi manierelor sale o asprime suplimentară când ridică receptorul.

— Da? spuse el tăios. Ei? O voce exuberantă aproape că îi sparse timpanul.

— Bună, Tilbury! Aici e Pilbeam.

Ochii lordului Tilbury părură să iasă brusc din orbite, ca ai unui melc. Asta era cea mai uimitoare coincidenţă de care avusese parte până acum. Mai curând un miracol, se gândi el cu o teamă respectuoasă, decât o simplă coincidenţă.

— Vorbesc de la Castelul Blandings, Tilbury.

— Hă?

Receptorul tremura în mâna lordului Tilbury. Nu cumva acesta era răspunsul direct la rugăciunile lui? Sau — privind lucrurile dintr-o perspectivă mai întunecată — avea cumva vreo halucinaţie auditivă?

— Vorbesc de la Castelul Blandings, Tilbury, repetă vocea. Nu te superi că-ţi zic Tilbury, nu-i aşa, Tilbury? adăugă el grijuliu. Sunt niţeluş abţiguit.

— Pilbeam! Vocea lordului Tilbury tremură de emoţie. Am înţeles bine că suni de la Castelul Blandings?

— Mda.

Un bărbat capabil să înalţe Editura Mammoth nu îşi pierde vremea cu întrebări inutile. Alţii poate că l-ar fi întrebat pe Pilbeam cum ajunsese acolo, dar nu şi lordul Tilbury. Putea s-o facă mai târziu.

— Pilbeam, zise el, asta e o mană cerească! Vino, te rog, aici cât mai curând posibil. Vreau să faci ceva pentru mine. Foarte urgent.

— O misiune?

— Da, o misiune.

— Şi mie, se interesă vocea, jucăuşă, dar cu o anumită sonoritate metalică, ce-mi iese din asta?

Lordul Tilbury gândi cu repeziciune.

— O sută de lire.

Un zgomot oribil îl făcu să-şi dea brusc capul pe spate. Prima dată i se păru un râset batjocoritor. După ce se repetă cu o intensitate mai redusă o clipă mai târziu, se convinse că era într-adevăr aşa.

— Două sute, Pilbeam.

— Ascultă, Tilbury. Ştiu ce vrei să fac. O, da, ştiu. Ceva ce are legătură cu o anumită carte...

— Da, da.

— Atunci lasă-mă să-ţi spun, Tilbury, că altcineva mi-a oferit cinci sute şi aş putea să urc fără probleme suma până la o mie. Dar, având în vedere că e vorba de tine, n-o să te taxez mai mult. Gândeşte-te bine, Tilbury. O mie e suma.

Lordul Tilbury se gândi bine. Existau puţini inşi în Anglia pe care perspectiva de a se despărţi de o mie de lire să-i umple de mai multă greaţă, dar trebuie să joci la bursă pentru a câştiga. Iar în cazul de faţă, ce însemna o mie? Cu râma mică prinzi peştele cel mare.

— Foarte bine.

— Ne-am înţeles?

— Da. Sunt de acord.

— Bine! spuse vocea cu o veselie renăscută. Să fiţi acolo după cină, în seara asta. O să-l aduc cu mine.

— Ha!

— Am spus că o să-ţi aduc ştii-tu-ce după cină, în seara asta. Iar acum, o reoir-sau-aşa-ceva, Tilbury, amice. *Au reuoir,* Tilbury. Mă simt cam ciudat şi cred că o să trag un pui de somn. Mă cred că mă car acasă, Tilbury! Pa-pa!

Un clinchet se auzi din partea cealaltă a firului. Pilbeam pusese receptorul în furcă.

Degete încercau clanţa uşii de la dormitorul lui Pilbeam. Un pumn izbea în lemn. Detectivul privi încruntat din patul în care stătea lungit. Se aflase pe punctul de a se cufunda într-un somn zbuciumat.

— Cine e?

— Deschide uşa asta şi îţi arăt eu cine e!

— E bătrânul Gally?

— A naibii obrăznicătură!

— Ce vrei?

— Să vorbesc un pic cu tine, tinere.

— Pleacă, bătrâne Gally, zise Pilbeam. N-am chef de discuţii, încerc să adorm, bătrâne Gally. Spune-le că nu cobor la cină. Mă simt ciudat.

— O să te simţi şi mai ciudat dacă vin la tine.

— Ah, dar nu poţi să vii, puse Pilbeam punctul pe i.

Şi, râzându-şi potolit în barbă de inteligenţa şi ironia replicii lui, se cuibări în perne şi îşi închise din nou ochii. Clanţa mai zăngăni o dată, uşa scârţâi împinsă de o greutate, apoi se aşternu tăcerea întreruptă numaidecât de un sforăit ritmic.

Percy Pilbeam dormea.

Întunericul se aşternuse peste Castelul Blandings, întunericul molatic şi mângâietor care învăluie totul ca o cortină de catifea la capătul unei zile de vară. Acum petalele purpurii şi albe dormeau, bufniţele huhurau din umbră, tufişurile foşneau, în vreme ce creaturile mici ale nopţii îşi vedeau de treburile lor misterioase. Mirosul pământului reavăn se contopea cu mireasma muştarului şi a micşunelelor, liliecii se roteau pe cerul înstelat, iar moliile orbecăiau intrând şi ieşind din raza de lumină aurie care strălucea dinspre fereastra sufrageriei. Venise ceasul când oamenii îşi uită necazurile în jurul mesei prietenoase, dar necazurile care îi împovărau pe locatarii

Castelului Blandings nu se pot alunga prin carne şi băutură. Supa venise şi dispăruse, peştele venise şi dispăruse, antreurile veniseră şi dispăreau, însă deasupra mesei plana un giulgiu înceţoşat de mâhnire. Dintre toţi aceşti meseni tăcuţi, nici unuia nu-i lipsea o grijă ascunsă. Chiar şi lordul Emsworth, care nu se întrista cu uşurinţă, se gândea că cina îi fusese ruinată, căci o împărţea cu sir Gregory Parsloe-Parsloe. În ceea ce-l privea pe sir Gregory însuşi, veştile comunicate prin telefon de către lady Constance Keeble cu o oră în urmă fuseseră îndeajuns să-i strice o duzină de cine. Poate că avusese el, aşa cum fostul lui tovarăş de joacă, onorabilul Galahad Threepwood, o spusese atât de răspicat în Capitolele patru, şapte, unsprezece, optsprezece şi douăzeci şi patru ale operei sale nemuritoare, o tinereţe zburdalnică, dar acum, când se apropia de şaizeci de ani, îşi lua viaţa foarte în serios. Foarte cinstită era dorinţa lui de a reprezenta Partidul Unionist ca membru în Divizia lor Parlamentară din Shifley şi Bridgeford a Shropshire-ului, iar dacă Pilbeam îşi punea în practică ameninţarea ducându-i manuscrisul malefic lordului Tilbury, şansele de a şi-o împlini deveneau pur şi simplu nule. Îi cunoştea bine pe cei din comitetul local. Odată ce povestea cu crevetele avea să fie publicată, îl vor arunca la lada de gunoi în doi timpi şi trei mişcări.

Venise aici în această seară să discute cu Pilbeam, să se roage de Pilbeam, să apeleze la sentimentele mai nobile ale lui Pilbeam, dacă exista în el aşa ceva. Şi, pe toţi dracii, nu era nici un Pilbeam cu care să discute, de care să se roage sau la care să apeleze.

Unde *era* blestematul ăla?

Aceeaşi întrebare o tortura şi pe lady Constance. Unde era Pilbeam? Se dusese oare glonţ la lordul Tilbury după ce plecase pe trei cărări din sufragerie?

Lordul Emsworth a fost acela care a transpus întrebarea în cuvinte. Pentru câteva clipe, se zgâise de-a lungul mesei pe deasupra pince-nez-ului strâmb, cu

expresia năucă a unei pisici care încearcă să parcurgă cu privirea lista nominală a puilor ei.

— Beach!

— Înălţimea voastră? spuse cavernos bărbatul copleşit de griji. Vulturii îi rodeau şi lui Beach măruntaiele.

— Beach, nu-l văd pe domnul Pilbeam. Tu îl vezi pe domnul Pilbeam, Beach? Se pare că nu este aici.

— Domnul Pilbeam se află în dormitorul său, Înălţimea voastră. L-a informat pe valetul care a bătut la uşa lui pentru a-i aduce apa fierbinte că nu va fi prezent la cină, Înălţimea voastră, din cauza unei dureri de cap.

Onorabilul Galahad îi confirmă spusele.

— Am bătut la uşa lui chiar înainte de a suna gongul ca să ne îmbrăcăm pentru cină şi mi-a zis că vrea să doarmă.

— N-ai intrat la el?

— Nu.

— Ar fi trebuit să intri, Galahad. Sărmanul băiat poate se simte rău.

— Nu chiar atât de rău cum s-ar fi simţit dacă aş fi reuşit să intru.

— Crezi că i-ai fi agravat durerea de cap?

— I-aş fi agravat-o teribil, zise onorabilul Galahad, luând o migdală sărată şi aruncându-i o privire sumbră prin monoclu.

Vestea că Pilbeam se afla pe patul de suferinţă acţiona asupra a trei dintre membrii grupului cam la fel cum acţionase ploaia recentă asupra pământului uscat. Lady Constance păru să îmbobocească asemenea unei flori înviorate. Lady Julia făcu la fel. Sir Gregory Parsloe nu numai că îmboboci, dar scoase un oftat de uşurare atât de viguros, încât stinse o lumânare. Trei perechi de ochi schimbară între ele priviri. În toate exista acelaşi mesaj plin de voioşie. Dacă Pilbeam nu făcuse pasul irevocabil, spuneau aceşti ochi, totul nu era încă pierdut.

— Doamne păzeşte, spuse lordul Emsworth grijuliu, sper că nu e grav. Furtunile astea blestemate pot da

oricui dureri de cap. Şi pe mine m-a durut puţin capul înainte de cină. O să urc să-l văd pe bietul băiat de îndată ce terminăm de mâncat. Doamne sfinte, nu vreau ca Pilbeam să se îmbolnăvească tocmai acum, zise lordul Emsworth aruncând o privire atât de încărcată de semnificaţie către sir Gregory, încât acesta, care îşi ducea la gură paharul cu vin, zvâcni ca un cal speriat şi vărsă jumătate din conţinut.

— De ce tocmai acum? întrebă lady Julia.

— Nu contează, zise posomorât lordul Emsworth.

— Doar am întrebat, zise lady Julia, pentru că eu, personal, cred că oricând e binevenită o durere de cap pentru domnul Pilbeam. Ca să nu mai pomenesc de streche, răpciugă, malarie, faringită sau ciumă.

Un sunet gingaş şi şuierător, aidoma unui jet de gaz care ţâşneşte dintr-o conductă, veni dinspre umbra de lângă bufet. Era Beach care îşi exprima, pe cât îi permitea eticheta majordomică să-şi exprime, adeziunea la această doleanţă.

Pe de altă parte, lordul Emsworth se supără.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti aşa, Julia.

— Pe moment nu m-am putut gândi la ceva mai rău.

— Nu-ţi place Pilbeam?

— Dragul meu Clarence, nu mai fi extravagant. Nimănui nu-i *place* domnul Pilbeam. Mai există şi unii care nu vor într-adevăr să-i pună otravă în supă, dar cam atât.

— Nu sunt de acord cu tine, zise lordul Emsworth cu înflăcărare. Mi se pare un tip nemaipomenit, nemaipomenit. Şi îmi e de ajutor, lasă-mă să-ţi spun. Se încearcă, zise lordul Emsworth fulgerându-l încă o dată cu o privire sfredelitoare pe sir Gregory, de către persoane de care nu vreau să pomenesc acum, să i se facă rău purcelei mele. Pilbeam mă ajută să le zădărnicesc planurile. Mulţumită sfaturilor sale, mi-am dus acum purceaua într-un loc unde persoanelor pe care nu o să le numesc aici nu le va mai fi atât de lesnicios să pătrundă la ea. Lăsaţi-mă să vă spun că îl admir foarte mult pe

Pilbeam. Mă bate gândul să-i trimit în cameră o jumătate de sticlă de şampanie.

— Dând un bun exemplu despre ce înseamnă a vinde castraveţi grădinarului.

— Hă?

— O, nimic. Era numai o vorbă de duh.

— Şampania face bine la dureri de cap, insistă lordul Emsworth. Ar putea să-l vindece pe Pilbeam.

— O să ne petrecem toată seara discutând despre domnul Pilbeam şi durerea lui de cap? vru să ştie neapărat lady Constance. M-am săturat până-n gât de domnul Pilbeam. Şi nu mai vreau să aud nici un cuvânt despre purceaua aia a ta, Clarence Pentru numele lui Dumnezeu, hai să vorbim despre un subiect rezonabil.

După ce această invitaţie sclipitoare îşi făcu efectul deloc neaşteptat, distrugând pe deplin conversaţia, cina continuă într-o tăcere neîntreruptă. Numai o singură dată unul dintre cheflii se aventură să spună ceva. În vreme ce Beach şi ajutoarele sale strângeau farfuriile care conţinuseră salată de fructe şi le înlocuiau cu cele de desert, lady Julia îşi ridică paharul.

— Să bem pentru cadavrul de la etaj, sper, zise ea.

Cu toate acestea, Percy Pilbeam nu era chiar mort. Chiar în clipa când lady Julia îşi rostea toastul, aproape ca şi cum ar fi răspuns îndemnului ei, se ridică în capul oaselor în patul său şi se holbă meditativ în jur. Faptul că în cameră domnea întunericul îl făcu să recunoască cu greu împrejurimile şi poate pentru jumătate de minut se întrebă unde se afla. Apoi memoria îi reveni şi, împreună cu ea, o senzaţie de zvâcnire în regiunea tâmplelor care îl îndemnă să regrete că adormise. Nici dacă ar fi avut ciuma la care se referise cu atâta tandreţe lady Julia, nu s-ar fi putut simţi mai rău.

Există capete care sunt imune la excesul de şampanie. Cel al onorabilului Galahad îţi răsare primul în minte, însă al lui Pilbeam nu aparţinea acestei clase favorizate.

Pentru o vreme, stătu pe loc, chircindu-se la fiecare val de durere, apoi, ridicându-se în picioare, aprinse lumina şi se împletici până la spălător unde începu să bea cu nesaţ direct din ulcior. Terminând cu asta, umplu ligheanul şi începu să-şi acorde primul ajutor.

Numaidecât, puţin revigorat, se întoarse şi se aşeză iarăşi pe pat. Căznindu-se să-şi amintească evenimentele care îl conduseseră la această tragedie, îşi dădu seama că nu le mai ştie decât în linii mari. Un fapt se profila foarte clar — adică, într-un fel pe care nu şi-l putea aminti prea bine, fusese jignit de lady Constance Keeble. O amărăciune pronunţată faţă de lady Constance începu să mijească în Percy Pilbeam şi, nu după mult timp, luă hotărârea ca, indiferent cât l-ar fi costat, trebuia să-şi ia revanşa faţă de ea. N-o să aibă loc nici o licitaţie. De îndată ce avea să se simtă capabil de mişcări fizice, o să-i ducă manuscrisul lordului Tilbury, la Emsworth Arms. În acest punct al meditaţiei sale, casa a fost spulberată de o bombă. Sau ceva ce avu acelaşi efect asupra sistemului său nervos — cineva bătu la uşă.

— Pot să intru, dragul meu?

Pilbeam recunoscu vocea. Nu putea să se poarte nepoliticos cu singurul lui prieten de la Castelul Blandings. Îşi înghiţi inima încă o dată şi descuie uşa.

— Ah! Văd că te-ai pus pe picioare. Te simţi puţin mai bine, nu? Ţi-am dus cu toţii dorul la cină, zise lordul Emsworth începând să se învârte de colo-colo prin cameră, la fel cum se învârtea de colo-colo în toate camerele pe care le onora cu prezenţa sa. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu tine? Sora mea, Julia, dacă îmi amintesc bine, a pomenit că e posibil să ai ciumă. Nu-mi pot imagina cum de i-a intrat asta în cap. Bineînţeles că e absurd. Acum nu mai are nimeni ciumă. De fapt, zise lordul Emsworth, într-un acces de limbariţă, lăsând să cadă în şemineu peria de păr pe care încercase să o aşeze în echilibru pe un pieptene, nu cred că ştiu ce e aia *ciumă.*

Senzaţia că se află în iad se insinua în Percy Pilbeam. Cu zgomotul scos de perie, care îi readuse durerea de cap şi discursul gazdei lui, care ameninţa să i-o agraveze, se simţea copleşit de mâhnire.

— Fără îndoială că s-a întâmplat, continuă lordul Emsworth, mutând savoniera puţin mai la stânga, sticla de apă puţin mai la dreapta, un scaun puţin mai lângă uşă şi alt scaun puţin mai lângă fereastră, ca furtuna să-ţi provoace durerea de cap. Şi mă întrebam, dragul meu, dacă nu cumva ţi-ar face bine o gură de aer proaspăt. Aerul proaspăt îţi face bine de obicei dacă te doare capul. Mă duceam să arunc o privire Împărătesei şi mi-a trecut prin cap că poate ai vrea să vii cu mine. E o noapte superbă. E o lună minunată şi am o lanternă.

Şi aici lordul Emsworth, oprindu-se din a mai bocăni în oglindă cu un cârlig de încheiat nasturii, scoase din buzunar lanterna în cauză şi aţinti o rază de lumină orbitoare asupra ochilor inflamaţi ai interlocutorului său.

Aceasta îl decise pe Pilbeam. Să mai rămână în spaţiul închis al dormitorului cu individul ăsta i-ar fi pus sănătatea mentală la o încercare prea crâncenă. Zise că ar fi încântat să vină şi să arunce o privire Împărătesei.

Afară, pe aleea cu pietriş, începu să se simtă puţintel mai bine. Aşa cum spusese lordul Emsworth, era o noapte superbă. Pilbeam era eminamente o făptură urbană, cu gusturi urbane, dar până şi el reuşi să aprecieze tihna dulce a domeniului Castelului Blandings. Sub luna cea graţioasă, îşi revenise atât de mult după vreo sută de metri de plimbare, încât se încumetă să spună ceva.

— Nu cumva, zise el, mergem într-o direcţie greşită?

— Ce-i asta, dragul meu? zise lordul Emsworth, abătându-şi atenţia de la lanterna pe care o tot aprindea şi o stingea asemenea unui copil care are o jucărie nouă. Ce ai spus?

— Nu ajungem la cocină traversând terasa?

— O, dar ai uitat, dragă Pilbeam. Ţi-am ascultat sfatul şi am mutat-o în cocina nouă chiar înainte de cină. Nu-ţi mai

aminteşti că ne-ai sfătuit să o mutăm din cea veche?

— Bineînţeles că da. Mda. Da, îmi amintesc.

— Lui Pirbright nu i-a convenit. Mi-am dat seama după zgomotele pe care le scotea din fundul gâtlejului. I s-a năzărit că o să fie agitată şi o să i se facă dor de locuinţa ei veche, dar am avut mare grijă să aştept să văd dacă s-a acomodat şi n-am putut remarca nici un semn de agitaţie. A început să-şi mănânce masa de seară cu mare bucurie.

— Bine, zise Pilbeam, plictisit.

— Hă?

— Am zis „Bine”.

— A, „Bine”? Da, precis. Da, foarte bine, sunt foarte încântat de asta. Aşa cum i-am zis şi lui Pirbright, riscul de a o lăsa la locul ei dinainte era prea mare. Păi, dragul meu Pilbeam, ştiai că sora mea Constance l-a invitat pe individul ăla, Parsloe, la cină în seara asta? O, da, a luat cina cu noi. Fără îndoială că a convins-o să-l invite gândindu-se că, dacă ajunge aici, ar putea ca în timpul serii să găsească ocazia s-o şteargă până la cocină şi să-i facă vreun rău bietului animal. Ce surpriză plăcută o să aibă când o să vadă că nu mai e nimeni în cocină. N-o să ştie ce şi cum. O să rămână perplex.

Aici lordul Emsworth făcu o pauză pentru a chicoti. Pilbeam, deşi deloc amuzat, izbuti să emită ceva ce ar fi putut trece drept un ecou voios.

— Noua cocină, continuă lordul Emsworth, după ce aprinse şi stinse lanterna de şase ori, este un loc mult mai potrivit. De fapt, am construit-o special pentru Împărătească astă-primăvară, dar din cauza încăpăţânării lui Pirbright nu am mutat-o până acum. Nu ştiu dacă îi cunoşti vreun pic pe indivizii ăştia din Shropshire, Pilbeam, dar pot fi tot atât de încăpăţânaţi ca şi scoţienii. Am un grădinar-şef scoţian, Angus McAllister, şi e teribil de încăpăţânat. Ca un catâr. Trebuie să-ţi povestesc odată ce am păţit cu el în ceea ce priveşte nalba. Iar Pirbright poate fi la fel de încăpăţânat când îi intră ceva în

cap. Am discutat raţional cu el. I-am zis: „Pirbright, cocina asta e nouă, echipată ultramodern. Are utilităţile cele mai noi, în pas cu ultima modă, şi, mai mult — şi cred că asta e foarte important —, se află lângă grădina de legume...

Se întrerupse. Un sunet venind din bezna de lângă el îi ajunse la inima cea blajină.

— Te doare iarăşi capul, dragul meu?

Dar răcnetul clocotitor care se auzise dinspre Pilbeam nu fusese provocat de vreo durere de cap.

— Grădina de legume? icni el.

— Da. Şi e foarte convenabil, vezi tu, fiindcă Pirbright stă atât de aproape. Fără îndoială că ai văzut cocina dacă te-ai plimbat vreodată prin grădina de legume. E făcută din cărămidă roşie şi lemn, cu un acoperiş zdravăn din ţiglă... De fapt, zise lordul Emsworth legănându-şi lanterna, aici e. Şi acolo, continuă el cu satisfacţie în voce, e Împărăteasa, hrănindu-se fără nici o grijă. I-am zis lui Pirbright că greşeşte.

O fi putut Împărăteasa să nu aibă nici o grijă, dar Percy Pilbeam era foarte departe de a-i împărtăşi starea desăvârşită. Se sprijini de balustrada cocinii şi gemu în sufletul său.

În lumina razelor lanternei, Împărăteasa din Blandings oferea o imagine extraordinar de atrăgătoare, poate chiar fascinantă. Cu capul cel nobil aplecat şi cu un sunet crănţănitor şi înfulecător, se înfrupta dintr-o cină târzie. Coada ei micuţă şi cârlionţată se mişca încoace şi-ncolo fără încetare şi din când în când un soi de tremurici senzual îi străbătea trupul în formă de zepelin. Dar Percy Pilbeam nu se afla în dispoziţia necesară pentru a admira frumosul şi distinsul, încerca să se obişnuiască cu gândul dezastrului neprevăzut.

Vina era numai a lui — asta făcea lucrurile şi mai amare. Dacă nu şi-ar fi dat atât de degajat consimţământul pentru mutarea purcelei ăsteia diabolice în cocina nouă, nu ar fi fost pus în faţa unei probleme care, clipă de clipă, devenea şi mai dificil de rezolvat,

fiindcă lui Pilbeam îi era teamă de porci. Părea să-şi aducă aminte că citise pe undeva că, dacă intri în cocina unui porc, iar porcul nu te cunoaşte, se năpusteşte asupra ta ca un tigru şi te sfâşie în bucăţi. Chiar dacă tânjea după banii lui Tilbury, ceva îi şoptea că niciodată, indiferent cât de ispititoare ar fi fost recompensa, nu s-ar fi simţit în stare să-şi ia inima-n dinţi şi să intre în cocină pentru a căuta manuscrisul, păzit acum de fiara rapace. O fi avut Fiul cel Risipitor relaţii sociale cordiale cu animale din astea, dar Percy Pilbeam se ştia incapabil să-l imite.

Câtă vreme ar mai fi rămas acolo, savurând amărăciunea înfrângerii, nu se poate şti. Lăsat în pace, probabil o perioadă remarcabilă de timp. Dar reveria abia prinsese contur, că un ţipăt din vecinătate i-o spulberă.

— Doamne apără-mă!

Pentru o clipă, lui Pilbeam i se năzări că îşi luase zborul. Înşfăcă cu nădejde balustrada, tremurând din toate mădularele.

— Ce naiba s-a întâmplat? vru el să ştie, răstindu-se la gazda lui mult mai aspru decât s-ar fi cuvenit unui oaspete.

O tulburare vecină cu a sa făcea ca lanterna să se bălăbăne în mâinile lordului Emsworth.

— Doamne apără-mă, ce mănâncă acolo? Pirbright! Pirbright! Vezi ce mănâncă, Pilbeam, dragul meu? Pirbright! Pirbright! E cumva *hârtie?*

Cu o smucitură febrilă, lordul Emsworth se aplecă peste balustradă. Se ridică din nou gâfâind. Lumina lanternei mătura ca un heliograf ceva ce ţinea în mână.

Paşi în galop răsunară în noapte.

— Pirbright!

— *Dţu,* Înălţimea voastră?

— Pirbright i-ai dat hârtie Împărătesei?

— Nţu, Înălţimea voastră.

— Păi, asta mănâncă. În bucăţi mari.

— Eu, Înălţimea voastră? zise porcarul minunându-se.

— Te asigur, zău. Hârtie. Uite! Păi, Doamne apără-mă,

zbieră lordul Emsworth, reuşind în sfârşit să ţină lanterna în loc, să-mi sară ochii din cap dacă nu e cartea aia a fratelui meu Galahad!

Cam în aceeaşi clipă când lordul Emsworth bătea la uşa lui Percy Pilbeam pentru a se interesa de starea sănătăţii lui şi a-i sugera binevoitor să ia o gură de aer proaspăt, sora sa, lady Constance Keeble, sora sa, lady Julia Fish, împreună cu vecinul şi oaspetele lui, sir Gregory Parsloe-Parsloe, se adunaseră în sufragerie pentru a dezbate problema care apăruse şi a ajunge la o înţelegere privind cea mai potrivită metodă de a o rezolva.

Tonul întâlnirii fusese puţin cam tumultuos încă de la început. Din cauza felului brusc în care fusese chemat la Castel şi a dificultăţii de a explica prin telefon cum stau lucrurile, tot ceea ce aflase până acum sir Gregory era simplul fapt că Pilbeam intrase în posesia manuscrisului şi îşi propunea să i-l dea lordului Tilbury. În vreme ce-şi bea cafeaua, după ce i se aduse la cunoştinţă de către lady Julia că întreaga catastrofă se datora comportamentului lipsit de tact al surorii ei, Constance, el trăsese viguros aer în piept, îi aruncă lady-ei Constance o privire plină de reproş şi începu să ţâţâie din limbă.

Orice persoană bine informată ar fi putut prevedea ce o să se întâmple după aceea. Nici o femeie de nădejde nu poate să stea calmă şi să vadă cum un bărbat îşi ţâţâie limba la ea. Pe de altă parte, nici o gazdă nu poate fi nepoliticoasă pe faţă cu oaspeţii săi. Căutând un mod în care să-şi descarce emoţiile, lady Constance începu să se certe cu lady Julia. Şi întrucât lady Julia, întotdeauna mare amatoare de certuri în familie, îşi susţinea energic punctul de vedere, fără să-şi dea seama cum, sir Gregory deveni conştient că semănase vânt şi acum culegea furtună. Povestim toate acestea pentru a explica cum de s-a întâmplat că a existat o oarecare întârziere până când cartierul general a trecut la pasul următor evident, adică să încerce să ia legătura cu Percy Pilbeam. S-a scurs mai

mult de un sfert de oră până când sir Gregory a fost capabil să domolească tărăboiul bătăliei cu următoarele cuvinte mobilizatoare:

— Dar, hei, pe toţi dracii, nu credeţi că trebuie să ne întâlnim cu individul?

Au avut un efect magic. Patimile mânioase au fost puse în lanţuri. Multe lucruri straşnice pe cale de a fi rostite au fost depozitate şi dosite pentru a fi folosite într-o ocazie ulterioară. S-a sunat după Beach. Beach a fost trimis în camera lui Pilbeam, cu instrucţiunea de a-i împărtăşi rugămintea să fie amabil şi să coboare în sufragerie pentru o clipă. Iar sfârşitul a fost că Beach s-a întors şi i-a anunţat că domnul Pilbeam nu era acolo.

Consternarea puse stăpânire pe ei.

— Nu e acolo? ţipă lady Constance.

— Nu e *acolo?* ţipă lady Julia.

— Dar trebuie să fie acolo, protestă sir Gregory. Individul se duce în camera lui cu o durere de cap ca să se întindă şi să tragă un pui de somn, continuă el dezbătând grijuliu problema, e logic să fie acolo.

— Poate că n-ai ciocănit suficient de tare, Beach, zise lady Constance.

— Du-te sus şi mai ciocăne o dată, spuse lady Julia.

— Loveşte în uşa aia afurisită cu nădejde, zise sir Gregory.

Atitudinea lui Beach era respectuoasă, dar indiferentă.

— Neprimind nici un răspuns după ce am bătut la uşă, Înălţimea voastră, mi-am luat libertatea să intru în cameră. Era pustie.

— Pustie?

— Pustie!

— Adică, zise sir Gregory căruia îi plăcea să lămurească pe deplin lucrurile, nu era nimeni în cameră?

Beach încuviinţă din cap.

— Dormitorul era gol, aprobă el.

— Poate că se află în fumoar, sugeră lady Constance.

— Sau în camera de biliard, zise lady Julia.

— Face baie, strigă sir Gregory lovit de inspiraţie. Un individ pe care îl doare capul poate foarte bine să se ducă şi să facă o baie, îi calmează durerea.

— Am fost în fumoar şi în camera de biliard, Înălţimea voastră. Uşa băii de la etajul domnului Pilbeam era deschisă şi se vedea că nu e nimeni înăuntru, înclin să cred, Înălţimea voastră, zise Beach, că domnul a ieşit să se plimbe.

Cuvintele îngrozitoare provocară o tăcere vibrantă. Cei trei puteau să vizualizeze prea bine direcţia în care ar fi plecat la plimbare Percy Pilbeam.

— Mulţumesc, Beach, zise lady Constance cu o voce platã.

Majordomul se înclină şi se retrase. Tăcerea continuă neîntreruptă. Sir Gregory se îndreptă cu paşi greoi către fereastră şi rămase privind în noapte. Aproape i se părea că, de-a curmezişul cerului plin de stele, putea să vadă, scrisă cu litere de foc, povestea cu creveţii.

Lady Constance scoase un oftat înfiorat.

— N-o să mai avem nici un prieten! Lady Julia îşi aprinse o ţigară.

— Sărmanul Miles! Se alege praful de reputaţia lui!

Sir Gregory se întoarse de la fereastră.

— Presupun că indivizii ăia din Comitetul Local o să-l nominalizeze pe bătrânul Billing acum. Chipul său de fante din vremea regelui George al IV-lea se schimonosi de mânie ofensată. De ce dracu' se grăbeşte atâta individul ăsta? De ce măcar nu m-a lăsat pe mine să discut cu el? Mi-am adus special carnetul de cecuri. Ştie că i-aş fi dat cinci sute de lire. Bag mâna-n foc că n-o să obţină atât de la Tilbury ăsta al lui. L-am cunoscut pe Tilbury. Am auzit multe lucruri despre el. Un tip necruţător, strâns la pungă. Pilbeam o să aibă noroc dacă o să scoată de la el două sute.

— Păcat că l-ai făcut să ne întoarcă spatele aşa, Connie, zise suav lady Julia. Bănuiesc că acum nu-i mai pasă atât de tare de bani, vrea numai să ne facă în ciudă.

— Ce cred că e păcat, replică lady Constance în spiritul fermecător al clanului Keeble, este că sir Gregory a discutat subiectul cu un individ ca alde Pilbeam. Ar fi trebuit să ştie că nu e de încredere.

— Exact, zise lady Julia. O chestie nesăbuită. Această alianţă neaşteptată îl buimăci pe sir Gregory Parsloe. Bolborosi:

— Păi, am mai avut o afacere cu el înainte, o... o treabă personală şi mi s-a părut agil şi întreprinzător. M-am dus şi l-am angajat foarte firesc, aşa cum ai angaja pe oricine să facă ceva. Nu mi-a trecut prin cap că nu e de încredere.

— Nici măcar după ce i-ai văzut mustaţa? zise lady Julia. Ei bine, găsesc un singur strop de alinare în chestia asta, Connie. Acum putem să vorbim cu Clarence şi să-l convingem să termine cu aiurelile şi să nu-i dea lui Ronnie banii.

— Într-adevăr, zise lady Constance, înviorându-se puţin.

Pe când vorbea, uşa se deschise şi Percy Pilbeam intră.

Fiecare, aşa cum atât de frumos spune poetul, are pe cineva care îl iubeşte şi, prin urmare, se presupune că undeva pe lume existau chipuri care se luminau chiar şi când Percy Pilbeam intra în cameră. Dar niciodată, nici măcar mama lui, dacă ar fi avut vreo mamă, nici o mătuşă cordială, dacă ar fi avut vreo mătuşă cordială, nu l-ar fi întâmpinat atât de entuziast aşa cum îl întâmpinară acum lady Constance Keeble, lady Julia Fish şi sir Gregory Parsloe-Parsloe, baronet de Matchingham Hall, Salop. Nici măcar Moş Crăciun nu ar fi avut parte de o primire mai entuziastă.

— Domnule Pilbeam!

— Domnule *Pilbeam!*

— Pilbeam, *dragă* prietene!

— Intraţi, domnule Pilbeam!

— Luaţi loc, domnule Pilbeam!

— Pilbeam, dragul meu, poftim un scaun!

— Vă mai doare capul, domnule Pilbeam?

— Vă simţiţi mai bine, domnule Pilbeam?

— Pilbeam, bătrâne, am aici un trabuc care ţi-ar plăcea.

Detectivul se uita de la unul la altul cu o buimăceală crescândă. Deşi era detectiv, nu izbutea să deducă ce declanşase această exuberanţă. Intrase în cameră aşteptându-se la zece minute glaciale şi se forţase să le înfrunte pentru că afacerile sunt afaceri şi acum, că purceaua fioroasă transferase aproape întregul manuscris al *Amintirilor* onorabilului Galahad în interiorul ei dezgustător, numai din partea adunării de faţă s-ar mai fi putut aştepta la ceva de genul unui aranjament financiar.

— Mersi, zise el aşezându-se pe scaun.

— Mersi, zise el, luând trabucul.

— Mersi, zise el ca răspuns la întrebările despre sănătatea lui. Nu, nu mă mai doare atât de tare acum.

— Asta-i bine, zise sir Gregory cu căldură.

— Minunat, zise lady Constance.

— Nemaipomenit, zise lady Julia.

Terminându-se imnurile de slavă, se aşternu o linişte temporară, aşa cum se întâmplă întotdeauna când o adunare sau întrunire este pe cale să discute despre afaceri. Ochii lui Pilbeam scăpărau prudenţi de la unul la altul. Trebuia să joace o cacealma profesionistă şi îşi făcea curaj.

— Am venit să discut despre... chestia aia, zise el în cele din urmă.

— Exact, exact, exact, ţipă sir Gregory. Te-ai mai gândit şi...

— Mi-e teamă că am fost puţin cam repezită, domnule Pilbeam, zise lady Constance cuceritoare, la ultima noastră discuţie. Eram cam întoarsă pe dos. Presupun că din cauza vremii.

— Sir Gregory, spuneaţi că aveţi carnetul de cecuri la dumneavoastră? zise lady Julia.

— Sigur. Sigur. Iată-l.

Privirea lui Pilbeam căpătă un luciu care apărea de

fiecare dată când vedea carnete de cecuri.

— Ei bine, am făcut-o, zise el pe ceea ce îşi dorea să fie un ton voios şi călduros.

— Făcut-o? zbieră lady Constance înfricoşată. Cuvintele aveau pentru ea un înţeles diferit de cel sugerat de vorbitor. Doar nu vrei să spui că l-ai dus...?

— Aţi vrut ca manuscrisul să fie distrus, nu-i aşa? zise Pilbeam. Ei bine, am făcut-o.

— Ha?

— L-am distrus. L-am făcut bucăţi. De fapt l-am ars. Aşa că..., zise Pilbeam şi îşi întrerupse spusele, umplându-şi tăcerea cu o privire semnificativă înspre carnetul de cecuri şi lingându-se nervos pe buze. Era perfect conştient că întâlnirea ajunsese la ceea ce Monty Bodkin ar fi numit „şpil”.

Evident că şi comitetul celor trei simţea la fel. Mai urmă o tăcere — de această dată, o tăcere stânjenitoare, palpitând de jenă şi îndoială, întotdeauna este ruşinos pentru cei cu o educaţie aleasă să-i spună unei fiinţe umane că nu-l cred. Mai mult, orice aluzie din partea celor trei cu o educaţie deosebit de aleasă la faptul că ar crede că bărbatul îi minte i-ar fi rănit negreşit sensibilitatea pe care era atât de periculos să i-o răneşti.

Pe de altă parte, puteau ei oare să-i plătească o sumă însemnată de bani unui ins cu o mustaţă ca asta, numai fiindcă exista şansa ca de această dată să spună adevărul? Comitetul făcu o pauză cuprins de dilemă.

— Hahrmptu! zise sir Gregory, rezumând destul de corect sentimentul care plutea în aer.

Percy Pilbeam vădi o amabilitate neaşteptată în această situaţie delicată.

— Bineînţeles că nu mă aştept să mă credeţi pe cuvânt, spuse el. Fără îndoială că vreţi o oarecare dovadă. Ei bine, iată o bucăţică de hârtie pe care am recuperat-o ca să v-o arăt. Restul e un maldăr de cenuşă.

Scoase din buzunarul de la piept o bucată ferfeniţită de hârtie şi i-o dădu lui sir Gregory. Sir Gregory, după ce

tresări destul de viguros, fiindcă, printr-o coincidenţă stranie, hârtia conţinea o parte din povestirea cu creveţii, i-o pasă lady-ei Constance. Lady Constance se uită la ea şi i-o dădu lady-ei Julia. Atmosfera se destinse.

— Nu e chiar ce am fi vrut, zise lady Constance. Evident că ne-am fi aşteptat să ne aduci manuscrisul, aşa încât să-l distrugem cu mâinile noastre, însă...

— E acelaşi lucru, protestă Pilbeam.

— Da, presupun că de fapt nu contează.

Privirile zburau de la unul la altul ca potârnichile. Sir Gregory se uită la lady Constance după îndrumări. Lady Constance o consultă în tăcere pe lady Julia. Lady Julia încuviinţă scurt din cap. Sir Gregory, observând-o, se uită din nou la lady Constance, primi şi de la ea încuviinţarea, se duse la masă şi îşi făcu de treabă cu stiloul şi cerneala.

Urmă un moment de pălăvrăgeală. O undă din atmosfera unei camere de consiliu la sfârşitul unei întâlniri importante se strecură în aer.

— Cu siguranţă că v-am rămas datori, zise lady Constance.

— Dar, spuneţi-mi, domnule Pilbeam, zise lady Julia, ce v-a făcut să vă răzgândiţi atât de brusc?

— Poftim?

— Păi, când ne-aţi părăsit după cină, păreaţi hotărât să...

— Of, Clarence! ţipă lady Constance, cu exasperarea pe care i-o provoca atât de des intrarea în cameră a capului familiei. Cum să nu-şi aleagă, credea ea, tocmai acest moment ca să intre şi să tândălească pe acolo?

Însă o dată în viaţa lui, lordul Emsworth nu avea chef să tândălească. Felul vijelios în care năvălise în cameră ar fi trebuit să-i sugereze acest lucru lady-ei Constance. Comportamentul său şi tonul vocii o făcură să-l sesizeze acum. Categoric că se întâmplase ceva care să-i zdruncine calmul visător obişnuit.

— Cine îmi mută cărţile? vru el să ştie furios.

— Ce cărţi?

— Ţin un carneţel cu numere de telefon pe masa din bibliotecă şi a dispărut. Ha, zise lordul Emsworth. Beach trebuie să ştie.

Ţopăi până la şemineu şi apăsă butonul soneriei.

— O să-ţi rupi gâtul dacă mai sari aşa pe parchet, observă plictisită lady Julia. De ce nu ţi-ai pus şi tocuri ca să ţopăi aşa?

Lordul Emsworth se întoarse în mijlocul camerei. Se zgâia, cum considera sora lui, Constance, cu o expresie teribil de fudulă. Ei i se părea că îşi cam luase nasul la purtare.

— Clarence, pleacă, te rog, zise ea. Discutăm o chestiune importantă.

— Şi eu vorbesc despre ceva important. O dată pentru totdeauna, insist să mi se respecte obiectele personale. Nu vreau să mi se mute lucrurile. Carneţelul meu cu telefoane a dispărut. Probabil că e la tine, Connie. L-ai luat să cauţi vreun număr şi nu te-ai deranjat să-l pui la loc. Zât! zise lordul Emsworth.

— N-am carneţelul tău prăpădit, zise lady Constance pe un ton plictisit. De ce îţi trebuie?

— Vreau să-l sun pe individul ăla.

— Ce individ?

— Individul nu-ştiu-cum. Veterinarul. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Şi i-am uitat numărul de telefon.

— De ce ai treabă cu veterinarul? întrebă lady Julia. Eşti bolnav?

Lordul Emsworth se holbă la ea.

— De ce am treabă cu veterinarul? Când Împărăteasa a mâncat hârtia aia?

— Ce hârtie înfulecă Împărăteasa? spuse lady Julia. Întotdeauna m-am întrebat. Probabil ceva conservator şi serios. Poate ziarul *Morning Post.*

— Despre ce tot vorbeşti acolo, Clarence? spuse lady Constance.

— Păi, despre Împărăteasa care a mâncat cartea aia a lui Galahad, bineînţeles. Nu v-a spus Pilbeam?

— Ce?

— Sigur. Am fost adineauri la cocină şi am găsit-o terminând ultimele capitole. Cum o fi ajuns acolo n-aş putea să vă spun. Cerneală şi hârtie! Probabil sunt otrăvitoare. Ha, Beach!

— Înălţimea voastră?

— Beach, care e numărul de telefon al veterinarului ăluia? Ştii despre cine vorbesc. Numărul de telefon al veterinarului nu-ştiu-cum.

— Matchingham 2-2-1, Înălţimea voastră.

— Atunci sună-l repede şi fă-mi legătura în bibliotecă. Spune-i că purceaua mea tocmai a mâncat tot manuscrisul *Amintirilor* fratelui meu Galahad.

Şi cu aceste cuvinte, lordul Emsworth ţâşni ca o săgeată înspre uşă. Cum Beach îi stătea în drum, sări cu agerime spre dreapta. Majordomul se dădu şi el în dreapta. Lordul Emsworth se năpusti spre stânga. Tot aşa şi Beach. De deasupra şemineului, portretul celui de-al şaselea conte privea în jos aprobator spre aceste manevre sacadate. Şi lui îi plăcuse menuetul pe timpuri.

— Beach! zbieră lordul Emsworth cu o rugăminte pătimaşă în voce.

— Înălţimea voastră?

— Stai pe loc, măi. Doar nu eşti o curcă beată.

— Îmi cer scuze, Înălţimea voastră. Am calculat greşit direcţia în care Înălţimea voastră dorea s-o apuce.

Această întârziere într-un asemenea moment îi spulberă lordului Emsworth şi ultimele vestigii ale prudenţei şi autocontrolului. Pe podeaua lustruită a sufrageriei numai un acrobat profesionist ar fi putut executa cu succes saltul pe care îl făcu el acum. Urmă o aterizare rostogolită şi contele se opri într-un dulăpior cu porţelanuri, frecându-şi glezna stângă.

— Ţi-am zis că o să cazi în cap, zise lady Julia cu satisfacţia Cassandrei după ce i se adeverise una dintre profeţii. Te-ai lovit?

— Cred că mi-am sucit glezna. Beach, ajută-mă să

merg până în bibliotecă.

— Prea bine, Înălţimea voastră.

— Ronnie are un unguent, cred, zise lady Julia.

— Nu vreau nici un unguent, mârâi bătrânul rănit, în vreme ce ţopăia într-un picior spre uşă sprijinindu-se de braţul majordomului. Vreau un doctor. Beach, după ce dai de veterinar, cheamă un doctor.

— Prea bine, Înălţimea voastră.

Uşa se închise. Imediat după aceea, lady Constance, cu buzele ţuguiate şi ochii scăpărându-i fioros, se îndreptă către sir Gregory, care stătea cu gura căscată, îi luă cecul dintre degete şi îl rupse.

Un ţipăt sfâşietor răsună în cameră. Venea dintre buzele lui Percy Pilbeam.

— Aii!

Lady Constance îi aruncă una dintre privirile clanului Keeble.

— Nu-i aşa, domnule Pilbeam, că nu te aştepţi să fii plătit pentru nimic? Instrucţiunile erau să predai manuscrisul mie sau lui sir Gregory. Nu ai făcut aşa, prin urmare, înţelegerea este nulă şi neavenită.

— Ai vorbit ca un bărbat, Connie, zise lady Julia aprobator.

Detectivul se zgâia neajutorat.

— Dar obiectul e distrus.

— Nu de către dumneavoastră.

— Sigur că nu, zise sir Gregory cu însufleţire. Putea să poarte o discuţie în contradictoriu la fel de bine ca orice alt bărbat. Nu de către tine. Purceaua l-a mâncat.

— O minune cerească, interveni lady Julia.

— Exact, căzu de acord sir Gregory. E un punct de vedere foarte solid. O minune cerească. Nu avem obligaţia să-ţi dăm nici un sfanţ.

— Dar...

— Îmi pare rău, domnule Pilbeam, zise lady Constance, adoptând un aer de regină. Nu văd nici un motiv să mai stăm la discuţii.

— Mai ales, zise lady Julia, că avem o problemă foarte urgentă de discutat cu Clarence, Connie.

— Păi, bineînţeles. Uitasem de asta.

— Eu nu, spuse lady Julia. Ne iertaţi că vă părăsim, nu, sir Gregory?

Sir Gregory arăta ca un fante de pe vremea regelui George al IV-lea care tocmai a câştigat o avere la Wattier's întorcând o singură carte de joc.

— Deloc, lady Julia. Precis. De fapt, cred că o să-mi iau tălpăşiţa.

— Să vă chem maşina.

— Nu vă deranjaţi, zise sir Gregory. N-am nevoie de maşină. Am de gând să merg pe jos. Uşurarea care m-a cuprins ştiind că manuscrisul ăla infernal nu mai planează deasupra capului meu... ptiu! Cred că o să merg pe jos cincisprezece kilometri.

Privirea îi căzu pe bucăţica ferfeniţită de hârtie de pe masă. O ridică, o rupse în două şi vârî jumătăţile în buzunar, apoi, cu aerul satisfăcut al cuiva din a cărui viaţă poveştile cu creveţi dispăruseră pentru totdeauna, se avântă cu paşi mari şi grăbiţi spre uşă.

Percy Pilbeam rămase aşezat unde era, arătând ca o zonă devastată.

În vreme ce aceste evenimente erau în plină desfăşurare la Castelul Blandings, un tânăr şedea în sufrageria de la Emsworth Arms în Market Blandings, mâncând calcan. Era al doilea fel de mâncare dintr-o cină târzie pe care o lua sub privirea plină de reproş a unui ospătar trupeş, palid şi plin de coşuri, care sperase să îşi termine programul cu o jumătate de oră în urmă.

Primul lucru pe care l-ar fi remarcat cineva intrând în sufragerie, în afară de mirosul asemănător ozonului degajat de friptura rece de vită, berea, murăturile, varza, supa de carne, cartofii fierţi şi brânza antică ce caracterizează toate sufrageriile hanurilor de pe întreg cuprinsul Angliei, ar fi fost mâhnirea extraordinar de

adâncă a tânărului. Părea că privise viaţa în ochi şi îi văzuse deşertăciunea. Aşa se şi întâmplase. Monty Bodkin — pentru că el era această epavă pe punctul de a se dezintegra — se afla pe culmile deznădejdii. Din fericire, calcanul din hanurile provinciale are calitatea de a avea acelaşi gust şi când ţi se preschimbă în cenuşă în gură, aşa cum făcea acum şi calcanul lui Monty.

Niciodată, îşi dădu el seama, nu fusese prea optimist când o apucase pe drumul spre Emsworth Arms pentru a-l implora pe lordul Tilbury să se poarte ca un gentleman şi un sportiv. Toate regulile scrise ale educaţiei stăteau împotrivă-i, ştia. Şi totuşi nutrise, în ciuda şoaptelor Raţiunii, un soi de speranţă firavă şi nesănătoasă. Patronul Editurii Mammoth îi distrusese această speranţă în primele cinci minute după sosirea lui. Când Monty şi-a pretins răsplata pe motivul că nu din vina lui nu năvălise cu manuscrisul în mână, lordul Tilbury a rămas mut şi neclintit. Când a mers mai departe subliniind că Pilbeam nu ar fi reuşit să obţină manuscrisul dacă n-ar fi fost el, lordul Tilbury emise un fornăit ascuţit şi batjocoritor. Iar când, mai târziu, în decursul discuţiei, Monty l-a numit pe fostul lui şef porc scrofulos, coţcar şi umflat, acesta a pus capăt întâlnirii îndepărtându-se cu mâinile sub pulpana hainei.

Aşa că Monty cina împovărat de gânduri negre, cu inima încovoiată de suferinţă. Tăcerea domnea în sufrageria hanului, întreruptă numai de respiraţia ospătarului, un individ care ar fi făcut bine să se lase pe mâinile unui specialist în amigdale.

Deşi era optimist din fire, Monty Bodkin nu putea ascunde faţă de sine însuşi că viitorul părea sumbru. Dacă membrul fondator al firmei Butterwick, Price şi Mandelbaum nu dădea înapoi — o şansă dintr-o sută — sau dacă Gertrude Butterwick nu se debarasa de îndârjitele sale prejudecăţi burgheze, hotărându-se să nu respecte dorinţele tatălui său — să zicem unu optzeci şi opt din trei —, nu avea să atingă vreodată fericirea

conjugală după care tânjea. Era un gând neplăcut, greu de suportat pentru un tânăr, unul care ar fi preschimbat în cenuşă până şi cea mai bună porţie de calcan fiert, să nu mai vorbim de amestecul de oase, ochi şi cauciuc negru arătând aproape obscen pe care i-l hărăzise bucătarul de la Emsworth Arms.

Friptura de berbec la cuptor care îi urmase calcanului se preschimbă la rândul ei în cenuşă, la fel ca varza de Bruxelles şi cartofii care o însoţiseră. Budinca de tapioca, din cauza unui accident în bucătărie, era deja mai mult cenuşă. Monty îi aruncă o privire, apoi îşi trânti pe jos şerveţelul cu un gest byronian şi, refuzând sugestia cu jumătate de gură a ospătarului de a-i aduce un pahar de Porto şi o bucată de brânză Stilton, se târî pe scări în jos şi ieşi în grădină.

Păşind pe iarba udă, începu să rumege gânduri de răzbunare. În general, era un tânăr binevoitor şi amabil, dar atitudini ca acelea ale lordului Tilbury şi ale lui Percy Pilbeam i se păreau că urlă pur şi simplu după represalii. Şi se amărî şi mai mult când descoperi, după vreo zece minute, că nu avea absolut nici o idee cum să procedeze, pentru că, indiferent ce ar fi făcut, se simţi el din păcate obligat să tragă concluzia, aceşti oameni nemernici tot ar fi continuat să prospere ca două tufişuri de laur.

În aceste circumstanţe, exista un singur lucru care i-ar fi alinat suferinţa, şi anume să se ducă şi să scrie o scrisoare lungă şi iubitoare, în care s-o implore pe Gertrude Butterwick să-şi asculte imboldul inimii, să vină şi să se repeadă împreună cu el până la casa de căsătorii, până la Gretna Green sau altundeva. Cu aceasta în minte, porni spre camera de scris, unde spera să se dedice îndeletnicirii în singurătate.

Camera de scris de la Emsworth Arms, ca în majoritatea hotelurilor rurale, era o încăpere mică, dezolantă, cu aer îmbâcsit şi prost luminată, care avea nevoie urgentă de un nou tapet. Dar nici dimensiunile reduse, nici aerul închis, nici înfăţişarea sărăcăcioasă a

pereţilor nu îl deprimară pe Monty când intră, ci imaginea lordului Tilbury, aşezat într-unul din cele două fotolii şubrede îi provocă aceste sentimente plumburii.

Lordul Tilbury fuma un trabuc excelent şi, până în acel moment, se simţise fericit şi liniştit, întâlnirea dinainte de cină cu Monty Bodkin îi eliberase mintea de o îndoială cam sinistră care o împovărase până atunci. Până să-l informeze Monty despre cele întâmplate, el se frământase din pricina dilemei dacă vocea care îi vorbise la telefon fusese a lui Pilbeam sau vorbise numai alcoolul despre care Pilbeam recunoscuse că i se urcase la cap. Pe scurt, avea el cu adevărat manuscrisul? Sau afirmaţia lui nu fusese, prin urmare, decât o bolboroseală la beţie a unui detectiv care tocmai investigase pivniţa lordului Emsworth? Monty îl lămurise că prima şi cea mai agreabilă teorie era cea corectă, iar lordul Tilbury aştepta acum sosirea detectivului într-o stare de spirit care se armoniza minunat cu un trabuc excelent.

Intruziunea unui tânăr pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată îi tulbură dispoziţia senină.

— Nu mai am nimic de spus, observă el iritat. Ţi-am zis decizia mea şi nu văd ce-am câştiga dacă mai continuăm discuţia.

Monty îşi ridică sprâncenele cu răceală.

— Nu-mi doresc să discut cu tine, dragul meu, spuse el semeţ. Am venit să scriu o scrisoare.

— Atunci du-te şi scrie în altă parte. Aştept vizita cuiva.

Monty avusese intenţia să-l ignore pe individ şi să-şi ducă treaba la bun sfârşit, fără a mai catadicsi să-i arunce vreo privire, dar, ajungând lângă birou şi descoperind că nu existau hârtie de scris, stilou, nici măcar un plic şi că în călimară nu era decât un deget de depuneri dubioase care arătau ca mierea neagră, se răzgândi.

Pentru o clipă, cochetă cu ideea de a lua una dintre revistele care zăceau pe masă şi de a se aşeza în celălalt fotoliu pentru a-i strica seara bătrânei lepădături. Dar, întrucât acele reviste erau nişte numere vechi de un an

din *Catastiful hotelierului* şi *Gazeta cârciumilor cu licenţă,* îşi abandonă planul. Cu o privire mută plină de dispreţ şi un smârcâit semnificativ, el părăsi camera şi plecă să hoinărească iarăşi prin grădină.

Dar abia după ce s-a plimbat până la râu, a fumat două ţigări şi a azvârlit cu un beţişor spre un şoarece de apă, apoi s-a plimbat înapoi şi a aruncat încă un băţ într-un tufiş de unde se auzise un zgomot, semnificaţia ultimei afirmaţii a lordului Tilbury îl fulgeră subit.

Dacă lordul Tilbury aştepta un vizitator, atunci acel vizitator sigur trebuia să fie Pilbeam. Iar dacă Pilbeam venea la Emsworth Arms ca să-l vadă pe lordul Tilbury, atunci, la fel de sigur, trebuia să aducă manuscrisul cu el.

Foarte bine, şi atunci unde ne duce asta? Ne duce, sesiză el, direct la concluzia minunată că cele două buboaie se vor afla în camera de scris cu manuscrisul între ei, oferindu-i astfel o şansă lejeră oricărui bărbat întreprinzător care îşi dorea să dea buzna peste ei şi să fie niţeluş dur.

O încredere strălucitoare îl cuprinse pe Monty Bodkin. Se simţea în stare să dea iama în zece Tilbury-i şi o duzină de Pilbeam-i. Tot ce avea de făcut era să aştepte momentul potrivit, iar apoi să se năpustească înăuntru şi să înhaţe manuscrisul. Iar după ce îl va lua şi i-l va flutura prin faţa ochilor, oare lordul Tilbury nu îşi va schimba puţin atitudinea? Oare nu va adopta el un ton diferit? Oare n-ar fi fost posibil să rediscute chestiunea dintr-o altă perspectivă? Răspunsul era cu siguranţă afirmativ.

Dar mai întâi să cerceteze terenul, îşi amintea că fereastra camerei de scris era deschisă câţiva centimetri la bază. Traversă tiptil gazonul, cu o nemăsurată precauţie. Şi îndată ce ajunse la destinaţie, un glas vorbi înăuntru.

— L-ai ascuns? Dar eşti convins că e în siguranţă?

Monty se rezemă de perete, ţinându-şi respiraţia. Se simţea ca proprietarul unui aparat de radio făcut în casă care a prins din întâmplare San Francisco.

Pilbeam-ul care împrumutase bicicleta cu motor a lui Voules, care pedalase până la Emsworth Arms şi acum se afla în faţa lordului Tilbury în camera de scris a hanului era foarte diferit de voiosul Pilbeam care îi telefonase înainte de cină. Pilbeam, la telefon, fusese un individ care îşi dăduse frâu liber exuberanţei joviale, ştiind că este stăpân pe situaţie. Pilbeam-ul din camera de scris era un jucător crispat şi nervos, care punea totul la bătaie pe o ultimă aruncare.

După scena dureroasă din sufragerie, detectivului i-au fost necesare cam zece minute pentru a-şi da seama că, deşi totul părea pierdut, îi mai rămânea încă o şansă să se salveze. Dacă se pricepea îndeajuns de bine la vânzări încât să-i plaseze lordului Tilbury manuscrisul, pe nevăzute şi fără a fi silit să menţioneze că nu mai exista — decât într-o formă teribil de modificată în interiorul Împărătesei din Blandings —, totul ar fi fost în regulă.

Ar fi putut exista puţină răceală de cealaltă parte când aveau să se întâlnească după aceea, fiindcă lordul Tilbury, o ştia, era unul dintre cei care s-ar fi simţit imediat jignit descoperind că a plătit o mie de lire pentru nimic, dar se obişnuise ca lumea să manifeste răceală faţă de el şi s-ar fi descurcat cu asta.

Aşa că se afla aici, pentru o ultimă aruncare.

— L-ai ascuns? zise lordul Tilbury după ce detectivul, într-un scurt discurs de început, i-a explicat că nu venise în persoană să-i predea bunurile. Dar eşti convins că e în siguranţă?

— O, da.

— Dar de ce nu l-ai adus cu tine?

— Prea riscant. Nu ştiţi cum e la Castel. Lady Constance îl caută, Gally Threepwood îl caută şi Ronnie Fish şi... Ei bine, aşa cum i-am zis şi lui Monty Bodkin azi după-amiază, un individ care încearcă să scoată pe furiş manuscrisul de acolo e ca un tip dintr-o povestire poliţistă, captiv în ascunzătoarea Celor Nouă Misterioşi.

Un pufnit indignat răbufni dintre buzele furioase ale lui

Monty Bodkin. Asta, credea el, e puţin prea mult. Se simţise plin de o mândrie modestă în privinţa găselniţei cu Cei Nouă Misterioşi. Detectivul ăsta laş nu se mulţumea să-i şterpelească manuscrisele, îi şterpelea şi vorbele de duh. Suficient pentru a scoate pe oricine din pepeni, iar Monty fusese scos straşnic din pepeni.

— Înţeleg, zise lordul Tilbury. Da, înţeleg ce vrei să spui. Dar dacă l-ai ascuns în dormitorul tău...

— Nu.

— Atunci unde?

Momentul decisiv sosise, iar Pilbeam îşi făcu curaj să-l înfrunte.

— Ah! zise el. Cred că poate e mai bine ca înainte de a vă spune asta să rezolvăm partea financiară a problemei, nu? Dacă aveţi carnetul de cecuri la îndemână...

— Dar, dragul meu Pilbeam, doar nu te aştepţi să-ţi plătesc înainte...?

— Mda, spuse detectivul şi îşi ţinu respiraţia. Miza se afla pe masă şi ruleta începuse să se învârtească.

Lui Monty i se părea că şi lordul Tilbury îşi ţinea respiraţia, pentru că urmă o tăcere lungă. Atunci când vorbi, avea tonul cuiva care fusese rănit.

— Păi, zău aşa, Pilbeam! Credeam că ai încredere în mine.

— „Să n-ai încredere în nimeni”, ăsta e motto-ul familiei mele, replică detectivul revenind la ceea ce s-ar putea numi comportamentul lui de la telefon.

— Dar de unde să ştiu eu.

— *Dumneavoastră* trebuie să aveţi încredere în *mine,* zise Pilbeam cu agerime. Bineînţeles, continuă el, dacă nu vă convine afacerea, atunci presupun că înţelegerea noastră cade. Fără nici o supărare. Pur şi simplu mă întorc la Castel şi discut problema cu lady Constance şi sir Gregory Parsloe. Îşi doresc manuscrisul la fel de mult ca şi dumneavoastră, deşi, evident, nu din aceleaşi motive. Vor să îl distrugă. Oferta iniţială a lui Parsloe a fost de cinci sute de lire, dar nu voi întâmpina nici o dificultate în

a-l convinge să şi-o îmbunătăţească...

— Cinci sute de lire sunt o grămadă de bani, zise lordul Tilbury de parcă şi-ar fi scos o măsea.

— Nu sunt la fel de mulţi ca o mie, replică Pilbeam, de parcă ar fi fost un dentist bine dispus, şi aţi fost de acord cu asta la telefon.

— Da, dar am presupus că o să-mi aduci...

— Ei bine, accepţi sau nu, Tilbury, accepţi sau nu? zise detectivul şi din pârâitura slabă care urmă după aceste cuvinte, Monty deduse că făcea ceea ce suntem sfătuiţi cu tărie să facem când vrem să părem nonşalanţi, adică îşi aprinse o ţigară. Bine! spuse el o clipă mai târziu. Cred că sunteţi înţelept. Nu-i puneţi vreun timp limită, dacă nu vă deranjează.

Urmă o pauză. Respiraţia şuierată care se auzea dinspre fereastră nu putea fi decât a bărbatului zgârcit ocupat cu scrierea unui cec pentru o mie de lire. Este un soi de respiraţie imposibil de confundat, deşi în anumite privinţe seamănă cu horcăitul viguros al unui muribund.

— Poftim!

— Mersi.

— Şi acum...?

— Păi, să vă spun, zise Pilbeam. Lucrurile stau în felul următor. N-am îndrăznit să ascund obiectul în casă, aşa că l-am pus cu grijă într-o cocină scoasă din uz de lângă grădina de legume. Aşteptaţi. Dacă îmi împrumutaţi stiloul, o să vă desenez o hartă. Vedeţi, ăsta e gardul grădinii de legume. Mergeţi de-a lungul lui şi pe stânga o să vedeţi cocina în mijlocul unei păşuni mici. N-aveţi cum să n-o vedeţi. E singura clădire de acolo. Intraţi în ea şi sub paie, unde desenez crucea asta, se află manuscrisul. E limpede?

— Destul de limpede.

— Credeţi că veţi reuşi să-l găsiţi?

— Foarte uşor.

— Bine. Şi acum mai e ceva. Un flecuşteţ, dar trebuie să fiţi avertizat. Spuneam că această cocină era scoasă

din uz, iar când am pus acolo manuscrisul chiar era. Însă de atunci s-au apucat să mute purceaua aia a lordului Emsworth acolo, animalul căruia îi spun Împărăteasa din Blandings.

— Ce?

— Am crezut că e mai bine să vă zic, ca să nu aveţi vreo surpriză când o să ajungeţi acolo.

Spasmul temporar de indignare îndreptăţită care îl cutremură pe lordul Tilbury la auzul acestei informaţii îi trecu, în locul lui apăru, într-un mod ciudat, o uşurare vădită, într-un mod curios, afirmaţia îi alungase din minte o îndoială care îi stăruise acolo. Făcea ca povestirea lui Pilbeam să pară plauzibilă.

— Nu-i nimic, zise el cu tot atâta voioşie pe cât te-ai aştepta de la un individ cu opinii ca ale lui despre plăţi, atât de curând după ce scrisese un cec pentru o mie de lire. Nu-i o problemă pentru mine.

— Credeţi că o să vă descurcaţi cu purceaua?

— Sigur. Nu mi-e frică de porci. Porcii mă plac.

Auzind aceste cuvinte, respectul pe care Monty îl nutrise pentru această specie de animale, pe care o admirase dintotdeauna, intră într-un puternic declin. Nici un animal de treabă, credea el, n-ar fi putut să-l placă pe lordul Tilbury.

— Atunci e bine, zise Pilbeam. Aş pleca chiar acum dacă aş fi în locul dumneavoastră. Aveţi de gând să mergeţi pe jos?

— Da.

— O să aveţi nevoie de o lanternă.

— Fără îndoială că pot să împrumut una de la hangiu.

— Bine. Deci totul este în regulă.

Acum, la urechile lui Monty ajunse zgomotul scos de o uşă mai întâi deschisă şi apoi închisă. Se părea că lordul Tilbury plecase să-şi înceapă călătoria nocturnă. Pentru o clipă, Monty crezu că Pilbeam plecase şi el, dar după o scurtă tăcere, dinspre fereastră se auzi o înjurătură mormăită şi, trăgând cu ochiul în cameră, văzu că

detectivul stătea aplecat peste birou. Exclamaţia fusese probabil prilejuită de descoperirea că nu existau hârtie, plic, stilou, ci doar ceva ce numai un visător ar fi putut numi cerneală.

Şi chiar aşa stăteau lucrurile. Percy Pilbeam era un bărbat căruia îi plăcea să treacă imediat la acţiune. Intenţiona să trimită cecul la bancă fără nici o întârziere.

Apăsă butonul soneriei.

— Vreau nişte cerneală, îl auzi Monty că spune. Un stilou, nişte hârtie şi un plic.

Pusese cecul pe birou înainte de a descoperi că lipseşte papetăria. Acum îl ridică şi rămase uitându-se la el cu iubire în ochi.

Se simţea foarte mulţumit de el însuşi. Era ceva pe departe, pe departe mai bun decât tot ceea ce făcuse vreodată până acum, credea Pilbeam. Se întrebă câţi inşi mai existau care să transforme o asemenea înfrângere într-o victorie, îşi duse mâna la mustaţa cea nesuferită şi trase cu satisfacţie de ea.

În vreme ce se îndeletnicea cu asta, o mână apăru pe deasupra umărului lui şi i-l înhăţă. Cecul îi fusese smuls din mână. Răsucindu-se, îl văzu pe Monty Bodkin.

— La dracu'! urlă Pilbeam cuprins de groază.

Monty nu spuse nimic. Faptele spun mai mult decât vorbele. Cu o privire severă, rupse cecul în două, apoi în patru, apoi în opt, apoi în şaisprezece, apoi în treizeci şi două. Apoi, nereuşind să ridice scorul la şaizeci şi patru, se duse la şemineu şi, cu expresia aceea sumbră încă întipărită pe chip, le lăsă să cadă în vatră ca pe o ploaie de confeti.

Pilbeam amuţise după acel prim urlet deznădăjduit. Rămase urmărind tragedia cu o privire împietrită. I se părea că, în ultimul timp, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii uitându-se la unii care sfâşiau în bucăţi cecuri destinate lui. Pentru o fracţiune de secundă, spiritul războinic al clanului Pilbeam îl îndemnă să-l atace pe acest bărbat cu ghearele şi cu dinţii, dar impulsul păli.

Or fi fost Pilbeam-ii viteji, dar nu şi nesăbuiţi. Monty era cam cu douăzeci de centimetri mai înalt decât el, cam cu zece kilograme mai solid şi, în plus, avea o sclipire răutăcioasă în privire.

Acceptă decizia Destinului, îl urmări în tăcere pe Monty în vreme ce acesta ieşea din cameră. Uşa se închise. Percy Pilbeam rămase singur cu gândurile lui.

Monty ajunse în holul hanului Emsworth Arms. Era pustiu, dar numaidecât apăru lordul Tilbury încălţat în ghete, cu o pălărie pe cap şi pregătit pentru lunga călătorie. Monty îl privi sarcastic, îşi propuse ca în viitorul foarte apropiat să planteze un cartuş de dinamită sub lordul Tilbury ăsta.

— Plecaţi? zise el.

— Mă duc să mă plimb, da.

— Dumnezeu să vă aibă-n pază! zise Monty.

Îl urmări cu privirea pe lordul Tilbury. Avea de gând să se ţină după el, dar asta mai putea să aştepte. Ştia că şi în cazul în care i-ar fi acordat bărbatului bondoc şi îndesat un avans de cinci minute, tot ar fi ajuns la *randez-vous* înaintea lui. Iar între timp mai avea o treabă sinistră de îndeplinit.

Se duse la telefon şi sună la Castelul Blandings.

— Aş vrea să vorbesc cu lordul Emsworth, zise el cu una dintre acele voci false şi răguşite, parcă a unui broscoi cu guturai.

— Vă fac legătura cu Înălţimea sa, replică vocea mai melodioasă a lui Beach.

— Te rog, zise Monty, coborând o octavă. Am o problemă urgentă.

Lordul Emsworth îşi dusese glezna scrântită în bibliotecă şi stătea întins pe una dintre canapelele de piele. Doctorul venise şi plecase, lăsând instrucţiuni să i se aplice cataplasme fierbinţi şi anunţând că pacientul se afla în afara oricărui pericol. Şi cum durerea îi dispăruse

de tot, s-ar putea presupune că mintea contelui se liniştise.

Dar lucrurile nu stăteau deloc aşa. Nu numai că aştepta nerăbdător raportul medicului veterinar despre Împărăteasa ghiftuită cu hârtie, lucru suficient pentru a nelinişti pe oricine neobişnuit să facă faţă cu calm suspansului, dar pentru a-i spori tulburarea, cele două surori ale sale, lady Constance Keeble şi lady Julia Fish, se adunaseră în jurul patului de suferinţă şi îl căpiau cu aiurelile lor despre banii nepotului lui, Ronald.

Cu toate acestea, o vreme adoptase o strategie ca a politicienilor spunând numai „Ha?”, „Da?”, „Oh, da?” şi „Doamne, apără-mă” la intervale regulate de timp şi asta îi oferise răgazul să îşi dedice gândurile problemelor cu adevărat importante.

Hârtie... Cerneală... Nu cumva cerneala era un acid foarte coroziv sau aşa ceva? Şi ar fi putut să-i priască acizii corozivi chiar şi celui mai robust dintre purcei? În acest fel cugeta lordul Emsworth când gândurile lui căpătau o înclinaţie spre pesimism.

Dar mai existau şi sclipiri optimiste prin cenuşiu. Îşi amintea când Împărăteasa, crezând că trabucul aruncat de el cu nesăbuinţă este de mâncare, l-a înghiţit manifestând toate semnele de plăcere şi a doua zi nu se simţise mai rău. Tot aşa şi cu pălăria de duminică a lui Pirbright. Era încă un exemplu care îi dădea speranţe. E adevărat, nu luase decât o înghiţitură sau două din ea, dar să rămâi perfect sănătos şi bine dispus după ce ai mâncat măcar o dată din pălăria pe care Pirbright o purta duminica făcea dovada unei constituţii mult peste medie. Revăzând aceste festinuri culinare din trecut, lordul Emsworth izbutea să se mai liniştească,

Însă îşi dorea ca Beach să se întoarcă şi să pună capăt oribilului suspans. Majordomul fusese trimis împreună cu veterinarul la cocină pentru a-i aduce raportul şi ar fi trebuit să se întoarcă de multă vreme. Lordul Emsworth se surprinse tânjind după compania lui Beach aidoma

poeţilor vremurilor trecute care obişnuiau să tânjească după cea a gazelelor şi a armăsarilor arabi.

Tocmai în acest moment tensionat al vieţii stăpânului de la Blandings veni telefonul lui Monty.

— Lordul Emsworth? zise o voce bizară şi gravă.

— Lordul Emsworth la telefon.

— Lord Emsworth, am motive să cred...

— Stai! zbieră al nouălea conte. Stai puţin. Rămâi pe fir. Se răsuci. Ei bine, Beach, cum e?

— Medicul veterinar spune, Înălţimea voastră, că nu există nici un motiv de îngrijorare.

— E în regulă?

— Da, Înălţimea voastră. Nu aveţi de ce să vă temeţi.

Un oftat adânc de uşurare îl cutremură pe lordul Emsworth.

— Ei? zise vocea din partea cealaltă a firului, neştiind ce să creadă.

— O, scuză-mă. Tocmai discutam cu majordomul despre purceaua mea. Regret nespus că te-am făcut să aştepţi, dar era foarte urgent. Spuneai...?

— Am motive să cred, lord Emsworth, că va avea loc un atentat asupra purcelei dumneavoastră în noaptea asta.

Lordul Emsworth emise un sunet ascuţit şi gâlgâitor.

— Ha!

— Da.

— Serios?

— Da.

— Of, grăbeşte-te, Clarence, zise lady Constance, care îşi dorea să revină la subiectul serii. Cine e? Spune-i să sune mai târziu.

Lordul Emsworth îşi flutură o mână autoritară înspre ea şi continuă să latre în receptorul telefonului, ca o focă cu coamă.

— În noaptea asta?

— Da.

— La ce oră?

— În orice moment.

— Ha!

(Of, Clarence, încetează te rog să mai zici „Ha” şi închide telefonul.)

— Da, dintr-un moment într-altul.

— Eşti sigur?

— Da.

— Doamne, apără-mă! Ce chestie groaznică! Păi, îţi rămân teribil de îndatorat, dragul meu... Apropo, cine eşti?

— Un Binevoitor.

— Ha?

(Of, *Clar-eence!)*

— Un Binevoitor.

— Foitor?

— Voitor.

— Boitor? Beach, răcni lordul Emsworth, în vreme ce un clinchet îndepărtat îi spuse că bărbatul misterios pusese receptorul în furcă, un domn B. N. Foitor sau Boitor — nu i-am înţeles prea bine numele — zice că în noaptea asta va avea loc un atentat asupra Împărătesei.

— Într-adevăr, Înălţimea voastră?

— Dintr-un moment într-altul.

— Într-adevăr, Înălţimea voastră?

— Nu mai spune „Într-adevăr, Înălţimea voastră” de parcă ţi-aş fi zis că e frumos afară! Nu-ţi dai seama ce îngrozitor...? Şi tu, Connie, spuse lordul Emsworth, pe care acum îl apucaseră pandaliile, răsucindu-se spre sora sa ca un tigru vânos, nu mai fornăi aşa!

— Zău aşa, Clarence!

— Beach, du-te şi adu-l pe Pirbright aici.

— N-o să facă aşa ceva, zise cu asprime lady Constance.

— Ce idee să-l aduci pe Pirbright în bibliotecă!

Nu se întâmpla des ca Beach să fie de acord cu castelana de la Blandings, dar nu putea acum decât să-i aprobe comportamentul. Asemenea tuturor majordomilor, avea opinii zdravene despre sanctitatea căminului şi se

încrunta când personalul de afară încerca să pătrundă înăuntru — mai ales când, precum Pirbright, duhnea atât de vârtos a porci. Dacă acel individ atât de puternic aromat petrecea cinci minute în bibliotecă, credea Beach, trebuia să trimiţi toată camera la curăţătorie.

— Poate doriţi să-i transmit lui Pirbright un mesaj din partea înălţimii voastre? sugeră el plin de tact.

Lordul Emsworth, deşi periculos de surescitat, încă mai putea auzi glasul Raţiunii. Nu gândul la parfumul porcarului îl făcu să se răzgândească — izul buchetului de arome al lui Pirbright, în opinia sa, ar fi adus îmbunătăţiri sufrageriei —, dar vocea aceea gravă şi profundă îi spusese că atacul va avea loc dintr-un moment într-altul şi în acest caz ar fi fost o nebunie să scoţi gardianul din post chiar şi pentru o secundă.

— Da, zise el. O idee foarte bună. Mult mai bine. Da, neapărat. Excelent. Mulţumesc, Beach.

— Pentru nimic, Înălţimea voastră.

— Du-te imediat la Pirbright, zi-i ce ţi-am zis eu şi spune-i că trebuie să stea ascuns lângă cocină, să ţâşnească la momentul potrivit şi să-l înhaţe pe individ.

— Prea bine, Înălţimea voastră.

— Mai bine să-i dea una-n cap cu o bâtă zdravănă.

— Prea bine, Înălţimea voastră.

— Deci vom sfârşi seara cu o crimă drăguţă, zise lady Julia.

— Hă?

— Nu mă băga în seamă, desigur. Dacă-ţi place să asmuţi porcari să spargă capul oamenilor cu bâte, nu e treaba mea, dar în locul tău m-aş gândi că îmi asum un risc.

Lordul Emsworth păru impresionat.

— Crezi că ar putea să-i provoace o rană fatală lui Parsloe?

— Parsloe! Vocea lady-ei Constance făcu să tremure pe suportul ei o statuie a tânărului David care murmura profeţii în faţa lui Saul. Ţi-ai pierdut minţile, Clarence?

— Nu, deloc, replică bărbăteşte lordul Emsworth. Ce sens are să pretinzi că nu ştii la fel de bine ca mine cine o să fie autorul atentatului din noaptea asta? Modul în care îl laşi pe individul ăsta să te îmbrobodească mă surprinde, Constance. De ce crezi că te-a dus cu zăhărelul să-l inviţi la cină? Ca să fie la faţa locului şi să aibă acces mai uşor la Împărătească, evident. Pun pariu că a plecat pe furiş când nu te uitai la el.

— Clarence!

— Păi, unde e? Scoate-l pe Parsloe! Arată-mi-l pe Parsloe!

— Sir Gregory a plecat acum câteva minute. A vrut să se plimbe puţin.

— Să se plimbe! De această dată vocea lordului Emsworth îl zgâlţâi pe tânărul David. Beach, nu-i nici o clipă de pierdut! Grăbeşte-te, omule, grăbeşte-te! Fugi la Pirbright şi spune-i că o să dea lovitura dintr-un moment într-altul.

— Prea bine, Înălţimea voastră Şi în chestiunea cu bâta?...

— Spune-i să se bizuie pe judecata lui.

Lordul Emsworth se tolăni din nou pe canapea. Starea lui sufletească semăna cu cea a unui războinic care, betegit de răni, trebuie să rămână în cortul lui în timp ce bătălia se desfăşoară fără el. Fornăi agitat. Locul lui era alături de Pirbright şi nu avea cum să ajungă acolo. Îşi puse piciorul jos şi îşi lăsă de probă greutatea pe el, dar o strâmbătură a feţei şi un strident „Au!” indicară lipsa oricărei speranţe. Pirbright, acel scut solid de apărare, trebuia lăsat să se descurce singur.

— Sunt convinsă că totul va fi bine, Clarence, zise lady Julia, care credea în metodele diplomatice, reducând-o la tăcere cu un gest scurt pe sora ei care nu credea în ele.

— Chiar crezi asta? zise înfocat lordul Emsworth.

— Bineînţeles. Poţi avea încredere în Pirbright că are grijă să nu se întâmple nimic.

— Da. Un băiat cumsecade, Pirbright.

— Mă aştept ca atunci când sir Gregory o să-l vadă, spuse lady Julia, aruncându-i o privire stăruitoare şi reţinută surorii ei care pufnea iarăşi într-o manieră pronunţată, o s-o ia la goană.

— Pirbright? zise lordul Emsworth, cutremurându-se.

— Nu, sir Gregory. N-ai de ce să-ţi faci griji. Lasă-te pe spate şi destinde-te.

— Doamne apără-mă, îmi aduci o mare alinare, Julia.

— Încerc, spuse lady Julia plină de intenţii bune.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Splendid, zise lady Julia şi cu un alt gest scurt îi sugeră lady-ei Constance că subiectul era acum calm şi că putea să-i dea drumul.

Lady Constance îi aruncă o privire masonică înţelegătoare.

— Julia are dreptate, zise ea. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Păi, dacă şi tu crezi asta... spuse lordul Emsworth începând să capete sentimentul acela încântător de *bien-etre.*

— Da, sunt convinsă. Poţi să nu te mai gândeşti deloc la asta şi să-mi acorzi mie puţină atenţie.

— Atenţie? De ce vrei atenţia mea?

— Vorbeam, spuse lady Constance, de banii lui Ronald şi de nesăbuinţa criminală de a-i da pentru a putea pune la cale căsătoria cu care Julia şi cu mine nu suntem deloc de acord.

— O, asta? spuse lordul Emsworth şi senzaţia de căldură din corp începu să-i dispară.

Privi suferind în tăcere spre uşă, gândindu-se ce treabă uşoară ar fi fost, dacă nu ar fi apărut problema cu glezna, să se strecoare prin ea ca un ţipar şi să nu se mai lase încolţit încă o dată înainte de culcare.

Cu toate acestea, era încolţit. Se sprijini cu spatele de perne şi vocile femeilor începură să răpăie pe el asemenea ploii pe un acoperiş.

La Emsworth Arms, Monty Bodkin tocmai se hotărâse să schimbe puţin planul de acţiune pe care şi-l concepuse. Dacă ne amintim, intenţia lui iniţială fusese să îl urmărească pe lordul Tilbury până la capcana pe care i-o pregătise, astfel încât, pândindu-l din umbră — probabil cu braţele încrucişate pe piept şi neapărat cu un rânjet amar de triumf pe *buze* —, să-şi capete răsplata văzându-l cum se prăbuşeşte. Dar după ce, plictisit de controversa Voitor-Foitor-Boitor, pusese receptorul în furcă şi ieşise din cabina telefonică, perspectiva nu i se mai părea tot atât de atrăgătoare.

Un bărbat care este de la natură bariton nu poate întreţine o conversaţie îndelungată pe un ton de bas profund fără să se aleagă cu gâtlejul ars şi uscat. Monty ieşi din cabină simţindu-se de parcă fusese frecat zdravăn cu glaspapir, iar gândul la cei patru kilometri de mers pe jos până la Castel şi la frăţiorul lui, drumul de întoarcere de patru kilometri, îl intimida. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puţin i se părea că merită să asude atât de crâncen numai pentru a vedea cum un porcar îl înşfacă de ceafă pe lordul Tilbury. Mult mai bine era, credea el, să dea o raită prin bar şi acolo, cu o halbă consolatoare în faţă, să privească scena cu ochii imaginaţiei sale.

Prin urmare, se îndreptă într-acolo, se aşeză numaidecât într-un colţ cu o halbă de băutură numai bună în faţă, ungându-şi corzile vocale chinuite şi trăncănind fără şir cu barmaniţa.

Dacă ar fi fost după el, prins încă în ghearele melancoliei care îi torturează pe cei care au pierdut în dragoste, Monty ar fi preferat să fie lăsat să mediteze în linişte. Dar cum se întâmpla ca în clipa de faţă să fie singurul client, barmaniţa, o doamnă cu înfăţişare de matroană îmbrăcată în satin negru şi cu o claie de păr auriu ca un cuib de păsări, îşi îndreptase întreaga atenţie asupra lui, căci sociabilitatea ei o îndemna să stea la taclale, în asemenea ocazii, i se părea pe bună dreptate că este gazdă. De aceea, discutară despre vreme, atingând

subiecte precum zăpuşeala de dinaintea furtunii, răcoarea de după furtună, violenţa furtunii, efectul ei posibil asupra grânelor şi ce se întâmpla întotdeauna cu organele digestive ale barmaniţei când tuna. Numai după ce a descris destul de amănunţit (ceea ce ar fi interesat mai curând pe un medic decât pe un profan) cât suferise la începutul verii când fusese nechibzuită şi mâncase castraveţi în timpul unei furtuni, Monty pomeni întâmplător că îl surprinsese ploaia.

— Nu mai spuneţi, zise barmaniţa. Ce, eraţi pe-afară?

— Sigur, spuse Monty. M-am udat fleaşcă.

— Dar ce nătâng aţi fost, dacă-mi scuzaţi expresia, remarcă barmaniţa, că nu v-aţi căutat un adăpost în vreun magazin sau în altă parte. Sau dădeaţi o raită peste câmpii?

— Mă plimbam prin parc. La Blandings.

— O, staţi la Castel? zise barmaniţa plină de interes.

— Pe atunci stăteam, spuse Monty reticent.

Barmaniţa lustrui un pahar.

— E un mare tărăboi acolo, zise ea. Cred c-aţi auzit, nu?

— Tărăboi?

— Din cauza purcelei înălţimii sale. Că a mâncat toate hârtiile alea.

— Hă?

— O, deci n-aţi auzit, spuse barmaniţa cu satisfacţie. O, da, Înălţimea sa e îngrozitor de supărat. Am aflat de la domnul Webber, veterinarul, care în drum spre Castel a intrat şi a servit una mică. A primit un telefon foarte urgent Cam acum juma' de oră, aş zice.

— Hârtie?

— Aşa a spus domnul Webber. O carte pe care o scria fratele înălţimii sale, a spus el, şi care a ajuns cumva, a mai spus, în cocina purcelei, iar purceaua a mâncat-o. Aşa a spus. Deşi cum a putut să ajungă o carte în cocină n-aş putea să vă spun.

Barmaniţa se întrerupse pentru a se ocupa de un client

care intrase să bea o bere neagră specială, iar Monty reuşi să se lupte în linişte cu vestea cea extraordinară.

De aceea Pilbeam ceruse cu atâta îndârjire banii în avans! Din învălmăşeala buimacă a gândurilor lui Monty ieşi la iveală ideea limpede că în Percy Pilbeam probabil existau o mulţime de calităţi ascunse pe care le ignorase până atunci. Un individ care are iniţiativa şi resursele să scoată o mie de lire de la lordul Tilbury pentru un obiect despre care ştia că e pe cale de a fi digerat de către un porc era fără doar şi poate cineva cu care îşi dorea să petreacă mai multă vreme, pentru a-l cunoaşte mai îndeaproape. Pe când rememora scena din camera de scris şi îşi amintea nonşalanţa cu care detectivul îşi prezentase condiţiile, dezinvoltura galantă cu care făcuse propunerea acum-ori-niciodată care îl îmboldise pe lordul Tilbury să se repeadă panicat după carnetul de cecuri, ceva semănând cu o afecţiune plină de ardoare faţă de Percy Pilbeam începu să încolţească în Monty. Deşi îşi aranja înfiorător părul şi nu exista vreun dubiu în privinţa faptului ca mustaţa aia a lui era niţeluş cam ostentativă, simţea pe deplin că i-ar plăcea să se înfrăţească cu el.

Acum înţelegea ceea ce îl uluise înainte, de ce povestea cu ruptul cecului fusese atât de importantă. Când distrusese cecul, Monty, ca şi Ronnie Fish cu altă ocazie, intenţionase să facă numai un gest măreţ. Chiar şi când îl sfâşia cu degetele, crezuse că acţiunea lui era lipsită de orice efect practic, fiindcă individul n-avea altceva de făcut decât să se ducă şi să ia alt cec de la lordul Tilbury, însă această veste arunca o cu totul altă lumină asupra întâmplării. Evident că lordul Tilbury nu mai avea să scrie nici un cec. Gestul măreţ îl băgase pe Percy la apă, îşi dădea el seama, şi, într-un mod ciudat, se simţea plin de remuşcări.

Acum putea privi lucrurile din punctul de vedere al lui Pilbeam. Când la mijloc se afla o sumă de o mie de lire, puteai oare să-l învinovăţeşti că s-a înjosit cu o treabă atât de murdară? Nu era el oare aproape îndreptăţit să

sară puţin peste cal cu metodele sale? Cu siguranţă că da, credea Monty în vreme ce sorbea din halbă.

O dată cu această schimbare subită a perspectivei asupra lucrurilor şi datorită calităţii excelente a berii la halbă din Emsworth Arms, începu să devină conştient de o transformare aproape siropoasă în atitudinea lui faţă de detectiv. Oricine izbutea să-l ducă cu zăhărelul pe lordul Tilbury făcându-l să bată patru mile de pomană era prietenul lui Monty. Acum detectivul i se părea mai mult ca un frate, nu un maţe-fripte ca mai devreme.

În acest moment, când tocmai se îndulcise de tot, bărbatul cu pricina intra în bar.

— Bună seara, domnule, zise barmaniţa în stilul ei expansiv. Ca majoritatea barmaniţelor, avea întotdeauna tendinţa să-i sugereze oricărui client că îi oferă Cheia Oraşului.

— 'Mseara, spuse Pilbeam.

Îl ochi pe Monty la masa din colţ şi se încruntă. Dacă Monty începuse să aibă sentimente mai bune faţă de el, era evident că nu acelaşi lucru se putea spune despre Pilbeam. Îl privi acru. Aparent intenţionase să bea o băutură întăritoare în bar, dar la vederea persoanei care de curând îi diminuase veniturile se răzgândi. Nu poţi să bei într-o atmosferă infestată de cineva care te-a uşurat de o mie de lire.

— Vreau un whisky dublu, zise Pilbeam. Trimite-l în camera de scris, te rog.

Ieşi ţanţoş din cameră. Barmaniţa, care se comportase într-o manieră foarte respectuoasă tot timpul cât durase scurta conversaţie, arătă cu un deget oarecum pătruns de veneraţie spre uşă.

— L-aţi văzut pe tipul ăla? zise ea. Ştiţi cine e? Domnul Voules, şoferul de la Castel, mi-a spus. Conduce o agenţie mare de detectivi particulari din Londra. Angajează sute de ajutoare destoinice, zice domnul Voules. Ca un soi de păianjen, dacă mă-nţelegeţi, care stă pe pânza lui şi îşi îndrumă de acolo angajaţii destoinici.

— Ei drăcia dracului! ţipă Monty.

— Da, zise barmaniţa, încântată de reacţia lui emoţională. Lustrui un pahar dându-şi oarecum ifose, dar reacţia lui Monty fusese declanşată de altceva, şi nu de ce-şi închipuia barmaniţa. Unde ea vedea un urlător de „drăcia dracului" care drăcuia surprins de senzaţionala informaţie furnizată de ea, „drăcia dracului" din exclamaţia tânărului nu fusese provocată de uimire, ci chestia despre angajaţii destoinici îi smulsese strigătul lui Monty. Cele două cuvinte îi dăduseră o idee nemaipomenită.

Treizeci de secunde mai târziu, se afla în camera de scris, iar detectivul se uita în sus la el asemenea unei şopârle speriate.

— Ştiu, ştiu, zise Monty, interpretând corect mesajul din privire, dar am o mică chestiune de discutat cu tine. Aş putea să-ţi fac un bine, Pilbeam.

Ar fi prea mult să spunem că privirea detectivului s-a înmuiat, încă mai semăna cu cea a unei şopârle, dar la aceste cuvinte se preschimbă într-o şopârlă care îşi rezervă dreptul la opinie.

— Ei bine? zise el. Monty chibzui.

— E puţin cam dificil să-mi dau seama de unde să încep.

— În ceea ce mă priveşte, zise Pilbeam, sentimentele depăşind pe moment instinctul lui pentru afaceri, ai putea începe cărându-te de aici şi frângându-ţi gâtul roşcovan.

Monty flutură o mână împăciuitoare.

— Nu, nu, insistă el. Nu mai vorbi aşa. Te porţi aiurea, amice. Schimbă tonul.

În această clipă intră un flăcău în cămaşă şi vestă care îi aduse un whisky dublu detectivului, întreruperea îi îngădui lui Monty să-şi pună ordine în gânduri. După ce flăcăul se retrase, începu să vorbească cursiv şi dezinvolt.

— E cam aşa, dragul meu prieten, zise el, neacordând vreo atenţie unui sunet bizar care veni dinspre interlocutorul său, căruia părea să nu-i fi plăcut adresarea

lui cu „dragul meu prieten”. Mi se pare că ţi-am pomenit în după-amiaza asta că, în ceea ce mă priveşte, lucrurile nu sunt ceea ce par la prima vedere. Ei bine, aşa e. Nu demult m-am logodit cu o fată şi cretinul de taică-său nu mă lasă s-o iau de soţie până nu îmi găsesc o slujbă şi nu reuşesc s-o păstrez timp de un an. Şi, pe toţi dracii, toate eforturile mele de a face asta s-au dovedit nule şi neavenite, dacă nule şi neavenite e expresia corectă. Nu, zise Monty, cu o blândeţe reparatoare, fata asta n-are nici un dram de noroc. E foarte greu pentru ea. Mă iubeşte la nebunie. Pe de altă parte, fiind de la natură un picuţ cam victoriană, nu vrea să se opună dorinţelor tatălui ei, aşa că trebuie să pun mâna pe o slujbă. Am încercat să fiu editor adjunct al G*âgâlicii.* De pomană, mătrăşit! Am devenit secretarul bătrânului Emsworth. Iarăşi de pomană, încă o dată mătrăşit. Şi iată ce idee mi-a trăsnit prin cap în vreme ce o ascultam pe individa care lucrează la butoiul ăla cu bere. Conduci o agenţie de detectivi, ai sute de angajaţi destoinici, păi, hai acuma, fii băiat de treabă, angajează-mă!

Singurul motiv pentru care în acest moment lui Percy Pilbeam nu i-a scăpat un comentariu usturător la această propunere a fost că trei asemenea comentarii i-au năpădit simultan mintea şi, chinuindu-se să îl aleagă pe cel mai usturător, sorbi din whisky şi se înecă. Înainte de a-şi reveni din sufocare, Monty îşi reluă şirul vorbelor, şi ceea ce spuse în continuare era atât de surprinzător şi de captivant, încât detectivul se mai sufocă o dată.

—Ai o mie de lire de la mine. Până la urmă, Percy Pilbeam reuşi să-şi elibereze corzile vocale.

— O mie de lire?

— Oh, am grămezi de parale, zise Monty, interpretând greşit expresia din ochii săi umezi şi luând-o drept incredulitate. Dau pe afară. Dacă ar fi fost vorba de bani, atunci n-ar fi existat nici o problemă, dacă mă-nţelegi. N-aş fi întâmpinat nici o dificultate. Dificultatea a fost extraordinara atitudine a lui J.G. Butterwick. Insistă...

O schimbare uluitoare se produse în atitudinea lui P. Frobisher Pilbeam. Se poate observa acelaşi lucru în filmul cu Jekyll şi Hyde, dar într-o mult mai mică proporţie. Chipul său mofluz se preschimbă într-un chip care strălucea de parcă ar fi fost luminat de o lanternă interioară. Din punct de vedere estetic, arăta la fel de neplăcut fie că era mofluz, fie că zâmbea, dar Monty era departe de a se găsi în dispoziţia să-l judece din punctul sever de vedere al unui arbitru dintr-un concurs de frumuseţe. Văzu zâmbetul şi inima îi zvâcni în piept.

Pilbeam mai avu nevoie de o clipă pentru a-şi stăpâni sentimentele înainte de a vorbi.

— Plăteşti o mie de lire ca să vii la agenţia mea?

— Exact atâta.

— Pentru o mie de lire poţi să-mi fii şi partener dacă vrei, zise Pilbeam cu dezinvoltură.

— Dar nu vreau, se grăbi Monty să spună. N-ai înţeles ideea. Trebuie să am o slujbă. Vreau să fiu un angajat destoinic.

— O să fii.

— Un an.

— Şi zece ani, dacă vrei.

Monty se aşeză. În această simplă acţiune se regăsea ceva din triumful şi extenuarea unui câştigător al maratonului. Preţ de o clipă, se zgâi în tăcere la o reclamă înrămată pentru Sucul Acidulat al lui Sigbee („Spumegă”), care venea în ajutorul tapetului pentru a conferi încăperii acea tentă hidoasă la care năzuiesc proprietarii de hoteluri.

— Numele ei e Butterwick, zise el într-un sfârşit. Gertrude Butterwick.

— Da? zise Pilbeam. Unde ţi-e carnetul de cecuri?

— Ochii ei, spuse Monty, sunt cenuşii, însă, totodată, sunt şi albăstrui.

— Pun pariu că aşa sunt, zise Pilbeam. Poate în vreun buzunar?

— Şi părul ei, spuse Monty. Unii ar spune că e şaten,

dar mie întotdeauna mi s-a părut mai curând castaniu. E înaltă, dar nu foarte înaltă. Gura ei...

— Îţi zic eu, zise Pilbeam. Hai să-ţi aduc o foaie de hârtie.

— Vrei să-ţi desenez un portret al ei? spuse Monty, cu o urmă de îndoială în voce.

— Vreau să-mi scrii un cec.

— Oh, ah, da, înţeleg ce spui. Carnetul meu de cecuri e sus în valiză.

— Atunci vino cu mine, zise Pilbeam plin de vioiciune, şi o să te ajut să-ţi despachetezi lucrurile.

Beach şedea în cămara lui, sorbind dintr-un coniac. Iar dacă vreodată vreun majordom meritase un pahar de coniac, atunci acel majordom, îşi spuse, era chiar el. Rostogoli lichidul în jurul limbii, găsind o alinare vădită în pişcătura lui arzătoare.

Avea inima grea. Era o inimă de aur şi, chiar de la început, povestea furtunoasă de dragoste dintre domnul Ronald şi tânăra domnişoară i-o zguduise profund, îşi dorea ca viaţa să fie aşa cum o descriau scriitorii de povestiri poliţiste de care devenise atât de dependent. În ele, indiferent ce piedici ridica Destinul, sub formă de şlehte de bandiţi, împuşcături în noapte, pivniţe clandestine, chinezi siniştri, sparanghel otrăvit şi cobre prin hornuri, eroul întotdeauna rămânea cu iubita lui. În cazul de faţă, Beach nu prevedea un sfârşit la fel de fericit. Nu-i scăpase semnificaţia prezenţei în bibliotecă a lady-ei Constance Keeble şi a lady-ei Julia Fish. Se temea de tot ce putea fi mai rău.

Cei optsprezece ani de relaţii strânse cu Clarence, conte de Emsworth, îi lăsaseră majordomului o impresie foarte corectă despre firea stăpânului său. Dorea binele tuturor — Beach ştia asta. Dar când punctele de vedere se băteau cap în cap şi începeau discuţiile, o dorinţă arzătoare de a obţine cu orice preţ liniştea îl îmboldea fără

doar şi poate să hotărască în favoarea celui care zbiera mai tare şi optsprezece ani de relaţii strânse cu lady Constance Keeble îi spuneau lui Beach cine va fi acea persoană de această dată.

Nu întrezărea nici o speranţă. Oftând abătut, îşi mai turnă un pahar de coniac. De obicei, la această oră, bea Porto. Dar vinul de Porto era pentru el un simbol. Nu se atingea de nici o picătură până când nu se termina cina şi nu se serveau cafelele şi avea semnificaţia că responsabilităţile de serviciu luaseră sfârşit, iar până când ziua de mâine va aduce cu ea noi griji şi îndatoriri, inima putea să-i fie împăcată, în această seară, vinul de Porto i se părea nepotrivit.

Oftând încă o dată şi fiind pe cale să mai ia o înghiţitură, deveni conştient că nu mai era singur. Domnul Ronald intrase în cameră.

— Nu te ridica, Beach, zise Ronnie.

Se aşeză la masă. Avea chipul mai rozaliu ca de obicei. Gesturile îi trădau nervozitatea, deşi făcea eforturi să se stăpânească. Îi amintea majordomului de o altă ocazie, cu zece zile în urmă, când tânărul intrase în cămara lui arătând cam la fel ca acum şi, după ce îl anunţase că avea de gând să fure purceaua înălţimii sale, începuse să-l îmbrobodească să se alieze cu el şi să-l ajute la hrănirea animalului. Cântarul din baia servitorilor îl înştiinţase pe Beach că slăbise un kilogram şi jumătate în cele două zile cât durase acţiunea.

— Ce porcărie, Beach.

Beach se clătină ca o balenă. Ochii săi bulbucaţi îi străluceau de atâta solicitudine. Am amintit deja că Beach din sufragerie era o entitate total diferită de Beach din cămara lui. Acum se afla în cămara lui, unde putea să-şi dea jos masca oficială şi să redevină cel cu care un Ronald mai mic se jucase de-a urşii pe podea.

— Într-adevăr, domnule Ronald. Aşadar aţi auzit?

— Ce să aud?

— Vestea nefericită.

— Erai de faţă când am auzit-o. Pe hol.

Majordomul îşi dădu ochii peste cap sugerând astfel că treaba era mai groasă decât atât.

— Împărăteasa a mâncat cartea domnului Galahad, domnule Ronald.

— Ce?

— Da, domnule. Se pare că cineva a lăsat-o în cocina ei şi tocmai devora ultimele rămăşiţe când a găsit-o Înălţimea sa.

— Pilbeam!

— Aşa s-ar putea crede, domnule Ronald. Fără îndoială că a folosit cocina pe post de ascunzătoare.

— Şi e distrus?

— De tot, domnule Ronald.

— Şi mătuşa Constance a aflat?

— Mi-e teamă că da, domnule Ronald.

Chipul lui Ronnie deveni şi mai rozaliu.

— Păi, asta nu schimbă aproape cu nimic lucrurile. Oricum nu prea aveam şanse să-l recuperăm de la Pilbeam. De aceea eu... Eu cred că m-aş descurca cu un strop de coniac, Beach.

— Sigur, domnule. O să vă aduc un pahar. De ce aţi... Ce spuneaţi, domnule Ronald?

— O, doar că am luat un soi de hotărâre. E bun coniacul, Beach.

— Da, domnule.

— Un soi de hotărâre, zise Ronnie sorbind meditativ. Nu ştiu dacă ai observat că nu am prea vorbit la cină.

— Mi-aţi părut cam tăcut, domnule Ronald.

— Mă gândeam.

— Înţeleg, domnule.

— Mă gândeam, repetă Ronnie. Am studiat toate posibilităţile. Am luat o decizie când s-a servit peştele.

— Într-adevăr, domnule?

— Da. Şi cred că va ţine.

Ronnie îşi bălăngăni picioarele o vreme fără să vorbească.

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Beach?

— Când eram tânăr, domnule Ronald. Dar n-a ieşit nimic din asta.

— Dragostea e o chestie foarte ciudată.

— Foarte adevărat, domnule.

— Îţi dă aripi, dacă mă-nţelegi. Te face să nu ţii cont de nimic, să profiţi de orice şansă. Adică pentru a câştiga fata iubită.

— Aşa e, domnule.

— Să treci prin foc şi pară, cum s-ar spune. Să înfrunţi orice pericol.

— Cu siguranţă, domnule.

— Mai ai vreo stacană de coniac, Beach?

— Da, domnule.

— Ei bine, asta e, zise Ronnie, golindu-şi paharul şi întinzându-l pentru a-şi reînnoi proviziile. După ce am mâncat jumătate din peştele ăla, m-am hotărât. Acum, că manuscrisul e distrus, mă confrunt din nou cu aceeaşi problemă, în orice clipă mătuşa Constance poate da buzna peste unchiul Clarence, spunându-i să nu-mi dea banii.

Majordomul tuşi compătimitor.

— Înclin să cred, domnule Ronald, că Înălţimea sa tocmai asta era pe cale să facă când am intrat în bibliotecă cu puţină vreme în urmă.

— Atunci până acum probabil că şi-a terminat treaba, nu?

— Tare mi-e teamă că da, domnule Ronald.

— Bine! zise Ronnie avântat. Atunci nu-mi mai rămâne nimic altceva de făcut decât să iau măsuri drastice. A venit vremea să trec la acţiune, Beach.

— Domnule?

— Am de gând să fur purceaua.

— Ce, *din nou,* domnule Ronald?

Ronnie îl privi cu afecţiune.

— Ah, atunci îţi aminteşti de data trecută?

— Dacă-mi amintesc, domnule Ronald? Păi, a fost abia

acum zece zile.

— Aşa e. Parcă au trecut ani întregi. Nu că nu mi-aş aminti toate detaliile. N-am uitat cât de credincios mi-ai fost atunci, Beach. Te-ai purtat nemaipomenit.

— Mulţumesc, domnule.

— Minunat! Magnific! continuă Ronnie cu o voce exaltată. Mă îndoiesc că a mai reuşit să iasă cineva dintr-o afacere mai bine decât tine atunci. Eşti corect până-n vârful unghiilor, aşa te-ai dovedit a fi. Şi nici să nu crezi, zise cu sinceritate Ronnie, că n-am remarcat. Am apreciat foarte mult asta, Beach.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră să spuneţi aşa ceva, domnule, zise majordomul simţind cum îi vâjâie puţin capul.

— Eşti un tip pe care oricine se poate bizui.

— Mulţumesc, domnule,!

— Treci prin apă şi foc.

— Mulţumesc, domnule.

— Când mi-a venit ideea să o fur pe Împărătească acum, pentru a doua oară, domnişoara Brown mi-a spus: „Ah, dar nu mai poţi să-l rogi pe Beach să te mai ajute o dată”. Iar eu am zis: „Bineînţeles că pot. Pe lângă faptul că Beach şi cu mine suntem prieteni de optsprezece ani, e trup şi suflet de partea ta”. Şi ea a zis „Într-adevăr?” şi eu am zis: „Pun mâna-n foc că e. Beach ar face absolut orice pentru tine”. Şi ea a spus „Dragul de el!” Exact aşa. Şi ar fi trebuit să-i vezi privirea când a spus-o, Beach. Atât de blândă şi visătoare. Cred că, dacă ai fi fost acolo în acea clipă, te-ar fi sărutat. Şi tare m-ar surprinde să n-o facă, spuse Ronnie cu aerul cuiva care oferă dulciuri unui copil meritoriu, după ce totul se va fi terminat, iar tu vei fi fost la fel de credincios ca înainte intrând în joc şi îndeplinindu-ţi rolul.

În timpul acestei rugăminţi emoţionante, majordomul tremurase şi se bâţâise într-o manieră care i-ar fi amintit neîndoielnic unui martor ocular de un vulcan aflat pe punctul de a-şi găsi modul de exprimare. Avea ochii

bulbucaţi şi respira pufăit.

— Dar, domnule Ronald!

— Ştiam că o să fii încântat, Beach.

— Dar, domnule Ronald!

Ronnie îl privi sumbru.

— Nu-mi spune că ai de gând să te retragi?

— Dar, domnule!

— Nu poţi să dai bir cu fugiţii în ultimul moment, după ce ne-am făcut atâtea planuri. O să strici totul. Nu pot să fac nimic fără tine. N-o să mă laşi baltă, Beach, nu?

— Dar, domnule, riscul!

— Ce risc? Aiurea!

— Dar, domnule Ronald, Înălţimea sa a fost anunţat prin telefon în prezenţa mea, acum mai puţin de jumătate de oră, că o să aibă loc un atentat asupra Împărătesei în noaptea asta. Nu demult, m-am dus la Pirbright şi i-am transmis instrucţiunile înălţimii sale să fie cu ochii în patru.

— Păi, nu-i nimic. Nu vezi că asta se potriveşte cu planul nostru? Pirbright o să-l aştepte pe individul ăsta. O să-l prindă. Şi apoi ce-o să facă, Beach? O să-l ducă proţap unchiului Clarence, lăsând terenul complet liber. După ce se cară, noi ne furişăm înăuntru şi înhăţăm animalul fără nici un pericol să fim deranjaţi.

Majordomul pufni în tăcere.

— Gândeşte-te ce înseamnă asta, Beach! Fericirea mea! Fericirea domnişoarei Brown! Doar n-ai de gând să îţi duci restul zilelor dându-ţi palme la gândul că un pic de zel, un strop de spirit încurajator din partea ta ar fi putut însemna fericirea domnişoarei Brown?

— Dar dacă mă prind, domnule, o să fiu într-o poziţie extrem de dubioasă.

— Dar cum să fii prins? Pirbright n-o să fie acolo. Nimeni n-o să fie acolo. Am nevoie de ajutorul tău numai pentru cinci minute. N-o să fie ca data trecută. Nu plănuiesc s-o ascund pe Împărătească undeva şi s-o hrănesc. Asta e o răpire în toată regula. Numai cinci minute

din timpul tău, Beach, numai cinci minuţele, după care te poţi întoarce aici şi uita totul.

O dârdâială zdravănă continua să cutremure trupul masiv al majordomului.

— Chiar numai cinci minute, domnule Ronald? zise el rugător.

— Zece, cel mult. Am uitat să-ţi spun, Beach, că unul dintre lucrurile pe care domnişoara Brown le-a zis despre tine a fost că îi aminteşti de tatăl ei. O, da, şi că ai o privire atât de blândă.

Majordomul căscă gura. Te-ai fi aşteptat să izbucnească lavă din ea, căci acum se asemăna şi mai dihai cu un vulcan. Dar nu lavă ţâşni de acolo, ci un orăcăit strangulat, urmat de o remarcă pe care Ronnie n-o înţelese.

— Hă?

— Am spus „Prea bine”, domnule Ronald, zise Beach, arătând de parcă s-ar fi aflat în faţa unui pluton de execuţie.

— O s-o faci?

— Da, domnule Ronald.

— Beach, spuse Ronnie pătruns de emoţie, când o să fiu milionar, aşa cum cred că o să ajung peste câţiva ani, după ce îmi investesc banii în afacerea aia cu motoare, primul lucru pe care o să-l fac o să fie să vin în cămara asta cu o pungă plină de aur. Două pungi pline cu aur. Pe toţi dracii, un butoiaş cu aur. O să-l rostogolesc înăuntru, o să-i smulg capacul şi o să-ţi zic să te serveşti din el.

— Mulţumesc, domnule Ronald.

— Nu-mi mulţumi *mie,* Beach. Tu eşti cel care meriţi toată recunoştinţa de pe lume, şi, vorbind de lume, ce-ar fi să pornim într-acolo? N-avem nici o clipă de pierdut. Hai fuguţa, da?

— Prea bine, domnule Ronald, zise majordomul cu o voce ciudată, gravă şi bolborosită, nu cu mult diferită de cea a domnului B.N. Boitor de la telefon.

Lady Julia Fish căscă şi se îndreptă către uşă. De zece minute o asculta pe sora ei, Constance, exprimându-şi opiniile despre subiectul pus în discuţie şi nu era o femeie care să se mulţumească cu rolul aceleia care contemplă totul de pe margine, la orice întrunire ar fi participat. Dacă sora ei avea vreun defect — şi putea să enumere lejer vreo duzină —, atunci acela era că manifesta tendinţa să-şi îmbrâncească aliaţii afară de pe scenă în asemenea ocazii. Să stea în umbră şi să se alăture publicului tăcut o plictisea pe lady Julia.

— Ei bine, dacă are cineva nevoie de mine, mă găseşte în sufragerie.

— Pleci, Julia?

— Se pare că nu am prea multe de făcut pe aici. Am încredere că las problema pe mâini competente. Vorbeşte tu şi pentru mine. Vocea îi aparţine lui Constance, dar cuvintele le poţi privi, Clarence, ca reprezentând punctul de vedere al unui sindicat.

Lordul Emsworth îi urmări plecarea fără nici o urmă de consolare. Poate că e mai bine să ai numai o femeie şi nu două care să-ţi facă viaţa un iad, dar nu la fel de bine ca atunci când îi aduci niţică bucurie unui domn vârstnic căruia îi place tihna.

— Şi acum ascultă, Clarence...

Lordul Emsworth îşi înăbuşi un geamăt şi încercă — o îndeletnicire atât de uşoară pentru năpârca surdă din Biblie — să nu audă nimic şi să-şi dedice gândurile lucrurilor care contau cu adevărat.

Se foi neliniştit pe canapea. Cu siguranţă că trebuia să-i parvină în curând veşti de pe front. Deja, dacă era să-i dea crezare domnului Boitor, atentatul ar fi trebuit să aibă loc şi, spera el, credinciosul Pirbright să-l fi oprit.

Reflectând la Pirbright, lordul Emsworth se mai calmă. Straşnic tip, îşi spuse el, exact persoana potrivită să facă faţă pericolului iminent care apăruse. Poate că nu se pricepea el prea bine la arta conversaţiei, nu ţi l-ai fi ales

ca însoţitor într-o călătorie lungă cu trenul. Cam prea înclinat să spună numai „Tu” şi „Dţu”, dar cine şi-ar fi dorit un porcar vioi şi epigramatic? Când venea vorba de Pirbright, chiar dacă era tăcut, avea calitatea despre care se zice că merge atât de bine cu tăcerea — forţa. Uşa se deschise.

— Ei bine, Beach? spuse lady Constance cu un dezgust simandicos, fiindcă nimănui nu-i place să fie întrerupt în momentele de retorică. Ce e?

Lordul Emsworth se ridică în capul oaselor în expectativă.

— Ei bine, Beach, ce e?

Un observator agil, adică nu şi lordul Emsworth, ar fi remarcat că majordomul trecuse recent printr-o experienţă care îi arsese sufletul cu fierul înroşit în foc. Nu avusese niciodată un ten rozaliu, dar acum căpătase o paloare ieşită din comun. Avea ochii rotunzi şi sticloşi şi respiraţia grea. Arăta ca un majordom care tocmai intrase zdravăn în coliziune cu greutăţile vieţii.

— Totul este în regulă, Înălţimea voastră.

— Pirbright l-a prins pe individ?

— Da, Înălţimea voastră.

— Ţi-a povestit ce s-a întâmplat?

— Am fost martor la acţiune, Înălţimea voastră.

— Şi? Şi?

— Of, Clarence, chiar trebuie să auzim toate astea acum?

— Ce? Ce? Ce? Bineînţeles că acum. Doamne, apără-mă! Da, Beach?

— Faptele, Înălţimea voastră, sunt după cum urmează. Respectând instrucţiunile înălţimii voastre, Pirbright s-a ascuns în vecinătatea cocinii animalului şi în acest loc avantajos, s-a aşezat la pândă cu ochii în patru.

— Tu ce făceai acolo? Majordomul şovăi.

— M-am dus să-i dau o mână de ajutor, Înălţimea voastră, dacă ar fi fost nevoie.

— Minunat, Beach. Şi?

— Însă asistenţa mea nu s-a dovedit necesară. Bărbatul a venit.

— Parsloe?

— Clarence!

— Nu, Înălţimea voastră. Nu sir Gregory.

— Ah, un complice.

— Of, Clarence!

— Fără îndoială, Înălţimea voastră. Bărbatul a venit, s-a dus lângă balustrada cocinii, unde a zăbovit pentru o clipă...

— Făcându-şi curaj! Făcându-şi curaj să se apuce de treaba îngrozitoare.

— Părea să mânuiască o lanternă, Înălţimea voastră.

— Şi apoi?

— Pirbright a ţâşnit şi l-a dat gata.

— Excelent! Şi acum unde e individul?

— Este temporar întemniţat în pivniţa de cărbuni, Înălţimea voastră.

— Adu-l la mine imediat.

— Clarence, ce rost are ca individul, oricine ar fi el, să vină aici la noi?

— Da, vrem să vină aici. Beach tuşi.

— Aş menţiona, Înălţimea voastră, că este destul de murdar. Pentru a-l birui, Pirbright a fost nevoit să-l arunce cu faţa la pământ şi să se aşeze cu toată greutatea pe el, iar pământul din jurul cocinii era cam înmuiat de la ploaia torenţială.

— Nu contează. Vreau să-l văd.

— Foarte bine, Înălţimea voastră.

În răstimpul scurs dintre plecarea majordomului şi întoarcerea lui, lady Constance fornăi indignată, iar lordul Emsworth se felicită că simţul civic şi teama acută de ce ar zice sora sa dacă şi-ar da demisia îl îndemnaseră să rămână judecător de pace. Reprezentând, aşa ca el, legea Maiestăţii sale, se găsea în poziţia de a putea să se ocupe sumar de acest infractor. Fireşte că ar fi trebuit să se uite în cartea cu instrucţiuni, dar prefera să îi dea

individului paisprezece zile fără să se urnească de pe canapea. Uşa se deschise din nou.

— Ticălosul, Înălţimea voastră, anunţă Beach.

Cu un smârcâit final, lady Constance se desolidariză de orice s-ar fi putut întâmpla în jur, retrăgându-se într-un colţ şi deschizând un album cu fotografii. Se auzi târşâitul unor paşi şi acuzatul la bară intră, târând după el, asemenea unor nori de glorie, pe Stokes, primul valet, ataşat de mâna lui dreaptă şi pe Thomas, al doilea valet, atârnând ca o lipitoare de stânga.

— Doamne sfinte! zbieră lordul Emsworth, zguduit în calmul său judiciar. Ce bestie hidoasă!

Lordul Tilbury, cu toate că respingea cu îndârjire descrierea, dacă în acel moment s-ar fi putut uita într-o oglindă, ar fi fost nevoit să recunoască acurateţea ei. Chiar şi Beau Brumell nu ar fi putut rămâne dichisit după ce zăcuse în zece centimetri de noroi, cu un porcar de un metru optzeci deasupra lui. Pirbright era un bărbat care credea că un lucru bine început este pe jumătate sfârşit, aşa că prima lui acţiune a fost să-i înfigă cu nădejde faţa lordului Tilbury în stratul de noroi şi să i-o ţină acolo.

O idee subită îl trăsni pe lordul Emsworth.

— Beach! A spus cumva Pirbright dacă acest individ e acelaşi cu cel pe care l-a încuiat ieri în şopron?

— Da, Înălţimea voastră.

— Şi e?

— Da, Înălţimea voastră.

— Doamne, apără-mă! ţipă lordul Emsworth.

Perseverenţa lui îl îngrozea, îi arăta cât de periculos era individul, în acest caz, nici nu putea fi vorba de aplicarea proverbului „Cine s-a ars cu ciorbă, suflă şi-n iaurt”. Nici nu scăpase bine de bucluc, că individul se şi întorsese să mai facă o încercare, la fel de diabolic ca întotdeauna. Cu cât îl punea mai repede în spatele gratiilor micii închisori pitoreşti din Market Blandings, cu atât mai bine, credea lordul Emsworth.

O voce care veni din spatele noroiului îi întrerupse

meditaţia.

— Lord Emsworth, aş vrea să discut cu dumneavoastră între patru ochi.

— Ei bine, pe toţi dracii, nu poţi să vorbeşti cu mine între patru ochi, replică Înălţimea sa cu dârzenie. Crezi că am de gând să rămân singur cu unul ca tine? Beach!

— Înălţimea voastră?

— Ia drăcia aia, zise lordul Emsworth, arătând spre tânărul David care murmura profeţii în faţa lui Saul şi, dacă îndrăzneşte să mişte vreun deget, pocneşte-l zdravăn cu ea!

— Prea bine, Înălţimea voastră.

— Şi acum, cum te cheamă?

— Refuz să spun cum mă cheamă până nu rămânem între patru ochi.

Privirea lordului Emsworth se înăspri.

— Ai observat cum tot vrea să rămână singur cu mine, Beach?

— Da, Înălţimea voastră.

— Dubios.

— Da, Înălţimea voastră.

— Fii pe fază cu drăcia aia.

— Prea bine, Înălţimea voastră, zise majordomul, încleştând în mână şi mai vârtos piciorul stâng al lui David.

— Bună, zise o voce. Ce se întâmplă? A, Connie, m-am gândit eu că o să te găsesc aici.

Lordul Emsworth, aruncând o privire iscoditoare pe deasupra pince-nez-ului, sesiză că fratele lui, Galahad, intrase în cameră, împreună cu el era şi fetiţa aia a lui Ronald. La vederea ei, lordul Emsworth simţi în furia lui îndreptăţită urme de stânjeneală.

— Fii băiat bun şi nu veni aici acum, Galahad, îl imploră el. Sunt ocupat.

— Doamne sfinte! Ce naiba e asta? ţipă onorabilul Galahad, cu monoclul sărindu-i de la ochi, îndată ce zări masa de depuneri aluvionare care era lordul Tilbury.

— E un individ monstruos pe care Pirbright l-a găsit furişându-se în cocina Împărătesei, îi explică lordul Emsworth. Complicele lui Parsloe, cel despre care m-ai avertizat tu. Am de gând să-l condamn la paisprezece zile.

Această declaraţie sinceră de intenţie îl decise pe lordul Tilbury. Pentru a doua oară în acea zi, judecă bine. Deşi nutrea dorinţa arzătoare de a-şi păstra anonimatul, nu voia să rişte două săptămâni de închisoare din pricina asta.

— Threepwood, răcni el, spune-i prostănacului bătrân cine sunt.

Onorabilul Galahad îşi recuperă monoclul.

— Dar, dragul meu, protestă el, privindu-l prin monoclu, nu ştiu cine eşti. Arăţi ca un Fiu Truditor îngropat sub Tone de Noroi, aşa cum am văzut odată în titlul unui ziar. Te cunosc de undeva? Îl studie mai îndeaproape şi emise un ţipăt de uimire. Puturosule! Eşti tu cu adevărat, bietul meu Puturos, ascuns sub mlaştina asta? Pot să-ţi explic, Clarence. Cred că mai întâi poate că ar trebui să eliberăm curtea de judecată. Şterge-o puţin, Beach, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Prea bine, domnule Galahad, zise Beach. Cu aerul dezamăgit al cuiva care e dat afară din teatru exact în clipa ridicării cortinei, îl lăsă jos pe tânărul David şi, rostogolindu-şi ochii asemenea unei gazde care îşi îndrumă oaspeţii la cină, îi conduse pe Thomas şi pe Stokes afară din încăpere.

— Crezi că suntem în siguranţă, Galahad? spuse lordul Emsworth cu îndoială în voce.

— O, Puturosul — adică Pyke —, adică Tilbury, e inofensiv.

— Cum ai spus că-l cheamă?

— Tilbury. Lordul Tilbury.

— *Lordul* Tilbury? zise lordul Emsworth cu gura căscată.

— Da. Se pare că l-au înnobilat pe bătrânul Puturos.

— Şi atunci de ce încerca să-mi omoare purceaua?

întrebă buimac lordul Emsworth, pentru că avea o părere foarte bună despre puritatea morală a Camerei Lorzilor.

— Nu încerca să-ţi omoare afurisita de purcea, venise după manuscrisul meu, nu, Puturosule?

— Da, spuse înţepat lordul Tilbury. Consider că am dreptul legal la el.

— Da, am mai discutat despre asta, mi-aduc aminte, dar abandonează orice speranţă, Puturosule. Nu mai există nici un manuscris. L-a mâncat purceaua.

— Hă?

— Da. Aşa că, dacă nu-ţi doreşti cumva să publici purceaua...

Pe chipul lordului Tilbury era prea mult noroi pentru a i se observa vreo expresie, dar înţepeneala subită a trupului său mărturisea cât de bine lovitura îşi atinsese ţinta.

— O! spuse el într-un sfârşit.

— Mi-e teamă că da, zise înţelegător onorabilul Galahad.

— Dacă mă scuzaţi, zise lordul Tilbury, o să mă întorc la Emsworth Arms.

Onorabilul Galahad îl luă de braţul înnoroiat.

— Dragul meu! Doar n-o să te duci în vreo crâşmă arătând în halul ăsta. Beach o să te conducă până la baie. Beach!

— Da, domnule, zise majordomul, făcându-şi apariţia cu iuţeala cuiva care nu se îndepărtase prea mult de gaura cheii.

— Du-l pe lordul Tilbury la baie şi apoi sună la Emsworth Arms să-i trimită lucrurile. O să rămână aici peste noapte. Mai multe nopţi. Nu se ştie până când, de fapt. Da, da, Puturosule, insist. Pe toţi dracii, bătrâne, nu ne-am văzut de douăzeci şi cinci de ani. Vreau să depănăm poveşti despre vremurile trecute.

Pentru o clipă, spiritul mândru al clanului Pyke păru să ardă de revoltă. Fără doar şi poate că lordul Tilbury se regrupa, dar nu mai era cel de odinioară. Mai mult,

oricine îşi are preţul său, cel al patronului Editurii Mammoth, în acest moment, era o baie fierbinte cu mult săpun, niscaiva săruri de baie şi prosoape calde.

— Frumos din partea ta, zise el morocănos.

Asemenea muntelui care se hotărăşte în silă să se ducă la Mohamed, el îl urmă pe Beach şi ieşi din cameră.

— Şi acum, Connie, zise onorabilul Galahad, poţi să laşi cartea jos şi să ni te alături.

Lady Constance se apropie păşind băţoasă.

— Presupun, spuse onorabilul Galahad, privind-o deloc fratern, că l-ai cicălit şi l-ai terorizat pe sărmanul Clarence până n-a mai ştiut de el, nu?

— I-am prezentat lui Clarence punctul meu de vedere.

— Probabil. Bănuiesc că bietul nenorocit şi-a cam pierdut minţile.

— Clarence m-a ascultat foarte atent şi cu foarte multă răbdare, zise lady Constance. Cred că înţelege ce se cuvine să facă în situaţia asta — o situaţie pe care aş prefera să o discut, dacă începem să o discutăm, în particular.

— Adică nu vrei ca Sue să fie de faţă?

— Îmi închipui că ar fi cam jenant pentru domnişoara Brown să fie de faţă.

— Ei bine, eu vreau să fie prezentă, spuse onorabilul Galahad. Am adus-o special. Ca să ţi-o arăt, Clarence.

— Hă? zise lordul Ensworth, tresărind. Tocmai visa la porci.

— Ca să ţi-o arăt, am zis. Vreau să te uiţi la fetiţa asta, Clarence. Să-ţi îndrepţi naibii pince-nez-ul şi să o studiezi cu grijă şi temeinic. Ce părere ai despre ea?

— Fermecătoare, fermecătoare, zise galant lordul Emsworth.

— Nu e ea fata potrivită, pe care orice individ cu bun simţ ar alege-o să se căsătorească cu nepotul lui?

— Dragul meu Galahad! spuse lady Constance.

— Ei?

— Nu văd unde vrei să ajungi, îmi închipui că nimeni nu

neagă că domnişoara Brown este drăguţă.

— Drăguţă pe dracu'! Nu vorbeam despre faptul că e drăguţă. Vorbeam despre faptul că orice chior ar trebui să-şi dea seama uitându-se la ea că e în regulă. Aşa cum şi mama ei era în regulă. Mama ei era cea mai veselă, sinceră, corectă, cinstită şi dulce făptură de pe faţa pământului. Iar Sue e la fel. Bărbatul care se însoară cu ea este un norocos. Ei drăcia dracului, dacă te-ai lua după cum vorbiţi voi, femeile, despre el, ai crede că tânărul Ronnie e prinţul de Wales sau aşa ceva. Cine mama dracu' *este* Ronnie? Nepotul meu. Păi, uitaţi-vă la mine. Vreţi să spuneţi că un flăcău având ca handicap un unchi ca mine nu ar fi teribil de norocos să convingă *orice* fată să se mărite cu el?

Această opinie se armoniza atât de bine cu a ei, încât o dată în viaţa sa despotică, lady Constance nu găsi nimic de spus. Părea să bănuiască vag că exista o hibă pe undeva, dar înainte de a apuca să cerceteze problema, fratele ei îşi reluă şirul vorbelor.

— Clarence, zise el, şterge-ţi privirea aia sticloasă infernală din ochi şi ascultă-mă. Îmi dau seama că tu ai hăţurile în mână. Nu se poate, dacă a-i ascultat-o cât de puţin pe Connie, să nu ştii asta. Fericirea fetiţei ăsteia depinde în întregime de ce va hotărî mintea ta plină de câlţi şi de ezitări. Nimeni nu înţelege mai bine decât mine faptul că tânărul Ronnie, ca toţi ceilalţi membri ai familiei, valorează pe piaţă cam doi peni pe săptămână. Trebuie să obţină un capital.

— Pe care n-o să-l obţină.

— Pe care o să-l obţină, dacă Clarence e omul pe care îl cunosc. Clarence, trezeşte-te!

— Sunt treaz, scumpul meu, sunt treaz, spuse lordul Emsworth.

— Păi, atunci, îi dai banii lui Ronnie sau nu?

Lordul Emsworth arăta ca un armăsar hăituit, se juca nervos cu pince-nez-ul.

— Connie pare să creadă...

— Ştiu ce crede Connie, iar când o să fim între patru ochi o să-ţi spun şi eu ce cred despre Connie.

— Dacă ai de gând doar să mă insulţi, Galahad...

— Nicidecum. Să te insult pe dracu'! Mă străduiesc din răsputeri să evit orice fel de ofensă personală. Te consider o snoabă şi o provocatoare de zâzanie, dar poţi să fii sigură că nici nu visez s-o spun...

— Ce drăguţ din partea ta.

— ... până când n-o să pot să i-o mărturisesc între patru ochi lui Clarence. Ei bine, Clarence?

— Hă? Ce? Da, dragul meu?

— E o chestiune simplă. Ai de gând să faci ce e mai cinstit sau nu?

— Păi, să-ţi spun, Galahad, punctul de vedere al lui Connie...

— Of, dă-o naibii pe Connie!

— Galahad!

— Da, o repet. Dă-o naibii pe Connie! Las-o pe Connie. Să-ţi intre bine-n cap că punctul de vedere al lui Connie nu valorează nici cât o ceapă degerată.

— Zău? Nu mai spune! Ei, bine, dă-mi voie *mie* să-ţi zic, Galahad...

— N-o să-ţi dau voie să-mi zici nimic.

— Insist să-mi dai voie să vorbesc.

— N-o să te ascult.

— Galahad!

— Aş putea spune şi eu ceva? spuse Sue.

Vorbise cu o voce firavă şi imploratoare, dar nici un răget nu ar fi produs un efect mai puternic, şi în îndeosebi lordul Emsworth, care uitase de prezenţa ei, săltă pe canapea asemenea unui păstrăv străpuns de cange.

— Aş vrea să spun numai atât, zise Sue spărgând tăcerea. Îmi pare teribil de rău că vă necăjesc pe toţi, dar Ronnie şi cu mine plecăm cu maşina la Londra în noaptea asta şi avem de gând să ne căsătorim mâine.

— Hă?

— Da, spuse Sue. Vedeţi, în ultima vreme au apărut

atâtea neînţelegeri, s-a făcut atâta tărăboi şi toate s-au complicat atât de tare acum, încât am discutat între noi şi am ajuns la concluzia că singurul lucru cu cap este să ne căsătorim. Şi apoi credem că totul va fi bine.

Lady Constance se răsuci maiestuoasă înspre capul familiei.

— Ai auzit, Clarence?

— Cum adică dacă am auzit? spuse lordul Emsworth cu acea îndărătnicie şubredă care îl podidea de fiecare dată când bătăliile familiale se centrau asupra propriei persoane. Bineînţeles că am auzit. Crezi că-s surd?

— Ei bine, nădăjduiesc că o dată în viaţă o să dai şi tu dovadă de puţină fermitate.

— Fermitate?

— Exercită-ţi autoritatea. Interzice căsătoria.

— Cum mama dracu' să o interzic? Suntem o ţară liberă, nu-i aşa? Oamenii au tot dreptul să se ducă cu maşina la Londra dacă vor, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Dacă eşti ferm şi nu-i dai banii lui Ronnie, atunci n-o să poată face nimic.

Onorabilul Galahad, din păcate, păru să aibă şi el aceeaşi părere.

— Draga mea copilă, spuse el, nu vreau să te dezumflu, dar din ce naiba o să trăiţi?

— Cred că, după ce o să afle totul, lordul Emsworth o să-i dea banii lui Ronnie.

— Hă?

— Aşa crede Ronnie. Crede că după ce lordul Emsworth o să afle că Împărăteasa e la el...

Lordul Emsworth se ridică în picioare ca un fazan înfoiat.

— Ha! Ce? Ce-i asta? E la el? Cum adică e la el?

— Adineauri a luat-o din cocină, îi explică Sue, şi a pus-o în partea din spate a maşinii lui.

Chiar şi în suferinţă, lordul Emsworth trebui să se oprească pentru a se interesa de o asemenea faptă de vitejie supraomenească.

— Ce? Cum naiba poate cineva s-o pună pe Împărătească în partea din spate a maşinii?

— Exact, spuse lady Constance. Fără îndoială că şi tu, Clarence, îţi dai seama că e pur şi simplu ridicol...

— O, nu, zise Sue. A fost foarte uşor, zău. Ronnie a tras-o... şi un prieten de-al lui a împins-o.

— Evident, spuse onorabilul Galahad, expertul. Ceea ce uiţi tu, Clarence, ceea ce pierzi din vedere e faptul că Împărăteasa are un belciug în nas, care te ajută să o muţi dintr-o parte în alta. Când Benger Umflatul şi cu mine am furat porcul bătrânului Wivenhoe în noaptea Petrecerii Burlacilor din Hammer's Easton în '95, a trebuit să o urcăm trei etaje înainte s-o vârâm în dormitorul lui Basham Mârţoaga...

— Ronnie crede, continuă Sue, că o s-o ia pe Împărătească într-o călătorie de plăcere cu maşina...

— Călătorie de plăcere! răcni lordul Emsworth îngrozit.

— Evident, asta dacă nu-i daţi banii. Dacă chiar nu vreţi, atunci spune că are de gând să o plimbe prin toată Anglia...

— Ce idee minunată! zise aprobator onorabilul Galahad. Înţeleg ce vrei să spui. Azi Birmingham, mâine Edinburgh, poimâine Brighton. Un soi de circuit. Să viziteze puţin ţara, nu?

— Da.

— Ar trebui s-o ducă la Skegness. Skegness e atât de înviorător.

— Trebuie să-i spun.

Lordul Emsworth se lupta să-şi păstreze ultimul dram de sănătate mentală care îi mai rămăsese.

— Nu cred, zbieră el.

— Ronnie s-a gândit că n-o să credeţi, şi-a dat seama că probabil o să vreţi s-o vedeţi cu ochii dumneavoastră, aşa că aşteaptă acolo jos pe alee, chiar în faţa ferestrei.

Într-un moment ca acesta, lordul Emsworth nu mai ţinu seama de un flecuşteţ de gleznă scrântită, făcu un salt acrobatic de pe canapea şi ţopăi într-un picior până la

fereastră.

Din partea din spate a maşinii aflate chiar dedesubtul lui, faţa blajină a Împărătesei se uita iscoditor înspre el, argintată de razele lunii. Emise un ţipăt înfricoşător.

— Ronald!

Nepotul lui, aşezat la volan, privi în sus, sună din claxon cu un soi de remuşcare respectuoasă, apăsă ambreiajul şi dispăru în umbră. Luminile de poziţie ale maşinii licăriră roşietice pe când se oprea la cincizeci de metri mai încolo, pe alee.

— Mi-e teamă că n-are sens să strigaţi la el, spuse Sue.

— Bineînţeles că n-are, o aprobă cu căldură onorabilul Galahad. Tot ceea ce ai de făcut, Clarence, este să încetezi cu aiurelile astea şi să promiţi formal în faţa martorilor că verşi banii ăia, iar apoi să semnezi un cec de o mie sau două de lire pentru cheltuielile din luna de miere.

— Asta a sugerat şi Ronnie, zise Sue, iar apoi Pirbright poate s-o ducă pe Împărătească la culcare.

— Clarence! începu lady Constance.

Dar lordul Emsworth, zvârcolindu-se în suferinţă, era imun la orice număr de „Clarence!”-uri. Ţopăi într-un picior până la birou şi cotrobăi cu degete tremurânde în sertarul de sus.

— Clarence, nu trebuie să faci asta!

— Ba chiar am de gând s-o fac, spuse lordul Emsworth, verificând peniţa unui stilou cu degetul mare.

— Purceaua asta mizerabilă înseamnă mai mult pentru tine decât tot viitorul nepotului tău?

— Bineînţeles că da, zise lordul Emsworth, surprins de întrebarea prostească. Pe lângă asta, ce-i în neregulă cu viitorul lui? Viitorul lui e în regulă. Are de gând să se căsătorească cu fetiţa asta simpatică. Am uitat cum o cheamă. O să aibă grijă de el.

— Ai vorbit cu curaj, Clarence, spuse aprobator onorabilul Galahad.

— Cum se cuvine.

— Păi, în acest caz...

— Nu pleca, Connie, o sfătui onorabilul Galahad. Poate avem nevoie de tine să fii martor sau aşa ceva. În orice caz, doar nu te înduri să părăseşti o scenă fericită ca asta, nu? Păi, pe toţi dracii, e că chestia aia a lui Kipling... cum era?

„I-am lăsat pe toţi dănţuind împerecheaţi pe docuri, i-am lăsat pe iubiţi iubindu-se şi pe părinţi semnând cecuri. În tihna englezească, răsfăţaţi de ţărani am cârmit Vechea corabie cu trei punţi .”

Uşa se trânti.

— „...către Ostrovul Slăvit”, conchise Onorabilul Galahad. Scrie citeţ, Clarence, pe o singură parte a foii de hârtie şi nu uita să te semnezi, aşa cum faci de obicei. Suntem în paisprezece august.

Luminile de poziţie ale maşinii cu două locuri o cotiră pe alee şi dispărură în noapte. Onorabilul Galahad îşi lustrui meditativ monoclul, îl aranjă din nou la ochi şi rămase pentru câteva clipe cu privirea aţintită asupra locului unde se aflase. Furtuna împrospătase şi îndulcise aerul, luna se plimba elegantă pe cerul senin. Noaptea era atât de tăcută, încât şi cel mai uşor pas pe pietriş s-ar fi putut auzi. Cel care îi atrase acum atenţia onorabilului Galahad nu era un pas uşor, ci bocănitul scârţâit şi viguros al unui om cu dare de mână. Se răsuci.

— Beach?

— Da, domnule Galahad.

— Ce faci afară la ora asta?

— M-am gândit să vizitez cocina, domnule, şi să mă asigur că Împărăteasa nu a păţit nimic rău în agitaţia din noaptea asta.

— Remuşcări, ei?

— Domnule?

— O conştiinţă vinovată. Tu ai împins-o, nu-i aşa, Beach?

— Da, domnule. Am discutat problema, iar domnul Ronald a fost de părere că, dat fiind că eu am o greutate mai mare, o să fiu mai eficient decât el în această operaţiune. O doză de nelinişte se insinua în vocea majordomului. Am încredere că o să păstraţi pentru dumneavoastră toate acestea, nu, domnule Galahad?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc, domnule. Mi-e teamă că slujba mea ar fi în pericol dacă Înălţimea sa ar afla ce-am făcut. I-am urmărit pe domnul Ronald şi pe tânăra domnişoară cum au plecat, domnule Galahad.

— Zău? Nu te-am văzut.

— M-am ţinut la distanţă, domnule.

— Ar fi trebuit să vii şi să-ţi iei la revedere.

— Îmi luasem deja rămas-bun de la cei doi, domnule. Mi-au făcut o vizită în cămară.

— Aşa şi trebuia. Ai luptat vitejeşte pentru o cauză bună, Beach. Sper că te-au sărutat.

— Doar tânăra domnişoară, domnule.

Exista o undă de blândeţe în vocea melodioasă a majordomului, îşi ridică vârful pantofului stâng şi îşi scărpină cu el, oarecum sfios, glezna dreaptă.

— Doar ea, nu? „Jenny m-a sărutat când ne-am întâlnit, sărind de pe scaunul pe care stătea.” Sunt foarte liric în seara asta, Beach. Probabil că datorită lunii.

— Foarte posibil, domnule. Mi-e teamă că domnul Ronald şi tânăra domnişoară vor avea un drum lung şi plictisitor.

— Lung. Nu şi plictisitor.

— E greu să conduci atâta timp, domnule.

— Nu şi când eşti tânăr.

— Da, domnule. Aş putea îndrăzni, domnule Galahad, să mă interesez dacă situaţia financiară a domnului Ronald s-a consolidat satisfăcător? Când l-am văzut eu, încă nu ştia sigur.

— O, da. Iar tu ai găsit-o pe Împărătească încă în puteri?

— Da, domnule Galahad.

— Atunci totul e în regulă. Chestiile astea se rezolvă în general cu bine, Beach.

— Foarte adevărat, domnule.

Urmă o pauză. Majordomul îşi coborî vocea până la o şoaptă confidenţială.

— A exprimat Înălţimea sa vreun comentariu pe marginea acestei afaceri, domnule?

— Care înălţime a sa?

— Mă referеam la lady Julia, domnule.

— O, Julia? Beach, zise onorabilul Galahad, există o sămânţă de nobleţe în femeia asta. O să-ţi ofer trei încercări să ghiceşti ce a spus şi ce a făcut.

— N-aş putea să mă avânt în vreo presupunere, domnule.

— A zis „Măi să fie!” şi şi-a aprins o ţigară.

— Într-adevăr, domnule?

— N-ai cunoscut-o pe vremea când era mică, nu, Beach?

— Nu, domnule, Înălţimea sa avea probabil aproape treizeci de ani când am intrat în serviciul înălţimii sale.

— Odată am văzut-o muşcând o guvernantă.

— Într-adevăr, domnule?

— În două locuri. Şi exact cu aceeaşi expresie angelică şi senină pe chip pe care o are şi acum. O femeie şi jumătate, Beach.

— Întotdeauna am nutrit un mare respect pentru Înălţimea sa, domnule Galahad.

— Iar eu înclin să cred că tânărul Ronnie, în ciuda faptului că arată ca un jocheu de mâna a doua bolnav de scarlatină, probabil că a moştenit ceva din măreţia ei. Noaptea asta mi-a deschis ochii, Beach, am început să înţeleg ce vede Sue la el. Să fure purceaua aia, Beach, arată tărie de caracter. S-o înhaţe în felul ăsta şi s-o ia la Londra. E mai mult de capul lui Ronnie decât aş fi crezut. Cred că o s-o facă fericită pe fată.

— Sunt convins de asta, domnule.

— Păi, să facă bine, că altfel îl jupoi de viu. Ai văzut-o

vreodată pe Dolly Henderson, Beach?

— În câteva ocazii, domnule, când eram în serviciu la Londra. Pe atunci mă duceam frecvent la Tivolli şi la Oxford.

— Fata asta îi seamănă foarte mult, nu crezi?

— Extraordinar, domnule.

Onorabilul Galahad privi afară înspre grădina scăldată de razele lunii. Din depărtare răsuna plescăitul estompat al micii cascade care cădea peste rocile acoperite cu ferigi, revărsându-se în lac.

— Ei bine, noapte bună, Beach.

— Noapte bună, domnule Galahad.

Împărăteasa din Blandings tresări prin somn, apoi îşi deschise un ochi. Crezuse că auzise foşnetul unei foi de varză şi era întotdeauna pregătită pentru foi de varză, indiferent cât de târzie ar fi fost ora. Ceva adus de briza nocturnă se rostogoli peste paie.

Nu era o foaie de varză, ci una de hârtie cu scris pe ea, dar o mâncă fără să se simtă dezamăgită. Era o filozoafă şi putea să ia lucrurile aşa cum sunt. Mâine venea o nouă zi şi dimineaţă or să fie şi foi de varză.

Împărăteasa se întoarse pe o parte şi îşi închise ochii cu un mic oftat satisfăcut. Luna poleia cu razele sale nobila-i siluetă. Semăna cu o medalie de argint.

**---- Sfârşit ----**

B
Biblioteca Polirom

CLASICII MODERNITĂŢII

**„Cel mai mare scriitor comic din toate timpurile."**

**Douglas Adams**

„***Nori grei deasupra Castelului Blandings*** este un roman extraordinar de nostim – probabil unul dintre cele mai nostime scrise vreodată în limba engleză."

*The Times*

„Cărţile lui Wodehouse îşi continuă marşul triumfal, neafectate de trecerea timpului."

Kingsley Amis

„Umorul lui P.G. Wodehouse este unic!"

*Ingram*

„Pentru Wodehouse, păcatul originar nu a existat... grădinile Castelului Blandings sînt Grădinile Edenului din care am fost cu toţii exilaţi."

Evelyn Waugh

EDITURA POLIROM
ISBN 973-681-509-9
9 789736 815096
www.polirom.ro